SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΙΟΥΝΙΟΣ 2011
€3.00

56

06
9 771790 614005

Beach issue

Γιούλικα Σκαφιδά

CALZEDONIA

• Ταϊμιακή 25, τηλ.: 2310 244711
• Ι. Πασσαλίδη 80, Καλαμαριά, τηλ.: 2310 448770
• Εγνατίας 96, τηλ.: 2310 239245
• 11ο χλμ. Εθνικής οδού Θες/νίκης - Νέων Μουδανιών (Εμπορικό Κέντρο "Mediterranean Cosmos"), τηλ.: 2310 471918
• Παννιτσών & Κωλέττη (Εμπορικό Κέντρο "City Gate"), τηλ.: 2310 502143

Master Franchisor in Greece: CALIN S.A. Tel: 210.68.40.005 - fax: 210.68.57.243 - E-mail: calzedon@otenet.gr

EDITORIAL 56

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Breda Beban, «The Most Beautiful Woman in Gucha» (2006).
Από την έκθεση «The Complicity of Gestures», έως 17 Σεπτεμβρίου, Kalfayan Galleries (Χάρητος 11, Κολωνάκι, Αθήνα).

Who loves the sun?

Πού πήγαν οι «άπλες»; Εκείνη η φυλή της παραλίας με τις παγωτιέρες σαμπάνιας, τα πούρα, την greek dream κοιλίτσα, που εντέχνως, για να την κρύψουν, έριχναν πάνω της τα σομόν οικονομικά ένθετα των εφημερίδων; «Άπλες», «χλίδουρες», «φορτώ», «τζιπάκηδες», «γιαπώνια», πολλά nicknames, παρόμοιο attitude, πλίθια σλόγκαν διαβίωσης: «sky is the limit, δικέ μου», «πρώτο τραπέζι πίστα κλείσαμε», «πούλα», «αγόρασε», «παικταρά πήραμε», «έχω μπατζανάκη σύμβουλο στον υπουργό», «την έχω στρωμένη τη δουλειά». Πού πήγαν οι άπλες; Πού είναι οι συμβίες τους; Με τα LV τσαντάκια τους, γεμάτα καλλυντικά και 7.000 ενυδατικές κρέμες, και κείνο το μπλαζέ, πλην όμως ζηλόφθονο, ύφος καθώς ξεφύλλιζαν τις γκλόσι ιλουστρασιόν καρακατσουλιές με το νέο αμόρε της Κοκκίνου, τις λεπτομέρειες από το πάρτι της δεσποινίδος και πλουσίου κληρονόμου Έρρικας Γιαμπανίδου, «πότε θα πάμε κι εεεμείίίς»;

Role models και φάροι φωτεινοί, σύμβολα του αεριτζίδικου ελληνικού ευδαιμονισμού της τελευταίας δεκαπενταετίας, αυτό το καλοκαίρι ο «άπλας» και η συμβία του πού λουφάζουν; Τι ζόρι τραβούν κι εξαφανίστηκαν; Υπάρχουν στην τελική; Κλέβω εικόνες, παρατηρώ, κωδικοποιώ, αποκωδικοποιώ, ταξινομώ, η δουλειά μου βλέπεις, το χούι μου! Καμιά σχέση οι ξαπλώστρες και οι παραλίες του σήμερα, όπως τις χαίρονται παρεπιδημώντας οι φυλές του θέρους, με τις γκλαμουριάρες αμμούδες του χθες. Επιτέλους! Διαβάζουν βιβλία, δεν ξεφυλλίζουν φαιδρά ή αδιάφορα τις εφημερίδες, αλλά ρουφούν τις αναλύσεις, συζητούν ξανά για πολιτική κι όχι για το lifestyle, βουτούν στα νερά γλυκά, τρυφερά, κορμιά και πόροι που επιθυμούν μόνο να δροσιστούν, να ξελαμπικάρουν. Η φυλή των ανθρωπένιων ανθρώπων επανακαταλαμβάνει τα κύματα, δεν περπατά αλαζονικά όπως οι περίτεχνες χαμουρέ κορμοστασιές που διέσχιζαν την άμμο με ύφος χιλίων Κέιτ Μος καρδιναλίων, δεν αυθαδιάζει και δε βοά όπως οι αλλοτινοί φλούφλιδες του χθες που έκαναν κράτηση σε τέντα κόστους οικογενειακού δεκαπενθήμερου μπάτζετ για να κάνει τις διακοπές της.

Οι «άπλες» και οι συμβίες τους, απόγονοι, θαρρείς, σεΐχηδων του Σουλτανάτου του Μπρουνέι κι όχι του Ελύτη, αυτό το καλοκαίρι δε μένουν πια εδώ. Μήπως τελικά η κρίση έχει και τα καλά της; Μήπως ισοσταθμίζει την πραγματικότητα και δίνει points στην αληθινή ζωή; Κανένας δεν μπορεί πια ούτε να προμοτάρει ούτε να καταγράψει ούτε να διηγηθεί το ψέμα, τον πυρετό, τη ναυτία της παλιάς Ελλάδας που ζήσαμε και που τώρα βουλιάζει σαν Ατλαντίδα. Οι ανθρωπένιοι άνθρωποι πίνουν ουζάκια και ξανακούν Ζαμπέτα ή Rolling Stones, παραγγέλνουν κρητικούς ντάκους αντί για τα παλιά progressive house και ριζότα φράουλες γούστα.

Ο Λεό Πατίτσας πήγε φαντάρος και ίσως το φετινό καλοκαίρι η Μαριέττα Χρουσαλά να μην πεταχτεί στο Μιλάνο για να φορτωθεί ένα κάρο μαγιό Prada, προτιμώντας να ξαναβάλει τα περσινά της. Ο Ηρακλής έπεσε κατηγορία, ο Ρέμος έχει ζόρια, φέτος στη Μύκονο, αντί να τον ραίνουν με γαρύφαλλα, μπορεί και να του κάνουν έρανο για την ομάδα, ρε γαμώ το, for the good old times. Ο Τσοχατζόπουλος παραπέμπεται, ο γιος του Ζαγορίτη ίσως να μην τα ακουμπάει πλέον τόσο εύκολα σε καυτές νύχτες με την Τζούλια κι ο Κωστόπουλος στην τηλεόραση, μην μπερδεύεσαι, δεν ψάχνει να βρει το νέο greek idol, αλλά απεγνωσμένα παλεύει να γίνει ξανά ο ίδιος greek idol και το Τζενάκι πάλι πριγκίπισσα.

Ήγγικεν όμως η νέα εποχή. Τα περιοδικά ξαναεπενδύουν σε ιδέες, αισθητική και υπογραφές. Τέρμα οι 10 τρόποι για να είσαι εσύ και οι κοιλιακοί σου τα πιο αστεράτα things της παραλίας. Κι έλα πάλι να διαβάσεις για την πολιτική, την τέχνη, την αισθητική και τη ζωή του νέου αύριο. Ο ήλιος και οι ακτίνες του είναι που μοιράζουν θαλπωρή και ζέστη κι όχι οι φθοριούχες λάμπες μαυρίσματος. Σκέψου τι ξεφύλλισες τα τελευταία χρόνια. Περισπούδαστες αναλύσεις για σπα και νύχι-νύχι, αυτοκίνητα που πρέπει να οδηγήσει ένας άντρας έως τα 40 του και tips για το τι να κάνει ένα κορίτσι, εκτός από το να χαζεύει στην τηλεόραση τη Μενεγάκη να γεννοβολάει παιδιά και νέες καψούρες. Να παντρευτεί δηλαδή ένα αγόρι με προσόντα γερακίσια όπως αυτά του επιχειρηματία Λιακουνάκου.

Μεγάλωσα στην Ξάνθη με Παπαδιαμάντη και Krafwerk. Στο απέναντι γραφείο δουλεύουν ένα κορίτσι, που το πατρικό του στην Αγίου Δημητρίου ήταν λίγα μέτρα από τη ρωμαϊκή αγορά και το φαρμακείο του Πεντζίκη, κι ένας άλλος, που τα καλοκαίρια του τα περνούσε στην Κατερινόσκαλα ακούγοντας Velvets και διαβάζοντας Τόμας Πίντσον. Αυτή είναι η αλήθεια μας, αυτές είναι οι παραλίες μας, αυτά ήταν, είναι και θα είναι τα καλοκαίρια μας. Αληθινά, υγιή, απλά, ουσιαστικά, παρεΐστικα. Αν διαβάζεις αυτό το τεύχος σε μια παραλία και νιώθεις σαν εμάς, είσαι σαν εμάς. Γλεντάς παρ' όλη την κατήφεια σαν εμάς και υποδέχεσαι τη νέα ζωή όπως της πρέπει: με ομορφιά και τόλμη. Για τους άλλους, σόρι, αλλά πρόβλημά τους.

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΙΟΥΝΙΟΣ 2011

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Γιάννης Πιτσιώρας
Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος
Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου, Billy Γρυπάρης
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συντακτική Ομάδα
Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Miki Zoltan, Κώστας Κούτσαρης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Γιάννης Δρίζης, Χρήστος Δούρας, Γιώργος Δημητρακόπουλος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου

Συνεργάτες
Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Έλενα Αγγελίδου, Αντώνης Καλπάκης, Karina Ruby, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Δημήτρης Ντανόπουλος, Χρήστος Νικολόπουλος, Αντώνης Κερασνούδης, Θεόδωρος Ν. Leporidae, Θεοδόσης Μίχος

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός
Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Χοστελίδης, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς, Εύη Βουλγαρίδου, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Γιάννης Γούτμαν, Θοδωρής Βρανάς

Εικονογράφηση: Atact (atact.gr), Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής, Αλέξανδρος Νικολαΐδης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος
Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη
Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής
Μάλτα: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron

Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός
Επιμέλεια και παραγωγή: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος
Μακιγιάζ: Αχιλλέας Χαρίτος
Hair Styling: Χρήστος Μιχαηλίδης (D-Tales)

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ. Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr

www.athensvoice.gr/culture
www.myspace.com/soulmag
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com, SOUL Magazine (Official)

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

ABSOLUT BLOODY

a Vision from

KATE BECKINSALE & ELLEN VON UNWERTH

Explore More Exceptional Drinks at **ABSOLUT.COM/DRINKS**

J' AIME CANNES 18
THE FLYING FORTRESS 24
ΑΜΒΕΡΣΑΛΟΝΙΚ 34
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΥΡΑΤ 36
NICKY MINAJ 45
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΓΙΑΛΕΝΙΟΣ 56
SILVIA PRADA 58
AB OVO 68
SERAFIM TSOTSONIS 80
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΝΤΩΝΑΣ 82

JOANNA CAVE 32
Μια Ελληνοαγγλίδα που ζει στο Λονδίνο φτιάχνει κοσμήματα και αξεσουάρ εμποτισμένα με μεταμοντέρνα εσάνς οικολογίας, ηθικού εμπορίου και αιγαιοπελαγίτικου στιλ.

ΤΟΜΑΣ ΠΙΝΤΣΟΝ 28
Η επιστροφή του μεγάλου σιωπηλού. Ώρα να διαβάσεις και να στοχαστείς ξανά για το τι απέγινε και πώς κάπκε το αμερικάνικο όνειρο διά χειρός του. Κάψιμο!

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ 48
Ένας φωτογράφος εγκαταλείπει την Αθήνα και το ελληνικό σινεμά που συνήθιζε να απαθανατίζει, καταφεύγει στην Κωνσταντινούπολη και ψάχνει τον Φατίχ Ακίν. Αυτό θα πει ρίσκο.

ERIC RAVELO 76
Είκοσι χρόνια «Colors». Ο κουβανός διευθυντής του πιο επιδραστικού παγκόσμιου περιοδικού αναλύει, επεξηγεί και εντυφά περί της σημασίας του print και της τέχνης σε έναν ψηφιακό κόσμο.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **Alexi Andriotti** Παλλάδος Αθηνάς 2 και Ολυμπιονικών 17, Γλυκά Νερά, 210 3511 749 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** Τ: 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Chapstick** Pfizer 210 9949 500 **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Edward stores** Τσιμισκή 53, 2310 234 602, Mega Outlet Λ. Γεωργικής Σχολής 43, 2310 476 789, Ευαγγ. Θεοτόκου 36, Εύοσμος, 2310 773 517 **Fena** Δημοκρίτου 14, 2310 471 093 **fenafresh** Π. Μελά 8, 2310 257 447 **Fenastock** Λεωφόρος Γεωργικής Σχολής 43 (Mega Outlet), 2310 474 775 **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Katerina Karoussos** Τιμ. Φιλήμονος 14-16, Πλ. Μαβίλλη, 210 6455 821 **Korres** 2130 188 837 **Levi's** 210 6873 501 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **microXtreme (C1RCA, Lakai, Matix, Forum)** Αιμιλιανού Γρεβενών 5, 2310 240 832 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Notos Com** www.notoscom.gr **notosgalleries** Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Remember** Ανδριανού 79, Πλάκα **Replica** Κτενά 8, 210 3250 662 **Sinu Artefactos** Σκουφά 52, Κολωνάκι, 210 3630 983 **Sotris** 210 3610 662 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300

ΑΘΗΝΑ: ΑΔΡΙΑΝΟΥ 107, ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΕΡΜΟΥ 5, ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | Π. ΙΩΑΚΕΙΜ 12, ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708 | ΣΤΑΔΙΟΥ 60, ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΓΛΥΦΑΔΑ: Α. ΜΕΤΑΞΑ 17, 210 8983045 | ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΣΩΤΗΡΟΣ 39, 210 4115991 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: ΕΘΝ. ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ 41, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 22Α, 2310 284988 | ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. ΘΕΟΤΟΚΗ 59, 26610 22053 | ΜΥΚΟΝΟΣ: Μ.ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ 10 (ΜΑΤΟΓΙΑΝΝΙ), 22890 28598

swatch

Μίλα Κούντερα

Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου. Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί. Αρκεί να είναι μέχρι 200 λέξεις.

PINK BITES
Ani Jo, mail

ΦΩΤΙΑ ΚΑΝΕΙΣ;
Marios Pliatsikas, facebook

I AM A MAREN GIRL
Anastasia T., mail

WE WANT THE AIRWAVES
Περιμένοντας με το SOUL παρέα για μία ακόμα πτήση, δεν έχει σημασία πού, το ταξίδι μετράει.
Γιώργος Μίχος, Mail

DIRECTOR'S CUT
Marietta Tsachrelia, facebook

SOULERS EVERYWHERE!
Αθηναίος; Θεσσαλονικιός;
Μυκονιάτης;Έχει σημασία;
Πάνος Αστρίνης, mail

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗ ΜΗΛΟ
SOUL makes the world go round!
ManosAnimalKamakaris, facebook

WE LOVE YOU
I <3 thes(SOUL)oniki !
Irini Nitsotaki, mail

SOUL ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ
Εύη Χ, mail

ΘΑΥΜΑ ΦΑΓΗΤΟ ΘΑ ΓΙΝΕΙ
Επειδή περνάω πολύ χρόνο στην κουζίνα και θέλω να με εμπνέει, φρόντισα να τη γεμίσω με πολλή... ψυχή! Ελπίζω η φωτογραφία μου να αρέσει! **Christos, mail**

ALL SUMMER LONG
Παραλία Λευκάδας...
with our SOULs
JiJiKaS, mail

Drums and stories

Ένα γράμμα προς τον καθηγητή μουσικής Β. Μ. στην Αθήνα από την Κ. Ρ., 45χρονη οδοντίατρο/μαθήτρια των τυμπάνων.

Αναλογίζομαι πόσα πράγματα έχουνε κάνει αυτά τα χέρια. Σκέψου πόσα μπουκάλια άνοιξαν, πόσα κατσαβίδια γύρισαν, πόσα πιστολάκια σιλικόνης πίεσαν, πόσους τροχούς μεταχειρίστηκαν, πόσα τσιμέντα ανακάτεψαν, τσουγκράνες έπιασαν, λάστιχα άλλαξαν, μεντεσέδες λάδωσαν, κρεμμύδια καθάρισαν, σκόρδα έκοψαν, συκωτάκια ψιλόκοψαν, πατάτες τηγάνισαν, αυγολέμονα ανακάτεψαν, πορτοκάλια έστυψαν, καρύδια έσπασαν, αμύγδαλα ξεφλούδισαν, κοτόπουλα ξεψάχνισαν, αμπελόφυλλα ξεμάτισαν, ντολμαδάκια τύλιξαν, γαλοπούλες γέμισαν, πόσα ψαλίδια και νυχοκόπτες μεταχειρίστηκαν, πόσα αλουμίνια λίμαραν, πόσες φρέζες άλλαξαν, πόσα υλικά ανακάτεψαν, πόσα αποτυπώματα πήραν, πόσες φορές τραυματίστηκαν, πόσο κουπί τράβηξαν, πόσα δόντια έπλυναν, πόσες πεταλίδες ξεκόλλησαν, πόσα βράχια, πόσους αχινούς ακούμπησαν, πόσες φλέβες, πόσα ράμματα έκοψαν, πόσα έβαλαν, πόσες καρδιές στραγγάλισαν, πόσες κράτησαν, πόσα δάκρυα στράγγιξαν, πόση παρηγοριά μετέδωσαν, πόση ανακούφιση αισθάνθηκαν, πόσα πέλματα γαργάλησαν, πόσες κούνιες έσπρωξαν, πόσα βιβλία κράτησαν, πόσες σελίδες γύρισαν, πόσες μούντζες έδωσαν, πόσα τριαντάφυλλα έκλεψαν, πόσα χόρτα μάζεψαν, πόσες ενυδατικές έβαλαν, πόσα μολύβια, πινέλα, πένες, γόμες, διαβήτες, χάρακες, κέρινες μπογιές κράτησαν, πόσα κέρινα πρόσωπα ακούμπησαν, πόσα κορμιά χάιδεψαν, πόσα μέτωπα σκούπισαν, πόσες λέξεις πληκτρολόγησαν, πόσα χαρτιά έσκισαν, πόσες τσιμπίδες ανοιγόκλεισαν, πόσα μέταλλα σφυρηλάτησαν, πόσους γύψους έσπασαν, πόσους νάρθηκες φόρεσαν, πόσα συρτάρια λεπλάτησαν, πόσα σουτιέν ξεκούμπωσαν, πόσα φερμουάρ κατέβασαν, πόσες ακτινογραφίες κράτησαν, πόσους στίχους έγραψαν, βύσσινα ξεκουκούτσιασαν, κάλτσες έραψαν, λάμπες άλλαξαν, καθρέφτες γυάλισαν, πιάτα έπλυναν, ποτήρια έσπασαν, πουκάμισα σιδέρωσαν, πετσέτες δίπλωσαν, σκάκι έπαιξαν, τράπουλες μοίρασαν, ζαριές πέταξαν, κεντήματα κέντησαν, πάνες άλλαξαν, ταψιά έτριψαν, κατσαρόλες στέγνωσαν, πατάτες καθάρισαν, ντομάτες, μαρούλια, κρεμμύδια, τυριά, σαλάμια έκοψαν, πρόκες κάρφωσαν, κλειδιά γύρισαν, τηλεκάρτες άλλαξαν, χρήματα έπιασαν, τραπέζια κουβάλησαν, σκοινιά δέσανε, σκουπίδια πέταξαν, ανθρώπους χαιρέτησαν, μουσικούς χειροκρότησαν, ιδέες προσκύνησαν, λαμπάδες άναψαν, αισθήματα εξέφρασαν, κεριά έσβησαν, μάτια έβγαλαν, εισιτήρια ακύρωσαν, καζανάκια τράβηξαν, πέτρες περιεργάστηκαν, πεταλούδες κυνήγησαν, κουνούπια σκότωσαν, κορδόνια έδεσαν, σακάκια κούμπωσαν, μανταλάκια έβαλαν, ρούχα κρέμασαν, τσέπες έψαξαν, κιθάρες γρατσούνισαν, σκάλες σφουγγάρισαν, πατώματα σκούπισαν, παπούτσια γυάλισαν, φαγητό σέρβιραν, μασάζ έκαναν, ουλές, πανάδες, ρυτίδες απέκτησαν, έδειραν, δάρθηκαν, τρυπήθηκαν, μαύρισαν, άσπρισαν, πλύθηκαν, βρώμισαν, κόπηκαν, μάτωσαν.

Και όμως βαράνε τύμπανα. Παίζουν drums. Πάνε 3 χρόνια τώρα. Σ' ευχαριστώ, Δάσκαλε, για την υπομονή, επιμονή, μεταδοτικότητα και γενναιοδωρία σου.

ΕΝΑ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟ WHISKEY ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΠΑΛΕΥΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΙ ΜΕΓΑΛΟ.

Όταν ο John Jameson εγκατέλειψε την οικογενειακή επιχείρηση, με σκοπό να δημιουργήσει τη δική του, κάποιοι μπορεί να σκέφτηκαν ότι πρόδωσε την οικογένειά του. Στην πραγματικότητα όμως, συνέβη το αντίθετο: **έμεινε πιστός στο motto της «Χωρίς φόβο».** Αυτή η φράση, μεταφρασμένη από το λατινικό «Sine metu», ήταν το έμβλημα της οικογένειας Jameson που της αποδόθηκε τιμητικά το 1500, όταν κυνηγούσε πειρατές στη Βόρεια Θάλασσα.

Προχωρώντας, λοιπόν, «Χωρίς φόβο», το 1780 έκανε το όνειρό του πραγματικότητα. **Δημιούργησε το αποστακτήριό του, και μάλιστα στο Δουβλίνο,** όταν εκεί μεσουρανούσαν τα μεγαλύτερα αποστακτήρια whiskey. Τώρα πια είχε κάνει ο ίδιος έμβλημα το «Sine metu», το οποίο υπάρχει μέχρι και σήμερα σε κάθε μπουκάλι Jameson.

Η ικανότητα να αγωνίζεται και να πετυχαίνει τους στόχους του, ήταν στο DNA του. Το μόνο που έμενε ήταν να το αποδείξει. **Φρόντισε, λοιπόν, να προμηθευτεί τις καλύτερες τοπικές πρώτες ύλες,** αδιαφορώντας για το υψηλό κόστος, προκειμένου να δημιουργήσει ένα whiskey υψηλής ποιότητας. Συγχρόνως, **επέλεξε να συγκεντρώσει την παραγωγή του νέου whiskey σε ένα και μόνο αποστακτήριο,** έτσι ώστε να έχει τον πλήρη έλεγχο της όλης διαδικασίας.

Σύντομα, το Jameson έγινε το No.1 ιρλανδικό whiskey σε όλο τον κόσμο. Ο δημιουργός του ήξερε πια ότι είχε κάνει τις σωστές κινήσεις και ότι η απόφασή του να τολμήσει ήταν η πιο σωστή της ζωής του. **Και αν σήμερα τον ρωτούσαμε για τον φόβο, μάλλον θα απαντούσε: «Δεν τον έχω δει».**

TRIPLE DISTILLED. TWICE AS SMOOTH.

JAMESON
IRISH WHISKEY

ΠΑΝΚΑΚΟΣ

Κείμενο, Εικονογράφηση: Γιώργος Μπλάκας

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΝ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΡΕΞΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΣΥΝΕΠΑΙΧΤΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ "ΠΗΓΑΙΝΕ ΜΠΙΡΕΣ ΣΤΗ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ" ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΡΕΞΙ" ΕΝΩ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΙΔΕΕΣ ΣΥΝΟΨΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ "ΜΠΑΤΣΟΝ, ΤΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΟΟΝΣΡΟΛΟΣ!"

ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΑΚΟΛΑΘΗΤΟ ΣΤΙΣ ΓΛΥΚΟΧΕΙΜΑΤΟΕΡΩΤΟΜΑΝΕΙΣ ΤΟΥΙΑ ΑΝΑ ΚΡΙΝΑΝΤΑΣ. ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΠΟΥ ΚΑΤΑΦΕΡΕΙ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ ΝΑ ΤΗΝ ΜΠΑΛΩΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΒΕΝΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΕ ΠΟΤΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΕΜΠΟΡΕΥΤΕΙ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ

ΔΙΝΕΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ ΜΠΑΝΔΕΣ ΤΟΝ ΟΝΟΜΑΤΑ ΟΠΩΣ: "ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΥΠΟΓΑΓΚΑΙΜΙΑ", "ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΥΠΟΔΕΤΑ", "ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΛΕΒΗΤΟΣΤΑΣΙΟ", "ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΑ ΑΠΟΒΑΤΑ", "ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΡΕΣΚΕΙΕΣ", "ΣΟΒΙΕΤΙΚΕΣ ΚΟΥΡΑΔΕΣ"

ΕΝΑΙ ΦΑΝΑΤΙΚΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ ΑΝΤΙΚΡΟΥΣΕΙ ΤΙΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΣΟΥ ΜΕ ΕΝΑ "ΑΕΙ ΓΑΜΗΘΕΙΣ!" Ή "ΦΥΓΕ ΑΠΟ ΑΣ ΡΕ ΜΑΛΑΚΑ!"

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΕΙ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΤΟΥ ΟΡΓΗ ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥΣΚΑΙΑ, ΣΕΙΖΟΝΤΑΣ ΤΖΙΝΙ, ΦΟΡΩΝΤΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ, ΚΟΝΚΑΒΕΣ, ΡΑΠΤΑ, ΠΡΟΚΑΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΝΕΞΑΝΑΛΗΠΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΑΛΑΙΠΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΡΙΑΣ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΟΥΡΝΑΡΗ

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΠΟΣΕ ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΙΑΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΑΚΙ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΒΓΕΙ ΕΡΩΤΗΣΗ ΝΑ ΜΑΝΘΕΙ, ΤΣΑΜΠΟΥΝΑΚΙ ΔΕΞΙΑ-ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΠΟΨΕΙΣ ΠΕΡΙ "ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ", "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΧΕΣΘΑ", ΚΑΙ "ΑΝΤΙΣΥΜΒΑΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ"

ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΜΙΚΡΟΣ ΤΟΝ ΕΒΑΖΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΡΑΓΕ ΜΕ ΧΑΡΤΑΚΙΑ ΜΠΡΕΖΕΤΑ ΕΡΙΞΕ ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ. ΣΗΜΕΡΑ ΧΟΡΕΥΕΙ ΠΟΓΚΟ, ΦΤΥΝΕΙ, ΣΠΑΕΙ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΟΙΓΕΙ ΦΑΣΑΡΙΕΣ

ΑΝ ΚΑΙ ΜΙΣΕΙ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΚΑΙ ΕΥΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΑΦΑΝΙΣΜΟ ΤΟΥΣ, ΣΥΧΝΑΖΕΙ ΣΕ ΒΙΛΕΣ ΟΠΩΣ VILLA BARBARA, VILLA AMALIAS, VILLA PARDELIA

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΦΙΕΡΩΣΕΙ ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΓΙΑ ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΟΥΣΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΝΑ ΠΑΙΖΕΙ ΣΕΞΤΑ ΕΝΑ ΑΡΕΣΤΟ

ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΜΟΔΕΣ, ΤΟ LIFESTYLE, ΤΟ ΔΙΚΟΣΥΛΛΟ, ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΗ ΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΕΑΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΕΝΑ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΤΙΣ ΣΤΟΛΙΣΕΙ ΕΝΤΑΞΕΙ ΤΗΣ BIBIAN ΓΟΥΕΣΤΟΥΝΤ

ΤΟ BLANK ΕΙΝΑΙ Β' ΑΠΟΨΗ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΖΩΗΣ! ΜΕΧΡΙ ΤΑ 25... ΜΕΧΡΙ ΤΑ 26... ΒΑΡΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΑ 27...

ΟΣΟ ΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ, ΘΑ ΠΕΤΑΞΕΙ ΜΠΟΡΝΑΤΑ ΚΟΝΤΑΚΙΑ ΜΠΑΡΑΣ ΣΤΟ STAGE ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΞΕΙ ΠΟΣΟ ΑΝΤΙΤΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣΤΑΡΕΙ

A CUBAN COCKTAIL DESERVES A CUBAN RUM

NOTHING COMPARES TO HAVANA

Havana Club

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Καρτ ποστάλ

Κοσμοπολίτικο περιοδικό σημαίνει και κοσμοπολίτες αναγνώστες. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες που μας στείλατε και μέσα τους κρύβουν εισιτήρια, διαβατήρια, ποίηση, τέχνη. Γεια σου, και στα χιλιόμετρά σου! Έχεις κι άλλες; Στείλε τις καρτ ποστάλ σου στο info@soulmag.gr και οι καλύτερες θα δημοσιεύονται.

«Στην πόλη αυτή βρέθηκα για μία ώρα. Υπόσχομαι να ξαναπάω, γιατί, αν μάγεψε την ψυχή μου σε μία ώρα, σε μία βδομάδα τι θα κάνει; **Βενετία,** Ιταλία (όχι πως δε φαίνεται)». Μια υπόσχεση και μια ανάμνηση από τη **Χρυσάνθη Καρακάση.**

Ο **Λάμπης** κάπου στην **Κρήτη,** «απολαμβάνοντας την ανθρώπινη παρέα υπό τους ήχους ενός group».

Η **Βασιλεία Παπαναστασίου** προσυπογράφει: **«Φλωρεντία,** μπουκιά και συχώριο...»

«Κάνοντας λίγη παρέα με γλάρους και φόντο την **Καστοριά».** Υπογραφή **Rica Meg**

Ο **Stergios Kas** είναι από την Αλεξανδρούπολη, αλλά δεύτερη πατρίδα του έκανε την Ισπανία. Εδώ τα βράχια του **Cavo Pena.**

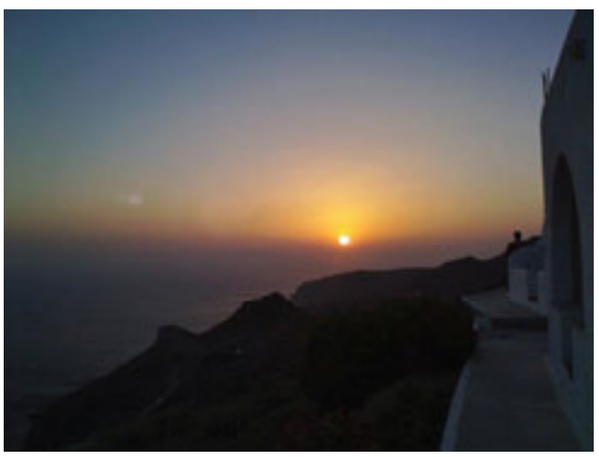
«Παραλία **Muro** Μαγιόρκα. Το καλοκαίρι που έφυγε, το καλοκαίρι που έρχεται». Τάδε έφη **Κυριάκος Ραφαηλίδης.**

«Ένα μελαγχολικό απόγευμα στη **Ρώμη,** λίγο πριν τη βροχή στη Piazza del Popolo». Η Ρώμη του **Αντώνη Κερασνούδη.**

Hola, **Μαρία Αρβανιτάκη!** «Σε μια εφταήμερη εκδρομή με τους συμμαθητές σου, εκτός από αξέχαστες στιγμές που μένουν ανεξίτηλα χαραγμένες στο μυαλό σου, έχεις και απτά ντοκουμέντα με όσα ζήσατε! **Φιγκέρες.** Μια πόλη στην άκρη της Ισπανίας που κάποιος θα τη χαρακτήριζε ως η "Βενετία της Καταλονίας"».

Η **Ανάφη** της **Έλλης Σασσαγιάννη.** «Ένα ταξίδι των αισθήσεων. Άγρια ομορφιά, ερημικά βραχώδη τοπία, περιτριγυρισμένα από την απεραντοσύνη της θάλασσας που μοιάζει να χάνεται στα ατέλειωτα ηλιοβασιλέματα της ψυχής μας. Όπου και να κοιτάξεις, η παλέτα των χρωμάτων της φύσης σε ρουφάει, κάνοντάς σε να αισθάνεσαι τόσο μικρός προσπαθώντας να εκφράσεις τη δική σου εικόνα χρωμάτων, τη δική σου φύση και ψυχή. Η φύση είναι πάντα ο μεγάλος Δημιουργός κι εμείς απλοί μαθητές της».

Η **Μαρία Οπρογλίδου** είναι κατηγορηματική: «Ο χαρακτηρισμός "το Μανχάταν της Ανατολής" είναι απόλυτα πετυχημένος! **Σιγκαπούρη,** η θέα από το Marina Bay Sands»!

Street bowling @ **Eindhoven**. «Μια φωτογραφία που τράβηξα τον χειμώνα του 2009 από το πίσω τζάμι λεωφορείου». Ο **Γεώργιος Χαρμπής** κάνει strike.

Επιστροφή στα οχυρά
Ένα πατριωτικό άρθρο!

Στη μητρόπολη ή στα τσαΐρια; Παρέα με τα βενζόλια, τα οκτάνια, το μποτιλιάρισμα και το άγχος ή ροδοκόκκινα μάγουλα, τσομπάνους, φύση και καθαρό αέρα; Μην απαντήσεις πριν διαβάσεις αυτό το ημερολόγιο εξοχικής διαβίωσης.

Κείμενο, Φωτογραφία **Θεόδωρος Ν. Leporidae**

Δεν ήθελα να πάω, δεν είχα λεφτά για βενζίνη. Δέχτηκα πιέσεις και μια μικρή δωρεά, οπότε Παρασκευή πρωί ήμουν έτοιμος με το sleeping-bag, μια αλλαξιά και τη φωτογραφική μου. Ξεκινήσαμε για τα βουνά της Δράμας, στο οχυρό Μπαρτίσεβα. Είναι ένα από τα εγκαταλελειμμένα οχυρά της γραμμής Μεταξά, σφηνωμένο σε κάτι βράχια, 1100 μέτρα υψόμετρο, κοντά στο χωριό Βώλακας. Διαβάσαμε πως τον χειμώνα μένουν μόνο κυνηγοί και σκεφτόμασταν πως θα βρίσκαμε μέσα τίποτα κεφάλια ελαφιών, άγρια πράματα. Φοβήθηκα λίγο, όταν το έψαξα στο Google Earth, «θα μας φαν οι λύκοι, ρε παιδιά», «δεν έχει, σκάσε».

Όντως δεν είχε. Μόνο αγελάδες κι άλογα. Το καταφύγιο είναι ένας βοηθητικός χώρος του οχυρού (αφού το ίδιο το οχυρό είναι υπόγειο και πολύ τρομαχτικό). Ήταν κάπως χάλια, αλλά το καθαρίσαμε κι έγινε τζιτζί. Πρόκειται για μια καλύβα από τσιμέντο και πέτρα, έχει τζάκι, κουκέτες και ξύλινους πάγκους. Εδώ θα ήθελα να σας ενημερώσω πως, όταν στην ερώτηση «τουαλέτα έχει;» η απάντηση είναι «μία μεγάλη», εννοούν ότι ΔΕΝ έχει. Πάντως η μόνη ψυχή που μπορεί να δεις τριγύρω είναι καμιάς αγελάδας, οπότε δε φοβάσαι τυχόν άβολες καταστάσεις. Επίσης, αν περπατήσεις δυο μέτρα βάθος στο δασάκι, τα δέντρα είναι τόσο πυκνά, που σε προστατεύουν κι από τη βροχή (τσεκαρισμένο). Εκεί, λοιπόν, που τελειώνεις την ανάγκη σου, σκαρφαλώνεις λίγο. Θα βρεθείς στην κορυφή του οροπεδίου, όπου βρίσκεται ένα πολύ απλό και όμορφο κιόσκι. Αν σταθείς εκεί πάνω, αισθάνεσαι πως είσαι σε ένα κλουβάκι κρεμασμένο στη μέση του πουθενά. Γύρω - γύρω τα βουνά και κάτω χαμηλά μια λίμνη και το χωριουδάκι Λευκόγεια. Σπαρμένα εκεί κοντά και τα βομβαρδισμένα ερείπια του οχυρού. Όσο να 'ναι, ένα τίποτα το αισθάνεσαι.

Στο σπιτάκι ανακαλύψαμε κι ένα βιβλίο επισκεπτών, στο οποίο υπήρχαν διάσπαρτες δυο-τρεις εντυπώσεις ορειβατών και κυνηγών αλλά κυρίως μιας παρέας ανορθόγραφων εφήβων του Βώλακα και του Άγγελου του βοσκού. «ήμαστε εδώ πέντε παλικάρια και πίνουμε, ο Διμήτρης κοιτάη τη φωτιά και κάνη σκέψοις», «ήμαστε οχτό παλικάρια και έχει πολύ υσυχία», «ήμαι ο Άγγελος ο βοσκός και ήρθα με τα πρόβατα μου με τα πόδια και ήναι πολύ οραία». Φυσικά, είχε πέσει σύρμα στο χωριό ότι κάποιοι βρίσκονται στην περιοχή, οπότε δεν άργησαν να έρθουν οι επισκέψεις. Με το που είπαν «γεια σας παλικάρια», καταλάβαμε πως ήταν η ανορθόγραφη παρέα εφήβων του Βώλακα. Μας μιλούσαν ελληνικά, μεταξύ τους ελληνοβουλγαρικά, και πρόφεραν το Μπαρτίσεβα «Barticheva» κάτω από τα ενθουσιώδη βλέμματά μας. Ήταν σαν να ανακαλύπταμε ινδιάνους ή κάτι τέτοιο.

Τηλεόραση και ίντερνετ δεν είχαμε, όλη τη μέρα παίζαμε, τρώγαμε και βγάζαμε φωτογραφίες. Κόβαμε ξύλα για τη φωτιά. Κυνηγιόμασταν με τις αγελάδες. Και κανείς δεν μπορεί να φανταστεί πόσο υπέροχο είναι να σε ξυπνάει πρωί-πρωί ένα κοπάδι άλογα, να τα χαϊδεύεις και να τα ταΐζεις μήλα. Μόλις είχα τελειώσει κι ένα βιβλίο του Steven Pressfield για τις Αμαζόνες και είχα πορωθεί κάπως, νόμιζα πως επικοινωνούσα με τα άγρια άτια.

Αυτό δεν είναι ένα άρθρο για τη φύση, αλλά για τη ζωή στη φύση. Προσπαθώ να σας πείσω να γυρίσουμε στα βουνά μας. Εκεί που οι άνθρωποι μιλάνε δυο γλώσσες: τα ελληνικά της τηλεόρασης και τα άλλα, τα δικά τους. Γιατί τι ήταν αυτό που κατέστρεψε τον άνθρωπο αν όχι η φιλοδοξία του; Δε μας έφτανε που, ενώ είμαστε σαν κότες χωρίς πούπουλα, η καλή μας η Φυσική Επιλογή μας άφησε να επιβιώσουμε, θελήσαμε να ξεπεράσουμε και τη Φύση. Και πάρ' τα τώρα, Μνημόνιο.

Σκέψου να μαζευόμασταν όλοι αυτοί που, όταν περνάμε από τη λεωφόρο Νίκης, κοιτάμε προς τον Όλυμπο. Να αφήναμε αυτούς που, λέγοντας «παραλία» εννοούν τις καφετέριες, να ζήσουν το όνειρό τους στην πόλη. Η απουσία μας θα μειώσει τη φασαρία, το μποτιλιάρισμα, τον εργασιακό ανταγωνισμό, την γκρίνια στις δημόσιες υπηρεσίες, χάρη θα τους κάνουμε. Μετακομίζουμε, λοιπόν, στα κατσάβραχα, καλλιεργούμε ντοματούλες, κολοκυθάκια κι άλλα χόρτα, και ζούμε σαν παλιά. Δε θέλουμε πολλά οι άνθρωποι για να είμαστε ευτυχισμένοι, ελεύθερο χρόνο θέλουμε και να μην αισθανόμαστε άχρηστοι και παράταιροι. Τα παιδιά μας, όταν έχει καλή μέρα, θα μαθαίνουν γράμματα έξω στο ύπαιθρο, θα τρώνε «αγνά προϊόντα της μάνας Γης» και δε θα αρρωσταίνουν ποτέ. Το μόνο κακό είναι ότι η πολλή υγεία φέρνει κόκκινα μάγουλα, και είναι κάπως βλάχικο.

Το πιστεύω. Για να κάνουμε το άλμα, πρέπει να πάμε προς τα πίσω να πάρουμε φόρα. Επιστροφή, λοιπόν. Θα ζούμε ειρηνικά εκεί πάνω, θα έχουμε και τα κορόιδα στις πόλεις να παράγουν το Εθνικό Εισόδημα χωρίς να (τους βλέπουμε να) παρκάρουν στις διαβάσεις, κι η μόνη μας έγνοια θα είναι το χιόνι. Διάβασα κάπου πως οι Εσκιμώοι έχουν 49 λέξεις για να περιγράψουν το χιόνι, δεν είναι εκπληκτικό;

HONDA
The Power of Dreams

NEW
PCX
125

ENJOY THE ECO WAY...

*** Τώρα, στο φανάρι, ο κινητήρας σταματά και ξαναπαίρνει μπρος με ένα απλό άγγιγμα του γκαζιού, εξασφαλίζοντας ακόμα μικρότερη κατανάλωση και λιγότερους ρύπους.**

Κατακτήστε την πόλη με τον αέρα αυτοπεποίθησης που χαρίζει σε κάθε διαδρομή το νέο Honda PCX 125. Όμορφο, μοντέρνα σχεδιασμένο, αξιόπιστο και κυρίως μοναδικό, χάρη στο σύστημα idle stop που ενεργοποιείται κατ επιλογήν. Ίσως ο πιο απολαυστικός τρόπος να δείξεις στην πόλη σου πόσο την αγαπάς.

Κινητήρας υγρόψυκτος 4χρονος 125cm³.
Ιπποδύναμη 12 hp/8000rpm.
Ροπή 11,56 Nm/6000rpm. Αυτόματο.

Το μόνο Scooter με idle stop* για μεγαλύτερη οικονομία

Κατανάλωση μόνο 2,3lt/100km με idle stop!

ΟΜΙΛΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΣΑΡΑΚΑΚΗ

HONDA

www.honda.gr

Θα έχουμε για πάντα τις Κάννες! Στο 64ο Φεστιβάλ των Καννών, νέα αστέρια, νέες ουτοπίες και νέες θεωρίες για το σινεμά, την αρχή και το τέλος του κόσμου, έβαλαν υποθήκη λάμψης για το μέλλον. Να τι μας έμεινε, να τι μας άρεσε, να τι θα θυμόμαστε.

Κείμενο **Σοφία Αγγελίδου**

J'aime Cannes

j’aime cinéma

Mia Wasikowska και Henry Hopper συμπρωταγωνιστούν στην ταινία «Restless» του Gus Van Sant.

Ezra Miller, ο «Kevin» της ταινίας «We need to talk about Kevin» της Lynne Ramsay.

«Le Havre», Aki Kaurismäki.

Léa Seydoux και Owen Wilson από την ταινία «Midnight in Paris» του Woody Allen.

Elizabeth Olsen, η Martha του φιλμ «Martha Marcy May Marlene» του Sean Durkin.

Elizabeth Olsen

Η μικρότερη αδερφή των διάσημων διδύμων Mary Kate και Ashley Olsen, που πλέον είναι επιτυχημένες σχεδιάστριες ρούχων, πρωταγωνιστεί στην ταινία που ξεχώρισε και στο τελευταίο φεστιβάλ του Sundance. Η «Martha Marcy May Marlene» του Sean Durkin αφηγείται την ιστορία της Martha που, έχοντας περάσει τα τελευταία δύο χρόνια σε μια απομακρυσμένη φάρμα ως μέλος μιας ιδιότυπης αίρεσης που πιστεύει στην κοινοκτημοσύνη αλλά όχι και στην ισότητα, αποφασίζει να επιστρέψει στη μοναδική της οικογένεια, τη μεγαλύτερη της αδερφή. Ωστόσο, οι αναμνήσεις και ο φόβος μήπως την ανακαλύψουν και ταυτόχρονα η καταπίεση που αισθάνεται στο νέο της σπίτι τροφοδοτούν την ταινία με μια υπόγεια αγωνία που αποτυπώνεται γλαφυρά στο πρόσωπο της Olsen. Ο σκηνοθέτης δηλώνει ότι τη διάλεξε για την ενέργεια που αποπνέει, γιατί πίστευε ότι, σε συνδυασμό με το αδιέξοδο που αισθάνεται ο χαρακτήρας που υποδύεται, θα πετύχαινε μια σπουδαία ερμηνεία. Οι κριτικές επιβεβαιώνουν την επιλογή του.

Henry Hopper

Η νέα ταινία του Gus Van Sant, «Restless», που παρουσιάστηκε ως ταινία έναρξης του τμήματος Un Certain Regard, δεν αποτελεί τομή στο έργο του, όπως ήταν το «Elephant» ή το «Gerry». Ωστόσο, ίσως αποτελέσει την ταινία ραντεβού των ερωτευμένων hipsters που θα εκτιμήσουν τον καταδικασμένο έρωτα δύο παράδοξα αισιόδοξων εφήβων που τους περιτριγυρίζει ο θάνατος. Η Mia Wasikowska συνεχίζει την καλή πορεία της μετά τους ρόλους στην «Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων» του Tim Burton και στο «The Kids are all Right» ως κόρη των Annette Bening και Julianne Moore. Όμως, αυτός που ποζάρει στα εξώφυλλα είναι ο Henry Hopper, γιος του Dennis. Γεννημένος το 1990 και έχοντας τρεις ετεροθαλείς αδερφές από διαφορετικές μητέρες, αναλογίζεται την απουσία του πατέρα του, που πέθανε πέρυσι. Η ταινία τον βοήθησε ιδιαίτερα να την αντιμετωπίσει, εφόσον ο ίδιος υποδύεται έναν έφηβο που έχει χάσει πρόσφατα τους γονείς του και το κορίτσι που ερωτεύεται πάσχει από ανίατη αρρώστια. Ο Gus Van Sant αναφέρει ότι ο Henry του θυμίζει πολύ τον Dennis στα νιάτα του και άλλος ένας στιγμιαίος διάσημος απόγονος καταφθάνει στο Χόλιγουντ.

Jessica Chastain

Η χαμογελαστή μικροσκοπική κοκκινομάλλα δίπλα στον Brad Pitt στην πρεμιέρα της νικήτριας ταινίας του φετινού Χρυσού Φοίνικα είναι η Jessica Chastain, πρωταγωνίστρια της ονειρικής ταινίας του Terrence Malick, «Tree of Life» αλλά και του καταστροφολογικού «Take Shelter» στο πλευρό του Michael Shannon, και αποκάλυψη του παράλληλου τμήματος Semaine de la Critique. Η τριαντάχρονη Chastain δεν προέρχεται από χολιγουντιανή οικογένεια και ίσως γι' αυτό άργησε να έρθει στο προσκήνιο σε σχέση με άλλους συναδέλφους της. Η μητέρα της είναι μαγείρισσα, ο πατέρας της πυροσβέστης και ο αδερφός της στρατιώτης στο Ιράκ. Και στις δύο ταινίες που προβλήθηκαν στις Κάννες έχει τον ρόλο της μάνας. Κι αν ίσως φαίνεται εύθραυστη στο «Tree of Life», όταν θρηνεί για τον χαμό του γιου της ή στέκεται σιωπηλή μπροστά στην αυταρχική συμπεριφορά του πατέρα των παιδιών της, στο «Take Shelter» αποκαλύπτει τη δύναμή της, όταν πρέπει να αντιμετωπίσει με αγάπη αλλά και αποφασιστικότητα την εμμονή του συζύγου της με το τέλος του κόσμου.

Emily Browning

Η Baby Doll του «Sucker Punch» δοκιμάζει τα νερά του art house κινηματογράφου με το «Sleeping Beauty» της επίσης Αυστραλέζας Julia Leigh. Για το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο η γνωστή συγγραφέας έπρεπε να βρει μια θαρραλέα, όμορφη και ταυτόχρονα ψυχρή παρουσία για την ωραία κοιμωμένη της και πέτυχε διάνα με την Emily Browning. Η ταινία μπορεί να φαίνεται με μια πρώτη ματιά το πορτρέτο μιας κυνικής έφηβης που δε διστάζει να αφεθεί στα χέρια αγνώστων για να βγάλει χρήματα, αλλά στο τέλος της ταινίας αποκαλύπτεται το πραγματικό θέμα της: η έκδηλη μοναξιά μπροστά στον θάνατο. Η Emily είναι βέβαιο ότι θα δοκιμαστεί και σε πιο mainstream χολιγουντιανές παραγωγές, φροντίζοντας ήδη το μέλλον της ως σύντροφος του γιου του Jeremy Irons και επίσης ηθοποιού, Max.

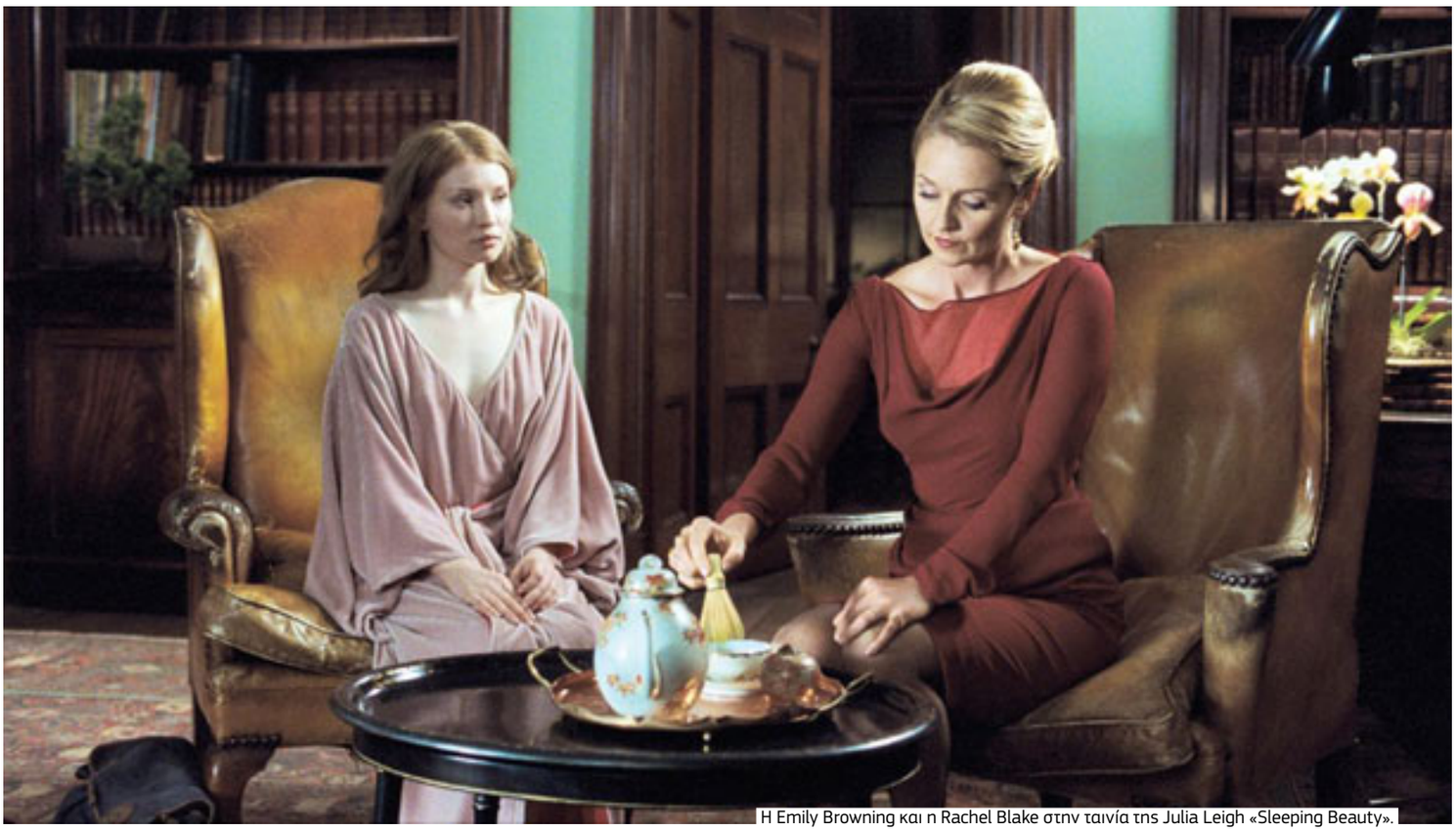
Léa Seydoux

Η Léa Seydoux είναι η γαλλική εκδοχή της Scarlett Johansson; Ο Woody Allen, που ως γνωστόν, επιλέγει τις πιο όμορφες παρουσίες για τις ταινίες του, έτσι και στην ταινία-ωδή στο Παρίσι, «Midnight in Paris», δίνει στη Léa Seydoux την ευκαιρία να είναι η σωτήρας του ήρωα, ο λόγος που τελικά θα μείνει στην πόλη των ονείρων του. Η Seydoux είχε κάνει αισθητή την παρουσία της και στο περυσινό φεστιβάλ των Καννών, όπου πρωταγωνιστούσε στην ταινία «Belle

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Η Emily Browning και η Rachel Blake στην ταινία της Julia Leigh «Sleeping Beauty».

Epine». Η μοναχική και μελαγχολική έφηβη της ταινίας λέει ότι της μοιάζει, καθώς, όταν ήταν πιο μικρή, φοβόταν ότι δε θα βρει τη θέση της στη ζωή κι ότι θα μείνει στο περιθώριο, δέσμια του διστακτικού χαρακτήρα της. Εγγονή του ιδιοκτήτη της μεγάλης εταιρίας παραγωγής και διανομής Pathé και με συμμετοχές στο «Inglourious Basterds» του Tarantino, αλλά και στη νέα συνέχεια του «Mission Impossible», ο κίνδυνος φαίνεται να έχει περάσει.

Ezra Miller

Η Tilda Swinton δίνει μια συγκλονιστική ερμηνεία ως η εξοστρακισμένη μητέρα ενός διαταραγμένου εφήβου στην ταινία της Lynne Ramsay, «We need to talk about Kevin». Τι μπορεί να πάει τόσο λάθος στην ανατροφή του παιδιού σου, ώστε να διαπράξει ένα αποτρόπαιο έγκλημα; Ο δεκαοκτάχρονος Ezra Miller, μιλώντας για τον τρόπο που δούλεψαν τους χαρακτήρες, τονίζει ότι έπρεπε να βρουν όλο τον θυμό που υπάρχει βαθιά ριζωμένος στη σχέση μητέρας και παιδιού. Παρόλο που ο ίδιος δηλώνει ότι πέρασε ευτυχισμένα παιδικά χρόνια στο New Jersey, πιστεύει ότι στην κοινωνία μας υπάρχει κάτι που αρρωσταίνει τους ανθρώπους, αφήνοντάς τους μετέωρους και άρα επιρρεπείς σε φρικτές πράξεις. Πέρα από την ανάλυση των ψυχολογικών δομών του σύγχρονου ανθρώπου, ο Miller ξέρει και να διασκεδάζει στη Νέα Υόρκη παρέα με τη φίλη του Zoe, κόρη του Lenny Kravitz.

Το τέλος του κόσμου

Μετά την ιστορία της αρχής του κόσμου που μας παρουσιάζει η βραβευμένη ταινία του Terrence Malick, «Tree of Life», που ήδη παίχτηκε στους κινηματογράφους, σειρά έχουν και τα σενάρια περί τέλους του κόσμου με τις ταινίες «Melancholia» του ασώτου υιού των Καννών Lars Von Trier, αλλά και της ταινίας «Take Shelter» του πολύ ταλαντούχου Jeff Nichols. Η Kirsten Dunst, που βραβεύθηκε για την ερμηνεία της, διαλύει το πάρτι του γάμου της και χάνει τον εαυτό της σε μια έπαυλη περιμένοντας το τέλος του κόσμου, καθώς ο πλανήτης Μελαγχολία πλησιάζει τη Γη και η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Στο παραινετικό «Take Shelter», ο Michael Shannon βλέπει τυφώνες που έρχονται κατά πάνω του και εφιάλτες όπου όλοι του επιτίθενται, ο πιστός σκύλος του, ο καλύτερος φίλος του, η στοργική γυναίκα του. Κάτι ανάμεσα σε ψυχολογικό και καταστροφολογικό θρίλερ, το «Take Shelter», εκτός από προφητικό σε σχέση με τους όντως καταστροφικούς τυφώνες που έπληξαν πρόσφατα πολλές αμερικάνικες πολιτείες, αποτυπώνει με μεγάλη σαφήνεια την αγωνία του σύγχρονου ανθρώπου απέναντι στο άγνωστο, είτε αυτό είναι η ψυχή του είτε εξωτερικοί παράγοντες, φυσικά φαινόμενα ή το αβέβαιο οικονομικό μέλλον. Η έλλειψη σιγουριάς για τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του και η αίσθηση ανημποριάς τον οδηγούν στη μόνη λύση του υπόγειου καταφύγιου. Ποιος θα τον σώσει όμως και από αυτό; Δύο σπουδαίες και τρομακτικά επίκαιρες ταινίες που δεν πρέπει να χάσετε.

Η ουτοπία της καλοσύνης

Κι αν ο Trier παρουσίασε για ακόμα μια φορά τον αρνητισμό του για το μέλλον του ανθρώπου, ευτυχώς είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε και τη νέα ταινία του Aki Kaurismäki, «Le Havre», που εντυπωσίασε με τη χαμηλού προφίλ αλλά ουσιαστική αισιοδοξία της. Σε μια φτωχική γειτονιά στο λιμάνι της Χάβρης βρίσκει καταφύγιο ένας νεαρός λαθρομετανάστης και καταφέρνει με τη βοήθεια ενός ηλικιωμένου λούστρου και των φίλων του να ξεφύγει από την αστυνομία. Το πορτρέτο αυτών των φτωχών πλην τίμιων ανθρώπων, η κυρία ιδιοκτήτρια του μπαρ της περιοχής, η φουρνάρισσα και ο παντοπώλης, φανερώνουν τη μεγάλη καρδιά του Καουρισμάκι που προτείνει μια διαφορετική θεώρηση του κόσμου και της καθημερινότητάς μας. Η Χάβρη, μια άχρονη πόλη που χτίστηκε από την αρχή μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο σε ταινίες του Jean Renoir, του Marcel Carné και του Jean Vigo, αποτελεί το ιδανικό φόντο για να ξετυλιχθεί το υπόγειο χιούμορ του πρωταγωνιστή που νικάει το κακό με το γάντι. Πρόκειται για μια εντελώς ουτοπική εξέλιξη της ιστορίας του μικρού Αφρικανού, όμως δεν πρέπει να παρασυρθούμε από τον κυνικό μας εαυτό. Η ελπίδα ότι μια άλλη πραγματικότητα είναι εφικτή βρίσκεται στην καρδιά αυτής της ταινίας.

Pepe Jeans Store

Έκρηξη χρωμάτων, νέων τάσεων, της πιο εμπνευσμένης street κουλτούρας. Ένας in fashion πλανήτης, το μοναδικό κατάστημα που διαθέτει την ολοκληρωμένη συλλογή Pepe Jeans αλλά και την περιώνυμη pop σειρά Andy Warhol, για να βάλεις τέχνη στο καλοκαιρινό σου βεστιάριο. Επειδή όμως, εκτός από στιλ, το Pepe Jeans Store ξεχωρίζει και για τις ενέργειες κοινωνικής ευθύνης, τον μήνα Ιούνιο λανσάρει ένα ιδιαίτερο καταναλωτικό concept διαθέτοντας το 10% των συνολικών εισπράξεών του στο Χαμόγελο του Παιδιού. Summer city, here we come!

Pepe Jeans Store
Ερμού & Ευαγγελίστριας 12, Σύνταγμα, Τ: 210 3313 757

Ο παγκόσμιας εμβέλειας γερμανός graffiti/streetart καλλιτέχνης The Flying Fortress ήρθε για μία εβδομάδα στη Θεσσαλονίκη. Η πρώτη του ατομική έκθεση στην Ελλάδα διοργανώθηκε από τη The Box Gallery, δίνοντάς μας την ευκαιρία να γνωρίσουμε έναν γνήσιο μαχητή των δρόμων. Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος**
Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

The Flying Fortress

Teddy Trooper

Χωρίς περιορισμούς στον χώρο, μέσα ή έξω, σε καμβάδες ή σε τοίχους, ο Flying Fortress, με έδρα το Μόναχο, ξεκίνησε με το κλασικό γκράφιτι από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Ώσπου παράτησε το writing και ασχολήθηκε με τη γραφιστική. Στις αρχές της νέα χιλιετίας επέστρεψε στους δρόμους λανσάροντας τα Teddy Troops του. Οι «στρατιές» του Flying Fortress χρωστούν την ύπαρξή τους στο ποντίκι-σύμβολο του Blek le Rat, μέγα παριζιάνου καλλιτέχνη του δρόμου, «πατέρα», μεταξύ άλλων, και του Banksy. Τα Teddy Troops κατακτούν δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους, από το Βερολίνο και το Λος Άντζελες μέχρι το Τόκιο και τη Νέα Ζηλανδία.

Γεννήθηκες στο Μόναχο. Παραμένει βάση σου η γενέτειρά σου; Τα τελευταία πέντε χρόνια μετακόμισα στο Αμβούργο. Αλλά και λίγο στη Νέα Υόρκη, αφού αποτελώ ενεργό μέλος της κολεκτίβας Robots Will Kill. Σε λίγες μέρες, για να γιορτάσουμε τη 10η επέτειο της κολεκτίβας μας, θα μετακομίσουμε για μια μεγάλη έκθεση στη Φιλαδέλφεια. Μετά θα πάω στο Ντίσελντορφ, καλεσμένος της γκαλερί TOYKIO/Selim. Τρέχα γύρευε, επομένως, πού μένω. Ούτε εγώ δεν είμαι σίγουρος.

Πόσο χρονών είσαι και ποιο είναι το πραγματικό σου όνομα; As πούμε ότι ηλικιακά πέρασα στην κακή πλευρά των 30s. Και επίτρεψέ μου να μη σου αποκαλύψω το όνομά μου, γιατί δε θέλω ο κόσμος να ξέρει περισσότερα πράγματα για μένα πέρα από αυτά που ο Flying Fortress τον αφήνει να μάθει και να δει.

Περίμενες ότι η urban art θα εξελιχθεί τόσο γρήγορα και από τους δρόμους ή τα υπόγεια θα φτάσει να εκτίθεται σε μεγάλα μουσεία ή πασίγνωστες γκαλερί; Το περίμενα, γιατί έρχομαι από τη σκηνή του γκράφιτι. Δεν ήξερα όμως την ταχύτητα με την οποία το μέχρι τώρα περιθωριακό γίνεται mainstream. Στην περίπτωση της τέχνης μου, τα πράγματα αλλάζουν εν μία νυκτί.

Φοβάσαι μήπως η mainstream αποδοχή στερήσει από την τέχνη σου βασικά συστατικά της στοιχεία; Καθόλου. Στη σκηνή του γκράφιτι υπάρχει ήδη συζήτηση κατά πόσον η αποδοχή και η μαζικοποίησή του του στερούν ορμή, δύναμη και μήνυμα. Φέρνω όμως το παράδειγμα των Beastie Boys, που 30 χρόνια τώρα δεν έχασαν τίποτα από τη δύναμή τους, κι ας σκοράρουν ανελλιπώς στο No1 της μουσικής βιομηχανίας. Αν η ψυχή σου και τα πιστεύω σου παραμείνουν αναλλοίωτα, καμιά επιτυχία ή αποδοχή δεν μπορεί να σε μεταλλάξει.

Τι μουσική ακούς; Αναλόγως. Άλλη μουσική για να δημιουργώ και άλλη για να χορεύω. Χορεύω με ιταλική ντίσκο και δημιουργώ με NOFX ή με τη νεοϋορκέζικη σκηνή του «CBGB» των πρώιμων 80s. Blondie, Television και Ramones. Απεχθάνομαι το σημερινό hip hop και επιμένω στο old school rap.

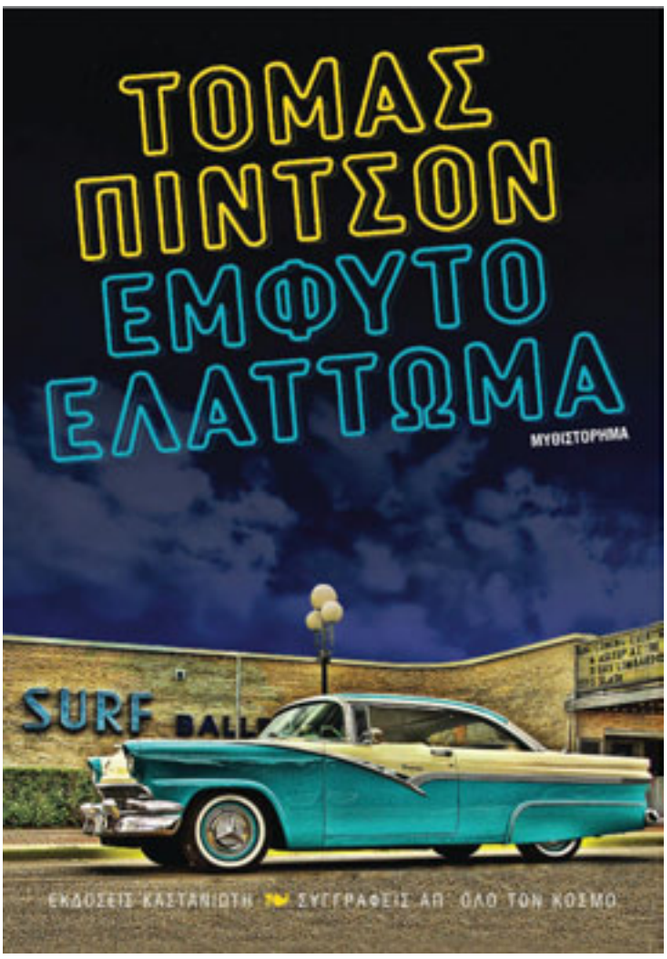
Υπάρχουν κάποιοι σύγχρονοι καλλιτέχνες που νιώθεις πως απαρτίζετε οικογένεια με συγκεκριμένο κώδικα και αξίες; Ο Dave The Chimp, με τον οποίο εκθέσαμε μαζί στο Λονδίνο, αλλά και ο Blu, με τον οποίο συνδημιουργήσαμε μεγάλες τοιχογραφίες, είναι η οικογένειά μου.

Περίμενες πως θα ξεπουλήσεις όλα τα έργα σου στη Θεσσαλονίκη από την πρώτη κιόλας μέρα; Ήρθα στην πόλη σας πριν 17 χρόνια, περαστικός για Χαλκιδική. Ήταν πιο μουντή και συντηρητική, και εντελώς άχρωμη. Από τις βόλτες που έκανα τις μέρες της παραμονής μου, είδα πολύχρωμους τοίχους, πολυκατοικίες και δρόμους. Νομίζω πως η Box Gallery, που με φιλοξενεί, έχει βάλει πολύ το χέρι της για να σκάσει η κουλτούρα της urban art στο μέγεθος που της πρέπει. Είστε τέλειοι!

13Α, PAVLOU MELA
Paul.m
ESPRESSO BAR
Π. ΜΕΛΑ 13 Α - 15 ΤΗΛ. 2310 267200

Make us...
Get Out
Entertainment
Cinema
Events
Sports
Theatre
WWW.GET-OUT.GR
Η αντζεντα που πρεπει να ξερουν ολοι οι Ελληνες.
ενημερωστε και ενημερωθειτε. στειλτε στο info@get-out.gr
τη δραστηριοτητα που θελετε να δημοσιευσετε (δωρεαν)

Huston we have a problem!

Επέστρεψε με το «Έμφυτο ελάττωμα». Ο Τόμας Πίντσον περιγράφει το «κάψιμο» της ελευθεριακής δεκαετίας του ’60 και τη μετατροπή της στην κόλαση του ’70, σε ένα case fiction study της σύγχρονης αμερικάνικης ιστορίας. Κείμενο **Θανάσης Μήνας**

Καλιφόρνια, πρώτες μέρες του 1970. Τα απόνερα των 60s. Ο επιθανάτιος ρόγχος της counterculture. Της γενιάς που υποσχέθηκε ότι θα αλλάξει τον κόσμο και τελικά χάθηκε στις αναθυμιάσεις της ψυχεδελικής αχλής που εξαρχής την εξέθρεψαν. Surfers και hippies, freaks και bikers, rockers και dopers και potheads κάθε λογής, παγωμένη πίτσα ραντισμένη με acid και μια ουγκιά «χρυσαφένιο» από το Ακαπούλκο, όμως το βρίσκεις δύσκολα πια, «η πρωίνη χτύπησε τους δρόμους», κι οι potheads γίνανε junkies, «ψάξε για λίγο ψυχοφάι και ένα μέρος για να κοιμηθείς», κατά πως λένε οι Μπρούκληδες. Το Μοντερέι και το Γούντστοκ είναι πια μια φευγαλέα ανάμνηση, ενώ το Άλταμοντ ένα βιωμένο συμβάν. Απόντες από το ’68 ο Κινγκ κι ο Μπόμπι -πώς τα φέρνει ο διάολος! Ένας Δημοκρατικός σε έμπλεξε στην Ινδοκίνα κι ένας Ρεπουμπλικάνος θα σε ξεμπλέξει. Κι ο Τσάρλι Μάνσον με χειροπέδες είναι πιο τρομαχτικός στην οθόνη της τηλεόρασής σου από ό,τι στην πραγματικότητα. Η εποχή του Υδροχόου, Χάρε-Κρίσνα Χάρε-Κρίσνα και μια δόση Μαχαρίσι, όμως οι Beatles το σχόλασαν κι ο Ντίλαν είναι από καιρό κρυμμένος στις εξοχές. Σου το είχε πει, «θα πέσει μια σκληρή βροχή», κι η βροχή έπεσε πιο σκληρή από σκληρή, κι όταν σταμάτησε, ανοφάνηκε ένα ουράνιο τόξο, διαφορετικό από αυτά που ήξερες στα δεκαεννιά σου χρόνια, απειλητικό και αδηφάγο, κι οι ευχάριστες δονήσεις υπέκυψαν στον νόμο της βαρύτητας. Το Όνειρο έγινε bad trip που επανέρχεται κι επανέρχεται κι επανέρχεται στο μυαλό σου, που κυνηγάει στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού. Groovy!

Όμως τα 60s τελείωσαν, ήταν ωραία όσο κράτησαν, μα τώρα τελείωσαν κι εσύ πρέπει να κάνεις κάτι, γιατί φτάσανε τα 70s και σου χτυπούν την πόρτα. Η δεκαετία του Εγώ ξημερώνει. Σεξουαλική επανάσταση και δωρεάν κόκα στους φτωχούς, κι ο Τσάρλι να χαμογελά κάθε φορά που βλέπεις στην οθόνη της τηλεόρασης, σε ζωντανή μετάδοση, να πέφτουν οι ναπάλμ. Κωδικός: Πράκτορας Πορτοκαλί. «Ευτυχής που σας γνωρίζω». «Επιτρέψτε μου να σας συστηθώ». «Ελπίζω να συγκρατήσατε το όνομά μου». Μια εκτυφλωτική έκρηξη φωτός. Το Βιετνάμ σού βομβαρδίζει το μυαλό κι ο Νίξον σε γαμάει από τον κώλο, όμως το Γουότεργκεϊτ απέχει δυο χρόνια και δεν ανησυχείς προς το παρόν. Βρίσκεσαι στην αρχή της νέας εποχής κι όλα είναι πιθανά. Κάνεις παρέα με καθηγητές και δικηγόρους και συζητάτε για λεπρούς κι απατεώνες, σαν άλλοι ήρωες σε βιβλίο του Φιτζέραλντ. Όμως κάτι συμβαίνει, αλλά δεν έχεις ιδέα τι είναι. Έχεις, κύριε Τζόουνς; Groovy….

It’s all over now, Baby Blue

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Μεγάλος Σιωπηλός, αθέατος από το ’70 Τόμας Πίντσον, καταπιάνεται με τη γενιά του. Τριαντάρης ο ίδιος το Καλοκαίρι της Αγάπης, είχε μιλήσει γι’ αυτήν και στο «V» και αποσπασματικά στο «The Crying of Lot 49». Όμως το «Inherent Vice» («Έμφυτο ελάττωμα») είναι ένα βιβλίο για τις διαψεύσεις του ’60. Ας μην ξεχελά η νεο-νουάρ φόρμα του. Ο Πίντσον δεν κάνει νουάρ, όπως βιάστηκαν να γράψουν κάποιοι. Χρησιμοποιεί το στιλιζάρισμα του νουάρ κατά το δοκούν, επειδή η φόρμα εξυπηρετεί το περιεχόμενο. Το στόρι είναι τυπικό: στο ακροτελεύτιο της ουράς των ψυχεδελικών 60s, ο ιδιωτικός ντετέκτιβ Ντοκ -Χόλιντεϊ;- Σπορτέλο πείθεται από την πρώην γκόμενά του, την οποία έχει να δει καιρό, να πάρει μέρος στην απαγωγή ενός -πρώην χίπη- εκατομμυριούχου μεσίτη γης ονόματι Μίκι Γούλφμαν - Γούλφμαν Τζακ; Στην υπόθεση μπλέκονται ένας μυστικός πράκτορας που παίζει σαξόφωνο σε σερφ μπάντα -και γουστάρει τους Trashmen-, ένας ζόρικος μπάτσος που απαντά στο παρανόμι Μεγαλοπόδης (Bigfoot), ένας νεο-ναζιστής πρώην κατάδικος, μια συμμορία μηχανόβιων σε στιλ Hell’s Angels και μια ερμητική συμμορία, που φέρνει λίγο σε μυστική εταιρία, με την επωνυμία The Golden Fang. Το soundtrack περιλαμβάνει Country Joe & The Fish, Beach Boys, Chantays, Dick Dale, Doors, Blue Cheer, Iron Butterfly. Θέλει πραγματικά μεγάλη μαστούρα για να αντέξεις επί δεκατρία λεπτά το βαρυφορτωμένο «In A-Cadda-Da-Vida».

Τα βιβλία του Πίντσον πάντα έχουν χιούμορ, όμως εδώ το χιούμορ κι η ειρωνεία του αγγίζουν τα όρια παρωδίας αλλά και χαρμολύπης. Είναι ίσως η πρώτη φορά που παραστέκεται στους ήρωές του, οι οποίοι όμως και πάλι εμφανίζονται, αν και όχι τόσο έκδηλα όσο σε προηγούμενα μυθιστορήματά του, σαν καρικατούρες του εαυτού τους, σαν κομιστές των ιδεών του συγγραφέα. Σε σημεία η υπόθεση παραπέμπει στον «Μεγάλο αποχαιρετισμό» του Ρέιμοντ Τσάντλερ, όπως το σκηνοθέτησε ο Ρόμπερτ Όλτμαν, τοποθετώντας το από τη δεκαετία του ’40 στο ’70. Ακόμη περισσότερο παραπέμπει στο «Φόβος και παράνοια στο Λας Βέγκας» του Χάντερ Σ. Τόμσον. Η κουλτούρα του σερφ, η μούρλα της ψυχανάλυσης και η drug υποκουλτούρα είναι κι εδώ στον αφρό. Μόνο που η τεχνική της αφήγησης του Πίντσον παραμένει απαράμιλλη και υπερβαίνει το New Journalism, με εκείνον τον σπερματικό λόγο που κατορθώνει, χάρη στην ευφυΐα του συγγραφέα, όχι να βάλει τάξη, αλλά να αποτυπώσει πειστικά στο χαρτί τους ασυνάρτητους χρωματισμούς της γλώσσας της ψυχεδέλειας.

Αν στο «Ουράνιο Τόξο της Βαρύτητας» -αντικειμενικά το σημαντικότερο μυθιστόρημα της μεταπολεμικής εποχής- ο Πίντσον παρουσίασε ξεγυμνωμένο τον άνθρωπο μπρος στη φρίκη του Μεγάλου Πολέμου, τότε στο «Έμφυτο Ελάττωμα» αποκαλύπτει την αμηχανία του ανθρώπου που στέκει μετέωρος ανάμεσα σε μια εποχή που δεν έχει τελειώσει και σε μια νέα εποχή που ο ίδιος άνθρωπος δεν έχει καλά καλά συνειδητοποιήσει ότι έχει αρχίσει, μα όμως έχει νιώσει ότι οι σπείρες της εναλλαγής της Ιστορίας ήδη έχουν αρχίσει να τον τυλίγουν. Ελευθεριακές προοπτικές μιας παρατεταμένης εφηβείας, απίθανες πιθανότητες, ασύλληπτα οράματα που εξελίσσονται σε δυστοπίες και οι εποχές-είναι-οι-αλλαγές, αλλά δεν είναι πάντα για καλό. Αριστούργημα.

Το «Έμφυτο Ελάττωμα» κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Καστανιώτη, με την εξαιρετική, και πάλι, μετάφραση του Γιώργου Κυριαζή.

ΠΕΤΑΞΤΕ ΑΠΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΕ RYANAIR ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΧΑΜΗΛΟΤΕΡΟΥΣ ΝΑΥΛΟΥΣ

RYANAIR

www.Ryanair.com

BEER DRINKERS UNITED

Ξανθιές, μαύρες, κόκκινες, πράσινες, κρίκερ ή ποτήρι, βαρέλι ή μπουκάλι, κρύες ή ζεστές, φθηνές ή ακριβές. Ποιοι τις πίνουν; Ποιοι τρελαίνονται; Πώς θα μπεις στο κόλπο; Ορίστε οι φυλές και το λεξικό τους, ορίστε μια παγωμένη στο ποτήρι σου. Κείμενο **Γιώργος Μπάκας**

Εμbeerογνώμων: Ο γκουρού της μπίρας! Ξέρει από γεύση, από ποιότητα, από τιμή, από προέλευση. Το μόνο που δεν ξέρει είναι πόση ώρα θα κρατήσει ο πονοκέφαλος το επόμενο πρωί και ποιος/α θα κοιμάται δίπλα του, όταν ξυπνήσει.

Τίνα Beerμπίλη: Υπουργός Περιβάλλοντος, αρμοδίως υπεύθυνη για τη φρούρηση των ελληνικών πάρκων, λόγω της ανεξέλεγκτης ούρησης από μπιρόβιους μέθυσους. (π.χ. «Μαλάκα, πήγα να κατουρήσω στον θάμνο και βγήκε μια Beerμπίλη και τσίριξε!»)

Vambeer: Ο τύπος που ρουφάει αχόρταγα μπίρες όλη νύχτα και επιστρέφει στη φωλιά του μονάχα λίγο πριν ξημερώσει. Πολλοί θεωρούν πως η ύπαρξη των Vambeers είναι ένας τεράστιος Mythos.

Beerασφάλεια: Αυτός που φυλάει τα six packs ως κόρη οφθαλμού, μην τυχόν και του επιτεθεί κάποιο καταχθόνιο και μπιροδιψές Vambeer!

Teddy Beer: Ο ροκαμπιλάς, ο οποίος ανά γουλιά μπίρας σιάζει το κοκοράκι του.

Caibeerhinia: Το απόλυτο κοκτέιλ του καλοκαιριού! Ανακατεύουμε στο σέικερ μια ποικιλία διαφόρων μπιρών και έπειτα το σερβίρουμε στον πελάτη. Αν δεν του αρέσει, το αναποδογυρίζουμε μερικά εκατοστά πάνω από το κεφάλι του.

Beerολινέζος: Ψαγμένος και πολυταξιδεμένος χίπστερ, ο οποίος διατείνεται πως οι μπίρες που γουστάρει υπάρχουν μόνο στο Βερολίνο, περιφρονώντας τις φτηνιάρικες μπίρες που πίνει ο λαουτζίκος στην Ελλάδα.

Το υγρό beer: Καυτά αχνιστά ούρα μπίρας, που εξαπολύονται σε θάμνο πάρκου από μεθυσμένο, ξεγελώντας τους περίοικους πως συντελείται εμπρησμός.

Εμbeerίκος: Κουλτουριάρης πότης. Δεν απαιτούνται πάνω από τρεις μπίρες για να ξυπνήσει μέσα του ο ποιητής: «Κι αν πτωχική τη βρεις, η Ιθάκη δε σε γέλασε, έτσι σοφός που έγινες, με τόση μπίρα, ήδη θα το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν».

Beerούνι: Χρηστικό αντικείμενο προς άνοιγμα μπουκαλιού μπίρας ελλείψει ειδικού κλειδιού (π.χ. «Νίκο, πιάσε λίγο το beerούνι ρε, δε βρίσκω το κλειδί!»)

Beeraυλος: Υποκαθιστούμε τα καύσιμα ενός πυραύλου με έναν σεβαστό αριθμό από μπίρες, ικανό να σε στείλει στο διάστημα, ίσως και λίγο παραπέρα.

Beerήνες της Φωτιάς: Τρομοκρατική οργάνωση που συγκρούεται με τα ΜΑΤ της ελληνικής αστυνομίας, ρίπτοντας κενές φιάλες μπίρας με στουπιά βουτηγμένα στο πετρέλαιο.

Beeretός το σαββατόβραδο: Η καθιερωμένη μπιροκατάνυξη των ελλήνων νεολαίων, που διενεργείται μία φορά την εβδομάδα και αρκεί να τους ρίξει για τις επόμενες έξι ημέρες στο κρεβάτι με χανγκόβερ.

Ο Τελευταίος Beerασμός: Η τελευταία μπίρα που μοστράρει πάνω στο τραπέζι της παρέας, δεχόμενη σωρεία διψασμένων και αμήχανων βλεμμάτων.

Beeροβόλο: Ταλαίπωρος μπάρμπαν, ο οποίος καλείται να εξυπηρετήσει παρέα διψασμένων που κατεβάζουν τις μπίρες σαν νερό.

Beeρομαχικά: Μπίρες που φυλάσσονται σε ντουλάπι ή αποθήκη, καθ' όλα έτοιμες να ανεφοδιάσουν το ψυγείο, όταν αυτό αδειάσει.

Beerοσβέστης: Ένα πιάτο πατσάς. Πιάνει υπηρεσία 5 με 9 το πρωί και σου κάνει το στομάχι καινούργιο στο άψε σβήσε!

Beerκαγιά: Παχύσαρκη και αποκρουστική γυναίκα, η οποία έπειτα από εφτά μεγάλα κρίκερ μπίρας αποκτά τα χαρακτηριστικά και το φλογερό κορμί της Βίκυς Καγιά.

«Η Beerατία σκοτώνει τη μουσική»: Αγαπημένο σλόγκαν των απανταχού ελλήνων τσαμπατζήδων, οι οποίοι περνάνε λαθραία μπίρες μέσα σε συναυλιακούς χώρους, γλιτώνοντας το χαράτσι των ληστρικών μπαρ.

Beerάνχας: Η ακατανίκητη λαιμαργία που σε πιάνει μετά από τέσσερις-πέντε μπίρες και τρως σαν λαίμαργο βόδι ό,τι βρεις μπροστά σου, από φιστίκια και πατατάκια μέχρι ελιές και χαρτοπετσέτες.

Beerρίχιος: Έξαλλος και ακανόνιστος χορός μεθυσμένου μπιρόβιου, ο οποίος προσομοιάζει τον ποντιακό πυρρίχιο, αλλά στο πιο αφρικάνικο. (π.χ. «Ένας πλίθιος χόρευε beerρίχιο και μού έχυσε τη βότκα!»)

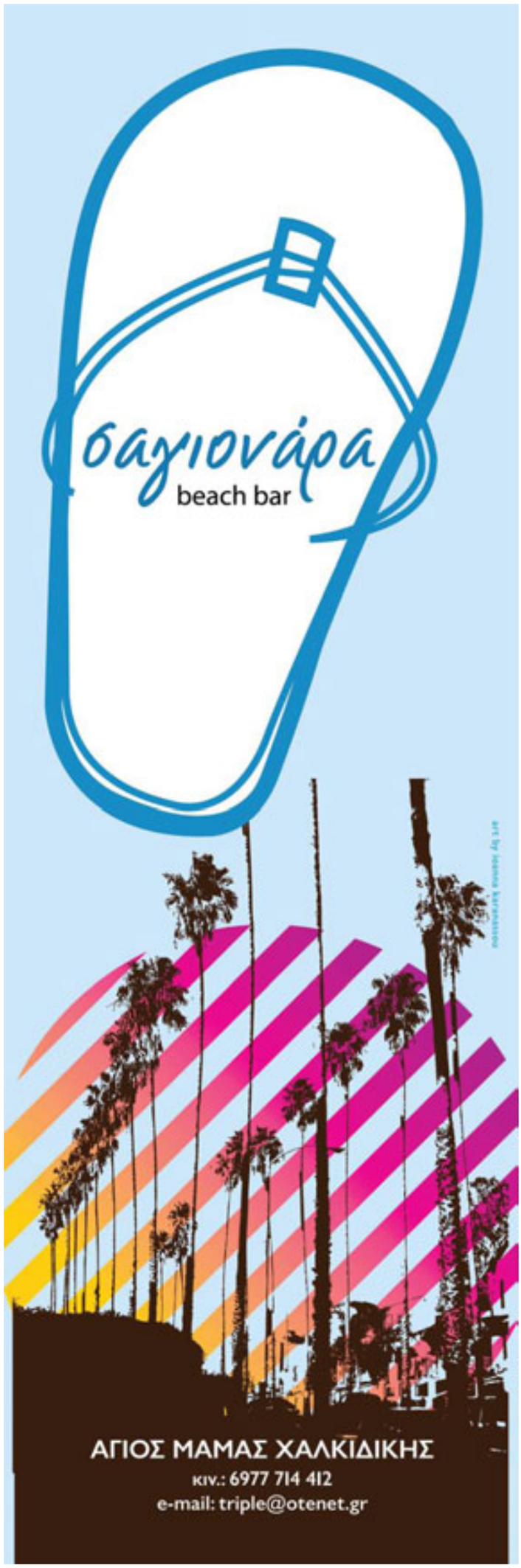
Χριστίνα Λabeern: Όταν από τις πολλές τις μπίρες έχει λυθεί η γλώσσα σου και ξεκατινιάζεις όλο τον κόσμο, ξεδιάντροπα και αδιακρίτως.

Beeραματόζωο: Άμαθος -από αλκοόλ- νεαρός (αδερφός, ξάδερφος, ανιψιός) τον οποίο κουβαλάς στην παρέα σου και τον ποτίζεις μπίρες μέχρι να αρχίσει να ξερνάει, πιστεύοντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα «ψηθεί» στη ζωή.

Beeραχτήρι: Κωλόπαιδο που σε πειράζει όταν παραιτείσαι από άλλη μια γύρα μπίρες, αναφωνώντας «Τι έγινε, τα παίξαμε;», «Πιες άλλη μια μπίρα, ρε φλώρε!», «Μήπως θα σε μαλώσει η μαμάκα που πίνεις;»

Beeραματισμοί: Αυτοκτονικές απόπειρες να καταστρέψεις το στομάχι σου με boilmaker (σφηνάκι ουίσκι μέσα στην μπίρα) και άλλες ανδίες.

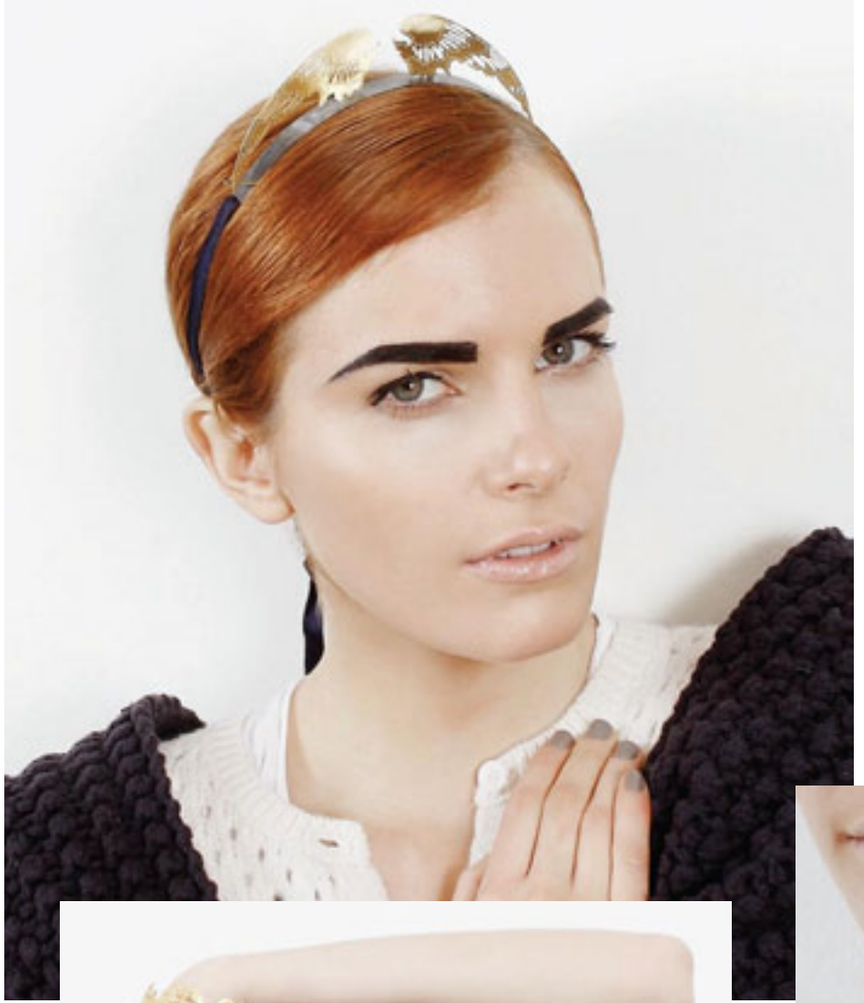
Beerουέτα: Χορευτική κίνηση έπειτα από συγυριστή γροθιά μπρατσαρά σε μέθυσο, ο οποίος πειράζει την κοπέλα του.

Joanna Cave

Ασήμι και πεφταστέρια

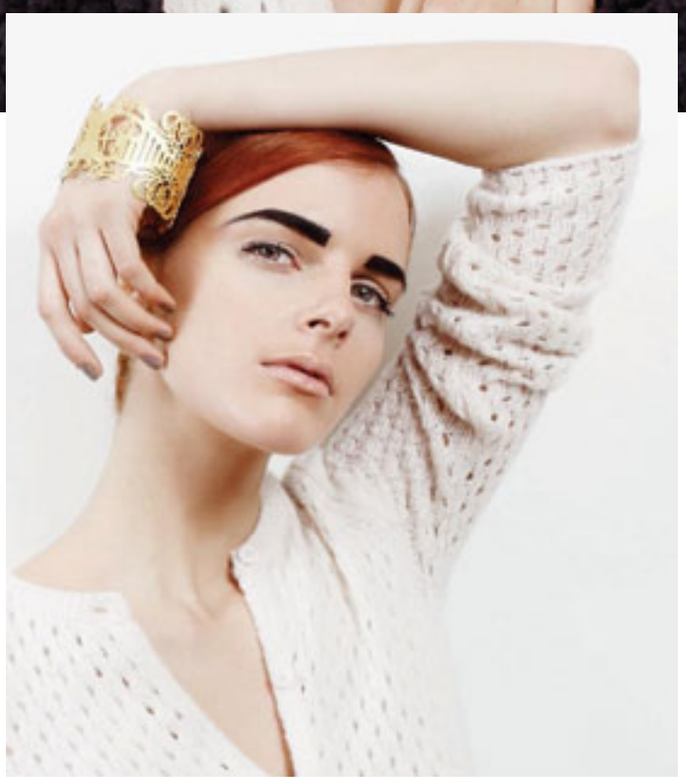
Μεγαλωμένη στην Ίο, από Ελληνίδα μαμά και Άγγλο μπαμπά. Οι δημιουργίες της μετενσαρκώνουν το cool συνδυάζοντας κυκλαδίτικη απλότητα, λονδρέζικη πολυτέλεια και ηθικής λογικής κατασκευαστική φιλοσοφία. Ορίστε; Κείμενο **Βιβιάνα Μηλιαρέση** Φωτογραφία **Νάντια Παπανικολάου**

Αν ήταν ρούχο, θα ήταν μαγιό. Κι αν ήταν βιβλίο, θα ήταν παραμύθι. Αν ήταν λουλούδι, θα ήταν γιασεμί. Κι αν πάλι ήταν γεύση, θα ήταν παγωτό καϊμάκι με σιρόπι βύσσινο. Η Joanna Cave σχεδιάζει κλασικά, ντελικάτα κοσμήματα με μια αφέλεια σχεδόν παιδική. Ψάρια, αχιβάδες, πουλιά, αστέρια και καρδιές, μύθοι και αρχέτυπα παίρνουν μορφή μέσα από -ενίοτε επιχρυσωμένο ή οξειδωμένο- ανακυκλωμένο ασήμι αθηναϊκής προέλευσης και στολίζονται με ηθικά καλλιεργημένες πέρλες. Εδώ και δύο χρόνια συμμετέχει στην Estethica, την Έκθεση Ηθικής Μόδας του London Fashion Week. «Είναι σημαντικό να ξέρουμε από πού προέρχεται αυτό που φοράμε. Τις συνθήκες υπό τις οποίες κατασκευάστηκε, τους μισθούς αυτών που δούλεψαν για να φτιαχτεί και τι ανθρακικό αποτύπωμα άφησε η επεξεργασία του στη φύση».

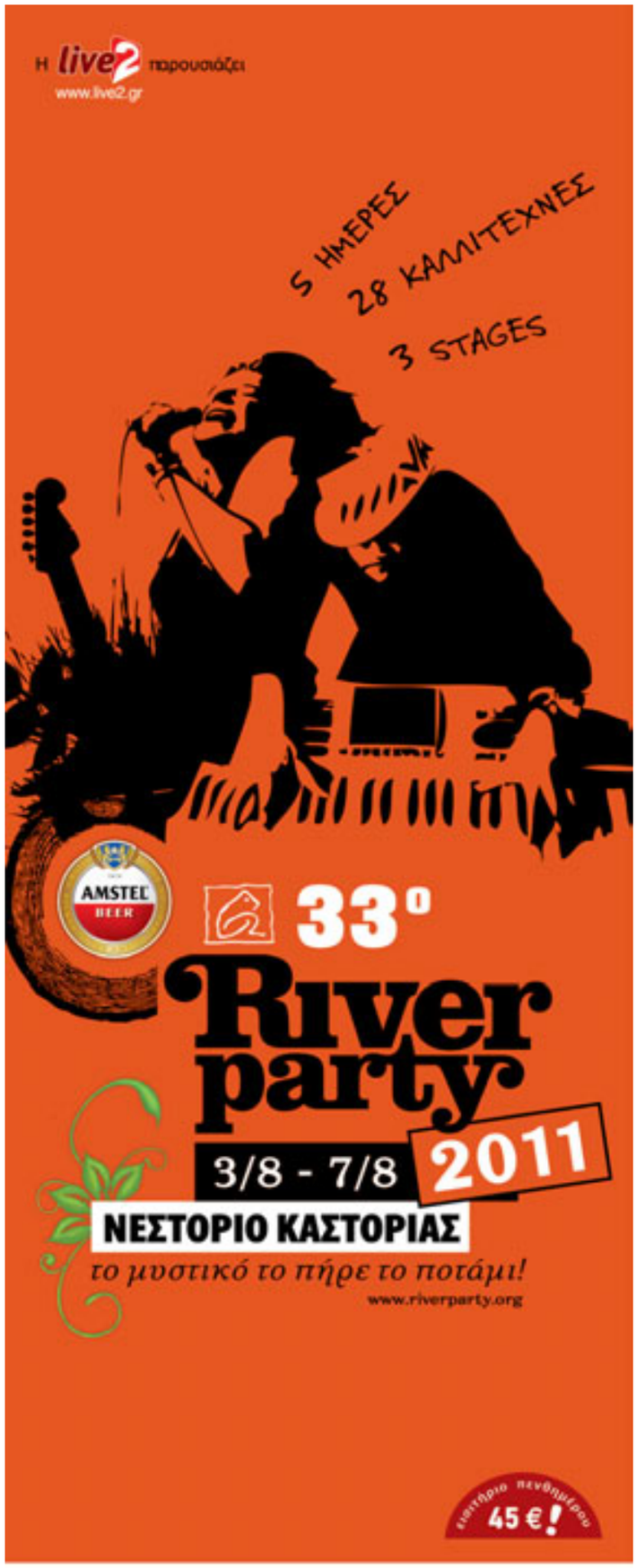
Αντλεί έμπνευση από τα πάντα: μια εικονογράφηση παιδικού βιβλίου, κάποια vintage ταπετσαρία, ένα δέντρο στον δρόμο. Από τον αφαιρετικό μοντερνισμό της αρχιτεκτονικής του '30 ή μια αδέσποτη γάτα που βρήκε καταφύγιο στο πατρικό της. Η επερχόμενη της κολεξιόν A/W 2011 είναι εμπνευσμένη από το κλασικό μπαλέτο.

Αυτή την περίοδο ετοιμάζει το μαγαζί που ανοίγει στο Λονδίνο μαζί με άλλους τρεις σχεδιαστές. Παράλληλα, είναι ιδρυτικό μέλος του «Athens Amateur Gourmet Society», μιας δημιουργικής παρέας που οργανώνει θεματικά δείπνα και πικνίκ με «γκουρμεδιές» από αγνά και οργανικά υλικά.

Στο κομοδίνο της θα βρεις το «Bell Jar» της Σίλβια Πλαθ, ενώ στο εργαστήριό της παίζει Τσαϊκόφσκι. Σου μιλάει χαμηλόφωνα με ένα γλυκό, πλατύ χαμόγελο. Αναζητά την ευτυχία σε απλά πράγματα, όπως μια εκδρομή στη φύση, ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, τους φίλους της. Κι η απλότητα δεν είναι ούτε εύκολη ούτε δεδομένη, ψιθυρίζουν τα κομψοτεχνήματά της που γυαλίζουν πάνω σε ηλιοκαμένα δέρματα, όταν ανατέλλει το αυγουστιάτικο φεγγάρι.

www.joannacave.com
www.athensamateurgourmet.com
(under construction)

Joanna Cave

Αμβερσαλονίκ!

Η θάλασσα μέσα τους

Εδώ ψάχνουμε να βρούμε το νέο μας πρόσωπο. Εκεί το βρήκαν εδώ και χρόνια. Και οι δυο στον χάρτη της χώρας τους κουβαλούν το βάρος της «δεύτερης πόλης». Αμβέρσα - Θεσσαλονίκη. Λιμάνια, ιδέες, αναζητήσεις, προορισμός, κοινά, διαφορές, ιστορίες δύο πόλεων. Κείμενο, Φωτογραφία **Σπύρος Παλούκης**

Εν αρχή είναι η Αμβέρσα. Από εκεί ξεκινάνε πλοία, ιδέες, διαμάντια, άνθρωποι, τάσεις και ό,τι άλλο βάλει ο νους σας. Καράβια που μεταφέρουν το φορτίο τους σε κάθε λιμάνι του κόσμου. Διαμάντια που έρχονται από την Αφρική και μοσχοπουλιούνται στην εβραϊκή συνοικία. Οι περιπέτειες του Τεν-Τεν με σημείο εκκίνησης το λιμάνι της Αμβέρσας, που είναι και το δεύτερο μεγαλύτερο λιμάνι της Ευρώπης (μετά το Ρότερνταμ). Οι τοπιογραφίες και οι γυναικείες μυθικές φιγούρες που ζωγράφιζε ο διασημότερος καλλιτέχνης της με παγκόσμια αναγνώριση Πέτερ Πάουλ Ρούμενς. Οι μετανάστες από διάφορες χώρες της υφηλίου αναζητώντας ένα καλύτερο αύριο στην ευρωπαϊκή Γη της Επαγγελίας. Τα τρένα που σε έναν από τους εντυπωσιακότερους σιδηροδρομικούς σταθμούς της Ευρώπης πηγαινοφέρνουν τον κόσμο εντός ή εκτός του Βελγίου, με κυριότερους προορισμούς το Άμστερνταμ, το Παρίσι, την Κολωνία. Οι ανατρεπτικές εμπνεύσεις του μέγα εικαστικού Jan Fabre. Οι τάσεις της μόδας από τον πατριάρχη της ανατροπής, τον Φαντομά της υφηλής ραπτικής Martin Margiela, και τη νέα «φυλή» σχεδιαστών-καλλιτεχνών, οι οποίοι όχι μόνο παράγουν αλλά γνωρίζουν πώς να προκαλέσουν την προσοχή ενός απαιτητικού κοινού που ασχολείται με ιερή προσήλωση με τη μόδα.

Προσωπικά, πιστεύω ότι κατά ένα περίεργο τρόπο η Αμβέρσα συνδέεται με τη Θεσσαλονίκη. Όχι για όλα τα θαυμαστά επιτεύγματά της, ούτε για τα χιλιάδες ποδήλατα που κυκλοφορούν καθημερινά στους δρόμους της. Υπάρχει όμως κάπου βαθιά, αδιόρατα, σχεδόν μαζοχιστικά, μια εικόνα μιας πόλης που υπό συγκεκριμένες συνθήκες ταιριάζει με τη Θεσσαλονίκη. Μιας πόλης που, όταν φυσάει, θαρρείς και λυσσομανάει Βαρδάρης. Μιας πόλης που όσο ακομπλεξάριστη κι αν δηλώνει, πάντοτε θα βρίσκεται υπό τη σκιά της πρωτεύουσας του κράτους που ανήκει. Μιας πολυπρόσωπης πόλης-λιμάνι στο βορρά μιας χώρας που θέλει να είναι μητρόπολη προσπαθώντας από το πολύ ώς το καθόλου. Μιας πόλης που δύσκολα υπολογίζεις αν είναι μισό εκατομμύριο ή δύο εκατομμύρια, που, μόνο αν βρεθεί κάποιος για ένα διάστημα που ξεπερνάει την άψε-σβήσε τουριστική επίσκεψη, μπορεί να καταλάβει για τι ακριβώς μιλάω.

Παρ' όλα αυτά, εκεί που σταματάει η Θεσσαλονίκη κάπου αρχίζει η Αμβέρσα. Εξάλλου, Αμβέρσα και αναζήτηση πηγαίνουν μαζί. Υπάρχουν επιλογές για κάθε επισκέπτη. Μόδα, τέχνη, αγορά, αναψυχή, πάρτι, οτιδήποτε. Αρκεί να βρεθείτε εκεί. Και ίσως κάποια στιγμή, σε ένα από πολύχρωμα καφέ της Nationalestraat, μεταξύ της δεύτερης μπίρας Chimay και του πρώτου Kirr Royal, να σας κλείσει το μάτι από κάπου μακριά και η Θεσσαλονίκη. Από πολύ μακριά...

Αλέξανδρος Μυράτ

Le métèque

Διεθνούς φήμης μαέστρος, κοσμογυρισμένος, πολιτικά ευαισθητοποιημένος, κοινωνικά ενεργός, πιστεύει ότι η μουσική ανήκει σε όλους. Ο νέος καλλιτεχνικός διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης είναι ένας σπουδαίος κύριος!
Συνέντευξη **Ναυσικά Γκράτσιου** Φωτογραφία **Γιάννης Γούτμαν**

«Ο Αϊνστάιν έλεγε πως, όταν θέλουμε να μιλήσουμε διακριτικά για τον Θεό, τον ονομάζουμε τύχη! Η τύχη, λοιπόν, έφερε έτσι τα πράγματα, ώστε να συναντηθώ με την ΚΟΘ τώρα κι όχι πριν από 5, 7 ή 10 χρόνια. Προφανώς, τότε δεν ήμουν ο κατάλληλος άνθρωπος για να την αναλάβω και να τη φέρω εδώ που βρίσκεται σήμερα. Τώρα βρίσκομαι στο κατάλληλο σημείο της ζωής μου, ώστε όλοι να προχωράμε σωστά μαζί...

»Η ΚΟΘ είναι ένα κόσμημα! Ιστορικά, δεν έχει υπάρξει ξανά τέτοια ορχήστρα με το επίπεδο των μουσικών και τη διοικητική οργάνωση που έχει. Από την πρώτη στιγμή που δούλεψα με τους μουσικούς μου, κατάλαβα πόσο πολύ αγαπούν το σπίτι τους, την ορχήστρα τους, δηλαδή. Είναι αφοσιωμένοι στη δουλειά τους και καθόλου, μα καθόλου, δεν έχουν τη νοοτροπία ενός δημοσίου υπαλλήλου. Είναι καλλιτέχνες, κι αυτό φαίνεται. Ζητούν να προοδεύσουν και λατρεύουν τη δουλειά τους.

»Πάντα πίστευα ότι η σχέση ενός μαέστρου με την ορχήστρα του είναι καθαρά ερωτική. Είναι σαν ένα ζευγάρι. Πρέπει να μπορείς να εκπλήσσεις τον άλλο, αλλιώς έρχεται μοιραία η ρουτίνα. Αυτό για τη μουσική είναι βέβαιος θάνατος! Ένας σίγουρος τρόπος για ανανέωση είναι να ανανεώνεσαι ο ίδιος και να διοχετεύεις την ανανέωσή σου στη σχέση σου.

»Έχω μια εντύπωση για την οποία ελπίζω να διαψευσθώ: Νομίζω πως η Θεσσαλονίκη δεν έχει κατανοήσει την τεράστια σημασία να διαθέτει μια τέτοια ορχήστρα. Θα ήθελα να διευρύνω το κοινό μας, λαμβάνοντας υπ' όψιν και την πορεία της οικονομικής κρίσης που ζούμε, καθώς το να πας σε μια συναυλία της ΚΟΘ δεν είναι και σπουδαίο έξοδο. Το κόστος του εισιτηρίου είναι πλέον πολύ κοντά σε ένα εισιτήριο κινηματογράφου. Πρέπει να περάσει η εξής ιδέα: Εφόσον διαθέτετε αυτό το υψηλού επιπέδου και ακρίβειας εργαλείο, το οποίο μπορεί να σας δώσει ζωντανά τη μουσική, ζήστε μαζί του, βάλτε το στη ζωή σας! Κάντε τον κόπο να διασχίσετε χωρίς φόβο το κατώφλι του Μεγάρου Μουσικής και ζήστε μαζί αυτό το πράγμα, που δεν είναι ούτε για το μουσείο ούτε ονόματα σε ένα λεξικό. Αφού μπορείς να έχεις τη ζωντανή εμπειρία, μην τη χάσεις! Πολύ λίγα πράγματα μπορούν πια να μας κάνουν υπερήφανους. Αφού υπάρχει ένας κρατικός οργανισμός που έχει κάνει την υπέρβαση να μην ταυτίζεται με την ξεφτίλα των υπολοίπων πραγμάτων, ας τον τιμήσουμε!

»Υπάρχει η ιδέα να ξεκινήσουμε την πολιτιστική Εγνατία εκδηλώσεων. Η Εγνατία είναι ένα τεράστιο εργαλείο οικονομικής ανάπτυξης της χώρας μας. Είναι ένας σύγχρονος άξονας που μηδενίζει τις αποστάσεις. Αν ζούσα, φερ' ειπείν, στην Πρέβεζα, δε θα πήγαινα ποτέ στην Αθήνα. Αν ήθελα να επισκεφθώ ένα μεγάλο αστικό κέντρο, θα πήγαινα οπωσδήποτε στη Θεσσαλονίκη. Εμείς εδώ, επειδή δεν παράγουμε τίποτε άλλο παρά μόνο τέχνη και πολιτισμό, θα κάνουμε μια ανάπτυξη τέτοιου είδους, όπου με την Εγνατία θα μπορέσουμε να γίνουμε πιο προσιτοί. Χρειάζεται να βρίσκουμε τους κατάλληλους χώρους για να παίζουμε στο κάθε μέρος, και είμαι σίγουρος πως θα τους βρούμε. Με την Καμεράτα, που συνεργάζομαι εδώ και 20 χρόνια, ανακάλυψα ότι στα πιο απίστευτα μέρη της ελληνικής επικράτειας, όπου στα περισσότερα ποτέ δεν έχει φθάσει ορχήστρα, το πρόγραμμά μας, όσο δύσκολο κι αν ήταν, περνούσε πάντα. Πήγαμε στη Σίφνο, στη Σέριφο, στην Κίμωλο, όπου παίξαμε σε ταβέρνες ελλείψει άλλων, πιο κατάλληλων, χώρων. Αν και παίξαμε δύσκολη μουσική και το κοινό είχε έρθει να μας ακούσει από περιέργεια, όταν φεύγαμε, μας τραβούσαν από το μανίκι και μας ρωτούσαν πότε θα ξαναπάμε! Το θέμα είναι να ξεφύγει ο καθένας από την προκατάληψή του. Και εμείς, και το κοινό. Να δούμε τι μπορεί να αποκομίσει ο ένας από τον άλλο.

»Θα ήθελα η ΚΟΘ να συνεχίσει να δισκογραφεί. Αυτό είναι ένα θαυμάσιο επίτευγμα. Το θέμα είναι να υπάρχει και καλή διανομή. Δηλαδή, ναι, να βγάζουμε cd, αλλά να μην καταλήγουν σε χρήση... σουβέρ! Το προσεχές πρόγραμμα της ορχήστρας θα το ανακοινώσω πριν το τέλος του καλοκαιριού, έτσι ώστε τον Φεβρουάριο του 2012 να είναι έτοιμο. Το μόνο που μπορώ να σας πω αυτή τη στιγμή για το πρόγραμμα είναι ότι θα έχει λιγότερες συναυλίες στη Θεσσαλονίκη. Το "κάθε Παρασκευή" δε μου φαίνεται και τόσο καλό. Θα ήθελα να γίνω πιο επιθυμητός και να έχω και περισσότερο χρόνο να βλέπω τι γίνεται τριγύρω. Και να μας ψάχνει η Θεσσαλονίκη να δει πού και πότε θα παίξουμε. Το πρόγραμμά μας θα είναι εκλεκτικό και με φαντασία...

»Πρώτη μου φροντίδα τώρα είναι να εγκατασταθώ σωστά στη Θεσσαλονίκη, να ενταχθώ μέσα στην κοινωνία όπου ζω και εργάζομαι. Ιδανικά, θα ήθελα να μένω στο κέντρο, γιατί απεχθάνομαι το αυτοκίνητο και θεωρώ την καθημερινή του χρήση ξεφτίλα. Αν μπορώ να καλύπτω τις αποστάσεις με τα πόδια ή το ποδήλατο, τότε είναι τέλεια. Δε θέλω να ακουστεί δημαγωγικό, αλλά ποτέ δεν αγάπησα την Αθήνα. Όταν με ρωτούν "πού ζεις;", απαντώ: "Προσωρινά, εργάζομαι στην Αθήνα". Η ιδέα του να ζω και να εργάζομαι σε μια όμορφη πόλη, όπως είναι η Θεσσαλονίκη, είναι ευτυχία. Εδώ περπατώ και κοιτάζω ψηλά! Υπάρχουν πράγματα να δεις!

»Θα ήθελα πολύ να αναπτύξουμε ως ορχήστρα το κοινωνικό μας προφίλ. Και, γιατί όχι, να παίξουμε και σε εκκλησίες, όπως κάναμε με την Καμεράτα στον Άγιο Παντελεήμονα Πατησίων. Η μουσική ανήκει σε όλους. Κανένας δεν πρέπει να τη φοβάται. Κι αν φοβάται ο Μωάμεθ να πάει στο βουνό, θα έρθει το βουνό στον Μωάμεθ. Αυτό είναι μέσα στα σχέδιά μας!»

Scooter ντούπερ!

Οι ρόδες τους είναι συνυφασμένες με την ποπ κουλτούρα, η μηχανοκίνητη καρδιά τους ήταν ταυτόχρονα το διαχρονικό καρδιοχτύπι από τα 60s έως σήμερα των πιο ανήσυχων γενεών. Ορίστε μερικά scooter tips που υπενθυμίζουν τη σημασία του να ρολάρεις περήφανα στους δρόμους. Κείμενο **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Right on, Brighton

Ένα κλασικό μυθιστόρημα του Γκράχαμ Γκριν. Ένα μυθικό φιλμ νουάρ, γυρισμένο το 1947. Ένα remake το οποίο ετοιμαζόταν για χρόνια, με τους απανταχού scooter maniacs να παρακολουθούν ευλαβικά κάθε στάδιο δημιουργίας του. Όχι άδικα: το «Brighton Rock» υπήρξε πολύ σημαντικό κομμάτι της scoot κουλτούρας, ώστε να αφεθεί κάτι να πάει στραβά. Το φιλμ προβλήθηκε τη φετινή σεζόν, με εξαιρετικές κριτικές και σπουδαίες ερμηνείες από τον Σαμ Ράιλι (ένα κράμα Αλέν Ντελόν και Λεονάρντο Ντι Κάπριο), όσο και από τους οσκαρικούς Έλεν Μίρεν και Τζον Χαρτ. Πάνω από όλα, οι σκηνές στην αποβάθρα του Μπράιτον με τα χιλιάδες scooter να παρελαύνουν, πιθανότατα θα γαλουχήσουν νέες γενιές δίτροχων mods.

Shake, baby, shake

Ο δίσκος «All Summer Long», οι συνθέτες Μπράιαν Γούιλσον και Μάικ Λαβ, η μπάντα Beach Boys. Σωτήριο έτος 1964, ο ύμνος «Little Honda» σκαρφαλώνει στα charts και στροφάρει στα πικάπ κάθε πάρτι. Ένας φόρος τιμής στο «Honda Super Club» που κρατά 112 δευτερόλεπτα, ένα τραγούδι για τη μηχανοκίνητη οικογένεια που την ίδια περίοδο θα εμπνεύσει και τους The Hondells. Το 1997 οι Yo La Tengo, το 2003 οι Travoltas θα δώσουν με τη σειρά τους τη δική τους εκδοχή διασκευάζοντας.

Κάν' το όπως ο Matlock

Δίτροχο «κόλλημα» που βόλταρε σε μερικές από τις πιο καλτ τηλεοπτικές σειρές: «MacGyver», «A-Team», «Matlock», «X-Files» είναι μερικές από τις οποίες θα δεις μερικά από τα πιο όμορφα scooters των 80s και των 90s.

Grand scootismo

Ικανά να τα βάλουν με την πιο πυκνή κίνηση στην πραγματική ζωή αλλά ικανά και να κερδίζουν πόντους στον εικονικό κόσμο. Από τις πλέον αναγνωρίσιμες cyber αναφορές, τα σκουτεράκια του θρυλικού arcade «Pizza Boy» αλλά και των αντίστοιχων αποστολών στη σειρά Grand Theft Auto είναι από τις χαρακτηριστικές urban παιχνιδιάρικες στιγμές των video gamers.

Gimme a ride

Μεταφορικά μέσα πόλης για να καλύπτουν την ανάγκη μετακίνησης. Σου δίνουν τα φρένα που χρειάζεσαι, τον αποθηκευτικό χώρο που θέλεις, την εύκολη συντήρηση που δε θα βρεις αλλού. Για αυτούς τους λόγους και οι διασημότητες τα προτιμούν. Η γυναίκα-αράχνη Γκρέις Τζόουνς τα διαφήμισε τη δεκαετία του '80, ο Τζορτζ Κλούνεϊ τα προτιμά στις καθημερινές του διαδρομές, οι Black Eyed Peas τα χρησιμοποιούν ακόμα και στις επίσημες πήγαινε-έλα υποθέσεις τους.

To scoot or not to scoot?

Οι φίλοι τους τα προτιμούν, γιατί είναι αυτόματα, εύχρηστα, όμορφα και πρακτικά. Κάτω από τη σέλα τους χωρά το κράνος σου, η ποδιά τους σου δίνει χώρο, τα μηχανολογικά τους δεν είναι μπελάς. Οι κολλημένοι κυλινδροπιστονάδες τα χαρακτηρίζουν «βαλίτσες με ρόδες». Όποιος πάντως πέρασε μία εβδομάδα με scooter δύσκολα το αποχωρίστηκε.

Scootwave

Η πιο απλή και οικονομική λύση για το καλοκαίρι, είτε διαλέξεις νησί είτε θάλασσα σε προάστιο είτε ρολάρεις στην πόλη με την ησυχία σου απολαμβάνοντας τους πιο χαλαρούς ρυθμούς της. Η πιο unisex νεανική επιλογή για να ξεφεύγεις από άγχη, μποτιλιαρισμένους αυτοκινητόδρομους και πάρκινγκ πονοκέφαλους. Μήπως θες η καλή σου να οδηγά τσοπεριά ή να σκας στο ραντεβού με το φτιαγμένο «ξερό» σου;

Honda

Άστυ, εντός, εκτός. Βόλτες, ξεγνοιασιές, γρήγορες μετακινήσεις για οπουδήποτε, σε παραλίες ή σε λεωφόρους. Οδήγησε το καλύτερο κι ανακάλυψε τη σημασία του. Honda PCX 125, όπως λέμε όλοι παντού.

PCX 125

Είναι το νέο δίτροχο θαύμα της Honda, είναι η πρακτική κι ευέλικτη επιλογή για κίνηση στο άστυ, είναι το scooter PCX 125. Με μικρές διαστάσεις και βάρος, άνετη θέση οδήγησης, μεγάλο αποθηκευτικό χώρο και εργονομική σχεδίαση που ανταποκρίνεται στις ανάγκες των μητροπολιτικών οδηγών, είναι το μόνο δίκυκλο που διαθέτει τεχνολογία idle stop, είναι ένα άνετο, οικολογικό, στιλάτο και οικονομικό σκούτερ πόλης. Ο τετράχρονος υγρόψυκτος κινητήρας των 125 κυβικών του PCX αποδίδει από τις χαμηλές στροφές και επιταχύνει με μεγάλη ευκολία μεταφέροντας άνετα δύο άτομα.

Με απόλυτο σεβασμό στο περιβάλλον, το PCX 125 δεν επιβαρύνει άσκοπα την ατμόσφαιρα και εκπέμπει μηδενικούς ρύπους, όταν βρίσκεται ακίνητο στο φανάρι. Γι' αυτό φροντίζει το επαναστατικό σύστημα «idle stop» που διακόπτει αυτόματα τη λειτουργία του κινητήρα, όταν αυτό βρίσκεται σταματημένο για περισσότερα από 8 sec και τίθεται ξανά σε λειτουργία με το απλό άνοιγμα του γκαζιού. Παράλληλα, διατηρεί την κατανάλωση καυσίμου σε πολύ χαμηλά επίπεδα, αρκεί να αναφέρουμε ότι με μόλις ένα λίτρο βενζίνη διανύει περισσότερα από 43 χιλιόμετρα.

Άνετο και σχεδιασμένο ώστε να μετατρέπει τις καθημερινές ρουτινιάρικες διαδρομές ή την πολύωρη οδήγηση σε απόλαυση, το PCX 125 διαθέτει ένα άκαμπτο ατσάλινο σωληνωτό πλαίσιο, στιβαρές αναρτήσεις που αντέχουν στις καταπονήσεις, αλουμινένιους τροχούς 14" και συνδυασμένο σύστημα φρένων, που εξασφαλίζουν την αξεπέραστη οδηγική συμπεριφορά. Η μικρή απόσταση της σέλας από το έδαφος, ο άφθονος αποθηκευτικός χώρος κάτω από αυτήν ο οποίος μπορεί να φιλοξενήσει άνετα full face κράνος, αλλά και ο άπλετος χώρος για τα πόδια του αναβάτη καθιστούν το PCX το απόλυτο μέσο για τις μετακινήσεις σου.

Μοντέρνο και στιλάτο, ακολουθεί τις σχεδιαστικές γραμμές των μοτοσικλετών. Το μεγάλο φαίρινγκ με την κουρμπαριστή ζελατίνα, οι εντυπωσιακοί προβολείς που ενσωματώνουν τα φλας, η αιχμηρή ουρά και ο πλήρης πίνακας οργάνων δίνουν έναν φουτουριστικό χαρακτήρα σε ένα όχημα που ελάχιστα θυμίζει σκούτερ χαμηλού κυβισμού. Το PCX 125 είναι η οικολογική, λειτουργική κι επαναστατική πρόταση της Honda που μετατρέπει την κίνηση στην πόλη σε πραγματική δίτροχη απόλαυση.

Αξιόπιστό, οικολογικό, άνετο, φιλικό, οικονομικό, μοντέρνο, ...ζητάτε πολλά; Το PCX 125 τα έχει όλα!

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**
Εικονογράφηση **Sula Sula**

01

04

02

05

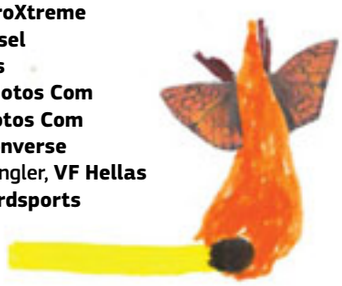

03

01 T-shirt, **Nike**
02 Γυναικείο σορτς **Gas, FF Group**
03 Παπούτσι **C1rca, microXtreme**
04 Γυναικεία τσάντα, **Diesel**
05 T-shirt **Lee, VF Hellas**
06 Μπαντάνα **Lacoste, Notos Com**
07 Μπλούζα **Lacoste, Notos Com**
08 Παπούτσι **All-Star, Converse**
09 Γυναικεία τσάντα **Wrangler, VF Hellas**
10 T-shirt **Carhartt, Boardsports**

06

09

07

10

08

01 Μπικίνι, **Calzedonia**
02 Αντηλιακά σπρέι με βρώσιμο γιαούρτι για πρόσωποσώμα, **Korres**
03 Αθλητικά **Air Max, Nike**
04 Φόρεμα, **A.L.E.**
05 Μπλούζα, **attr@ttivo**
06 Ρολόι από τον **Hiroyuki Matsuura, Swatch**
07 Ρολόι από τον **Hiroyuki Matsuura, Swatch**
08 Προστατευτικά χειλιών **Chapsticks, Pfizer**
09 T-shirt **Carhartt, Boardsports**
10 Ανδρικό μαγιό, **Calzedonia**

01

02

04

03

05

swatch
Ducky Brigade

06

Windy Bunny
USE YOUR EARS

07

ChapStick
CLASSIC

08

09

10

DECORAMA ARTE
DESIGN & ART GALLERY

retro & modern

Design Bazaar

21/6
30/7

Outlet prices
έως 70%

Ωράριο λειτουργίας:
ΤΡΙΤΗ - ΠΕΜΠΤΗ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: 11:00 - 15:00 18:00 - 21:00 • ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ : 11:00 - 15:00

Γεωργίου Παπανδρέου 39 (πρώην Ανθέων), 54646, Θεσσαλονίκη | Τ. 428207

Οργάνωση - Επιμέλεια:
Νίκος Βουκυκλαράκης Αρχιτέκτων-art curator

SOUL
2310 MAGAZINE Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ

MOTEL

Πονηράπ θηλυκό, κατεργάρα γυναίκα!

Nicki Minaj

Έσκασε με δύναμη σαν τυφώνας από την Καραϊβική, σάρωσε το billboard και χτυπά ανελέητα κοριτσίστικα δωμάτια, οθόνες καναλιών, ράδια και κλαμπ, που επιτέλους μαθαίνουν πως θηλυκό χιπ χοπ δε σημαίνει μόνο κρεβάτι. Κείμενο Μαρίνος Σακελλαρίου

Τι τις ταΐζουν τις τσούπρες στην Καραϊβική, άραγε, και προκύπτουν τέτοια φιντάνια; Μη φταίνε οι «Πειρατές»; Μην έχει κάτι το νερό; Μετά την εξωτική Rihanna, η ανερχόμενη (ή μήπως έχει ήδη ανέλθει;) Nicki Minaj ραπάρει τον δρόμο της στο παγκόσμιο billboard, καταφέρνοντας να σκοράρει μέχρι και 7 από τα τραγούδια της ταυτόχρονα στα 100 πιο hot κομμάτια του πλανήτη!

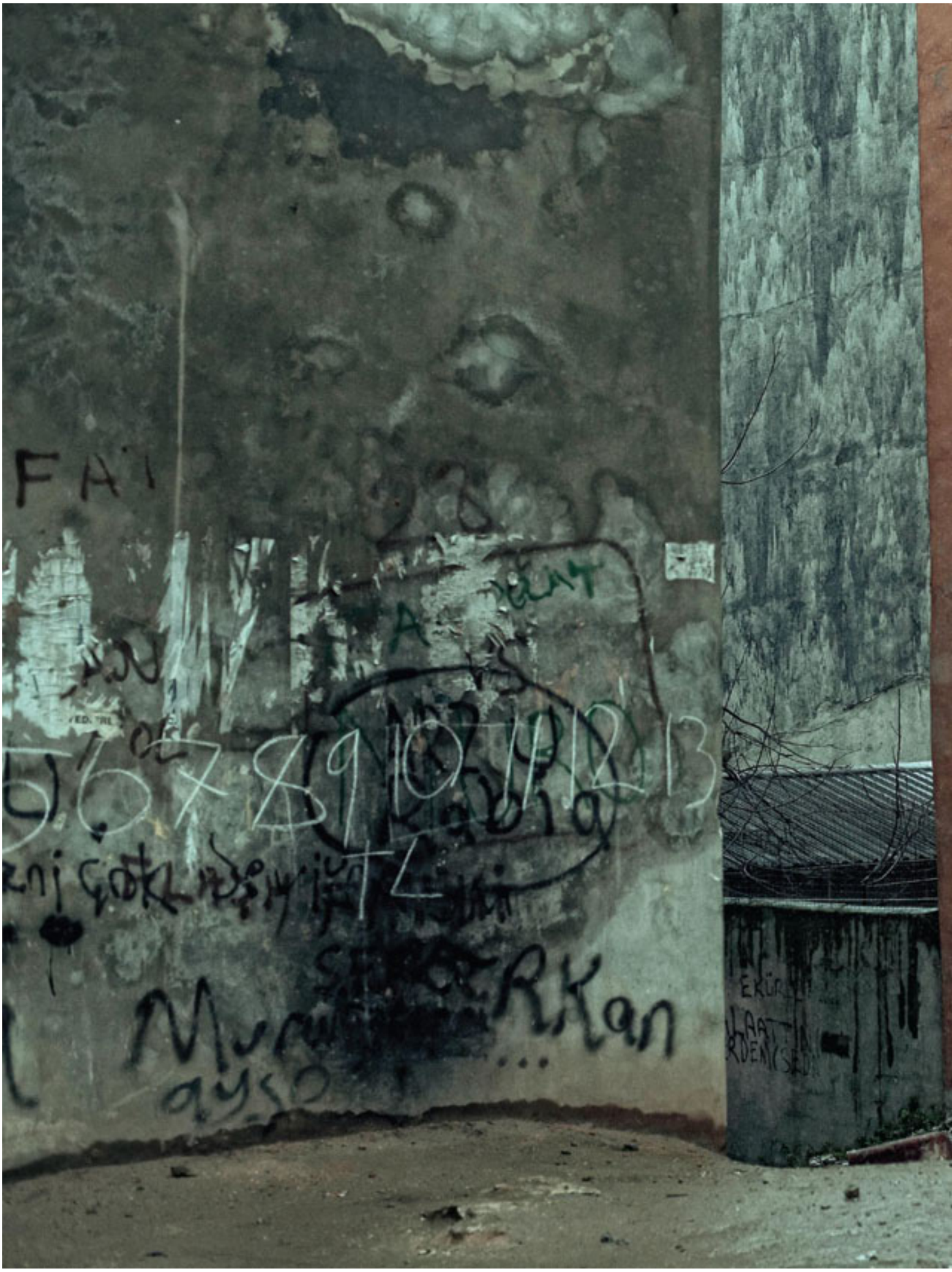
Παραμένει άγνωστο εάν το ανατρεπτικό στιλάκι με τα extreme μαλλιά και τις εκκεντρικές μόδες προωθείται από τις δισκογραφικές εταιρίες, εάν οι ίδιες οι καλλιτέχνιδες έχουν μέσα τους το ζιζάνιο και βγάζουν τα απωθημένα τους ή εάν η θεά Gaga έχει ανεβάσει τόσο πολύ τον πήχη της βαρεμάρας, της δημιουργικότητας και του «δείτε με, είμαι εδώ», πάντως και η Nicki ανήκει σε αυτή τη γενιά των πάνω-κάτω 25χρονων μουσικών που ταρακουνάνε την παγκόσμια βιομηχανία και θέτουν καινούργια στιλιστικά όρια.

Η ίδια είχε παρατηρήσει ότι οι περισσότεροι στίχοι των γυναικών ράπερ μιλάνε για σεξ και θέλησε να σπάσει το καλούπι, θεωρώντας πως δεν είναι υποχρεωτικό να βασίζεσαι στο σεξαπίλ για να κάνεις επιτυχία (σε ποιον τα πουλάς αυτά, μαντάμ;). Άλλωστε, νοιάζεται για τις νεαρές κοπέλες που ακούνε τα τραγούδια της και, σύμφωνα με τα λεγόμενά της, όφειλε να τις προειδοποιήσει πως το κρεβάτι δεν είναι το μοναδικό μέσο ανάδειξης σε οτιδήποτε στη ζωή.

Φέρνοντας τη ραπ σε πιο ποπ επίπεδα με μέντορά της τον Lil' Wayne, στου οποίου το κελί έχει στείλει μια πρόστυχη αφίσα για να κάνει τη φυλάκισή του πιο υποφερτή, έχει συνεργαστεί με το πάνθεον των αμερικανών καλλιτεχνών και σαν τον μαϊντανό κάνει featuring σχεδόν σε όλων τα άλμπουμ. Eminem, Will.I.am, Rihanna, Usher, Mariah, Britney, Christina, Guetta, Drake είναι μερικές μόνο από τις περιβόητες συνεργασίες της. Αστειευόμενη με το αμερικανικό όνειρο που βιώνει, έχει πει πως η ελάχιστη συμμετοχή της σε άλλου το βιντεοκλίπ της δίνει αρκετό χαρτζιλίκι για να πάρει... αυτοκίνητο, ας πούμε (και όχι, δεν εννοεί Hyundai).

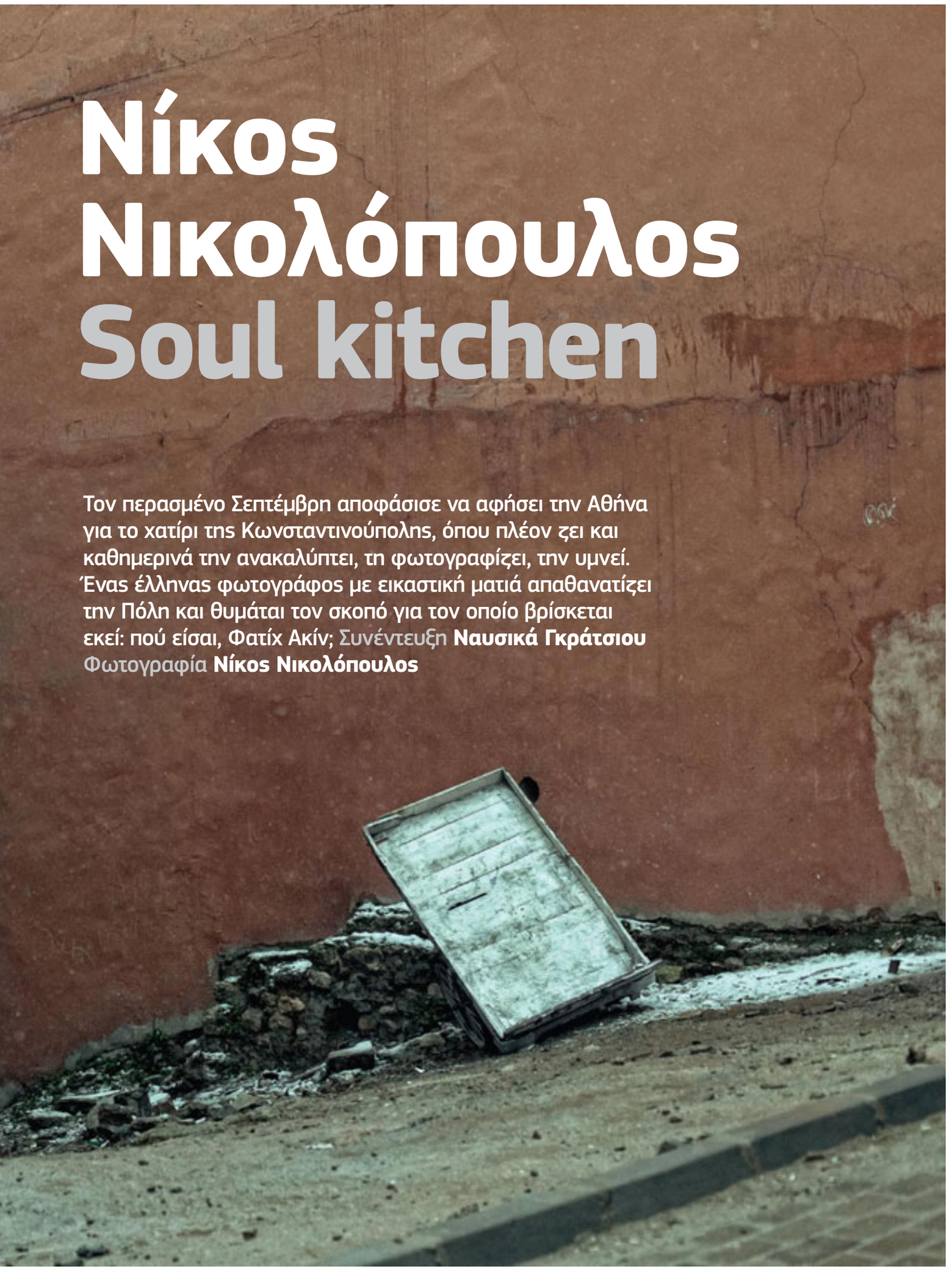
Το μπαμπάτσικο κοριτσάκι από το Τρινιδάδ μεγάλωσε, μετακόμισε στο Μπρούκλιν και χώθηκε στη λαμπερή σόουμπιζ. Ποιος να της έλεγε δύο χρόνια πριν ότι φέτος το καλοκαίρι θα συνοδεύει την Μπρίτνεϊ Σπιρς στην επερχόμενη περιοδεία για το καινούργιο της cd! Το ζει και το χαίρεται, δεν παραδέχεται τις φήμες ότι είναι bisexual (ακουγόταν ότι τα έχει με τη Rihanna), ούτε τις κατηγορίες πως κυκλοφορεί σαν τσίρκο. Απέναντι στις κακίες την έχουν ατσαλώσει τα φαντάσματα από το παρελθόν της. Με πατέρα αλκοολικό και χρήστη ουσιών που έκαψε το σπίτι τους στην προσπάθειά του να σκοτώσει τη μητέρα της, είναι λογικό να έχει σκληρύνει από μικρή. Στην προσπάθειά της να επιβιώσει ψυχολογικά έχει αναπτύξει διάφορα alter egos. Η Roman Zolanski είναι μια από τις περσόνες της, που έκανε, μάλιστα, και τρελό χιτ όταν συνάντησε την αντίστοιχη του Eminem (τον Slim Shady), και το μαύρο ραπ έδεσε με το λευκό, προκαλώντας με τους επιθετικούς στίχους του «Roman's Revenge». Άλλα alter egos εμφανίζονται στα βίντεό της.

Την παλεύει με την επιτυχία; Κάθε τόσο, όταν η ζωή γίνεται πολύ δραματική ή έντονη, κλείνεται στο σπίτι της, βάζει δυνατά Enya και περιμένει την μπόρα να περάσει. Μένει να δούμε αν μετά την «Pink Friday» (το μοσχοπουλημένο cd της) θα ακολουθήσουν πολλά ροζ σαββατοκύριακα στη λαμπερή βιομηχανία.

FAI
5678910
ayso

Νίκος Νικολόπουλος
Soul kitchen

Τον περασμένο Σεπτέμβρη αποφάσισε να αφήσει την Αθήνα για το χατίρι της Κωνσταντινούπολης, όπου πλέον ζει και καθημερινά την ανακαλύπτει, τη φωτογραφίζει, την υμνεί. Ένας έλληνας φωτογράφος με εικαστική ματιά απαθανατίζει την Πόλη και θυμάται τον σκοπό για τον οποίο βρίσκεται εκεί: πού είσαι, Φατίχ Ακίν; Συνέντευξη **Ναυσικά Γκράτσιου** Φωτογραφία **Νίκος Νικολόπουλος**

Πρωτομπήκε σε σκοτεινό θάλαμο στα 9 του κι από τότε ξεκίνησε η σχέση του με την εικόνα. Διαθέτει πολύ ωραία ματιά! Αυτό, βέβαια, το ξέραμε ήδη, αφού ο Νίκος Νικολόπουλος, εδώ και περίπου δύο δεκαετίες, φωτογραφίζει σχεδόν το σύνολο της ελληνικής κινηματογραφικής παραγωγής, εξελίσσοντας διαρκώς τον εαυτό του κι αποτυπώνοντας με τον φακό του τις πολλαπλές αλήθειες αυτού του κόσμου. Κι, όπως λέει, κάθε μέρα την ερωτεύεται περισσότερο. Αυτό φαίνεται από τη νέα του δουλειά, φωτογραφίες δρόμου, τόσο συναρπαστικές, όσο και η πραγματικότητα της νέας του αγαπημένης.

«Μπορεί να είμαι χρόνια επαγγελματίας, όμως αισθάνομαι ότι ακόμη έχω προβλήματα επαγγελματικού προσανατολισμού. Αυτό, βέβαια, δε λέει τίποτε, αν σκεφτούμε ότι την Κιβωτό του Νώε την έφτιαξε ερασιτέχνης, ενώ τον Τιτανικό επαγγελματίας! Η σχέση μου με τον κινηματογράφο μοιάζει σαν να μην έχει μια σαφή αφετηρία, είναι σαν να ήταν πάντα εκεί, φυσική συνέχεια των ατελείωτων προβολών που έβλεπα μαζί με τη μητέρα μου από παιδάκι. Η πρώτη μου επαφή με κανονικά γυρίσματα έγινε στα 17 μου. Ξεκίνησα να δουλεύω ως βοηθός παραγωγής. Δούλεψα δύο χρόνια γυρίζοντας διαφημιστικά και μετά για πρώτη φορά ως φωτογράφος στην "Πίσω πόρτα" του Γιώργου Τσεμπερόπουλου. Χρωστάω πολλά στον Τσεμπερόπουλο, όπως και στον Ηρακλή Μαυροειδή. Και στον Κώστα Λαμπρόπουλο. Όταν ξεκινάς να δουλεύεις με ανθρώπους όπως αυτοί, μαθαίνεις τα πράγματα από την αρχή και σωστά. Από τότε, έχω δουλέψει σε περισσότερες από 25 ταινίες μεγάλου μήκους. Το τελευταίο διάστημα συνεργάζομαι ως διευθυντής φωτογραφίας σε ταινίες μικρού μήκους και video art. Από τις ταινίες που έχω δουλέψει, ξεχωρίζω τις "Πίσω Πόρτα" του Τσεμπερόπουλου, "Νύφες" του Βούλγαρη, "I put a spell on you" του Νίκου Τριανταφυλλίδη, "Edward" της Αγγελικής Αντωνίου, "Fugitive pieces» του Jeremy Prodeswa, μεταξύ πολλών άλλων.

»Λατρεύω τους ηθοποιούς! Είναι υπέροχα πλάσματα. Δεν έχω ποτέ συγκεκριμένα κριτήρια, όταν αγαπάω κάποιον. Απλώς, τον αγαπάω. Πάντως, αυτό που με συγκινεί σε μία ερμηνεία είναι η εσωτερικότητα και το μέτρο. Το συναίσθημα χωρίς την περιγραφή του. Έχουμε εξαιρετικούς ηθοποιούς στην Ελλάδα. Με τον φόβο να ξεχάσω πολλούς, θα αναφέρω τον Αλέξανδρο Λογοθέτη, τον Ιερώνυμο Καλετσάνο, τον Δημήτρη Ίμελλο, τον Γιώργο Χωραφά, τον Βαγγέλη Μουρίκη, τον Ακύλα Καραζήση, τον Χρήστο Πασσαλή, τη Δανάη Σκιάδη, τη Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου, την Ηλέκτρα Νικολούζου, την Ιωάννα Τσιριγούλη, την Εύη Σαουλίδου, την Κόρα Καρβούνη, τη Μαρία Ναυπλιώτου.

»Αχ, ο ελληνικός κινηματογράφος! Νομίζω ότι για να έχει καλές προοπτικές, πρέπει να αποκτήσουν προοπτικές και οι άνθρωποι που τον απαρτίζουν. Πάντως, το πρόβλημα του πολιτισμού στην Ελλάδα δεν αφορά μόνο τον κινηματογράφο, είναι γενικό. Μας έχουν τόσο βίαια αποκόψει από την ιστορική μας συνέχεια, μας έχουν φορέσει κάτι παράταιρα ρούχα ενός ξενόφερτου, δυτικού προτεσταντισμού και δίχως φιλοσοφικό υπόβαθρο, δίχως επαφή με τον ψυχισμό μας, δεν έχουμε πού να πατήσουμε. Μας λείπει ο μύθος. Κι αυτό δε συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα. Πιστεύω όμως πως πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι που με προσωπικό αγώνα και κόστος θα παλεύουν να αρθρώσουν λόγο.

»Το σινεμά θα παραμείνει πάντα η μεγάλη μου αγάπη. Αυτή τη στιγμή, όμως, αισθάνομαι ότι η ανάγκη μου είναι να βρίσκομαι στην Πόλη κάνοντας φωτογραφία δρόμου. Εδώ στην Πόλη ένιωσα για πρώτη φορά βαθιά πίστη σε αυτό που κάνω. Ώς τώρα, νιώθω πως απλώς εκμεταλλευόμουνα τη δεξιότητα και το ταλέντο μου, πράγμα που από μόνο του δε λέει πολλά. Εδώ συναντήθηκα με τη μαγεία... Για πρώτη φορά ανακάλυψα πώς μέσα από τη φωτογραφία επανεφευρίσκω κι αναπαράγω ξανά και ξανά τον εαυτό μου και τις εμμονές μου. Κάθε εικόνα είναι κι ένα μικρό σύμπαν γεμάτο με συγκίνηση. Μόνο με τη συγκίνηση μπορούν οι άνθρωποι να συνεννοηθούν. Όταν μοιραζόμαστε το ίδιο, μικρό σύμπαν, αποκτάμε εναίσθηση, μπαίνουμε ο ένας στα ρούχα του άλλου. Γινόμαστε λιγότερο μικροκοσμικοί...

»Η Πόλη! Όταν την πρωτοεπισκέφθηκα, την ερωτεύθηκα! Έτσι, αποφάσισα να της κουβαληθώ... Τι της βρίσκω; Τα πάντα! Την ερωτική νωχέλεια με την οποία απλώνεται πάνω στους λόφους της και τις θάλασσές της. Βαποράκια πηγαινοέρχονται ασταμάτητα, μικρά-μεγάλα με τα φωτάκια και τους γλάρους τους, οι τραγουδιστές φωνές των ιμάμηδων, οι μυρωδιές από τα κάστανα, τα ψάρια, τα μπαχάρια, τα ατελείωτα πλήθη, οι μαντίλες που λαμποκοπάνε στον ήλιο, οι μουσουλμάνικες γενιάδες, οι τρομερές εναλλαγές, οι καφενέδες τους, οι μουσικοί, ακόμη και τα κουρεία που δεν κλείνουν ποτέ! Μπορείς να κουρευτείς ακόμη και στις 2 το πρωί! Και αυτές οι ατελείωτες ανηφόρες. Είναι μαθήματα υπομονής. Και πάντα τις ανεβαίνουν άνθρωποι που κάτι κουβαλάνε. Πριν τη δω με τα μάτια μου, νόμιζα πως ήταν μια εικόνα από άλλη εποχή που υπήρχε μόνο στις φωτογραφίες του Αρά Γκιουλέρ και του Μπρεσόν. Η Πόλη έχει διαφορετικές εποχές και τις έχει χωρέσει... Ο χρόνος δεν υπάρχει, απλώς συνυπάρχει με άλλη εποχή κι άλλο χρόνο. Μου θυμίζει μικρά σύμπαντα, που πατάει το ένα πάνω στο άλλο.

»Περνάω τις μέρες μου φωτογραφίζοντας στους δρόμους και συναντάω ανθρώπους με την ουσιαστική έννοια όλων των λέξεων. Ξεχωρίζω στιγμές μέσα από το αστικό τοπίο, όπου μπορώ να συναντήσω τον εαυτό μου. Δεν μπορώ να μη σκεφθώ με πικρία πως, τη στιγμή που η Ελλάδα πήγε να ανθίσει, επέστρεψε χωρίς να το θέλει σε έναν περίεργο απομονωτισμό. Γεμίσαμε οργισμένους ανθρώπους. Χάσαμε την ευγένεια και τη φιλοξενία μας. Εδώ στην Πόλη οι άνθρωποι είναι ακόμη ευγενικοί, αληθινά ευγενικοί. Και κανείς δε φαίνεται να έχει άγχος ή νεύρα. Τα πράγματα κυλάνε γιαβάς-γιαβάς. Φαντάζομαι τον εαυτό μου με το ένα πόδι στην Αθήνα και το άλλο στην Πόλη. Θέλω να αφεθώ στη μαγεία της και να μοιραστώ τη συγκίνηση που νιώθω. Μπορεί με μια έκθεση ή ένα λεύκωμα. Θα δούμε».

Γιούλικα Σκαφιδά

Shine on!

Στη συνέντευξη που ακολουθεί δεν υπάρχει ούτε μία ερώτηση που να αφορά την εμφάνισή της στο «Νησί». Γιατί αυτή η δεσποινίς είναι κάτι περισσότερο από μια blockbuster τηλεοπτική εμφάνιση. Έχει παρελθόν, παρόν και σίγουρα μέλλον.
Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

Μακιγιάζ **Αχιλλέας Χαρίτος** Hair Style **Χρήστος Μιχαηλίδης (D-Tales)**
Γυαλιά από χαρτόνι και δαντέλα **pappbrille.de**

Γνωστή από τη μικρή οθόνη αλλά με θητεία στον ποιοτικό κινηματογράφο -«Κινέττα» του Λάνθιμου, «Άπνοια» του Μπαφαλούκα- είναι πολύ επιλεκτική στο πότε ανεβαίνει στη σκηνή. Δεν είναι τυχαίο ότι το ταλέντο της και το ένστικτό της την οδηγούν σε μια πορεία ζηλευτή. Τον χειμώνα, ας πούμε, θα είναι στο Εθνικό υπό τις οδηγίες της Ρούλας Πατεράκη. Έφτασε στο ραντεβού καβάλα σε μια μηχανή. Μου είπε: «Φαίνομαι δυναμική, αλλά κατά βάθος νιώθω ότι είμαι εύθραυστη»

Ζεις στο κέντρο; Ζω στο Γκάζι, στην πλατεία.

Πώς είναι να ζει κανείς στο Γκάζι; Είναι πολύ ωραία, γιατί το Γκάζι τα περιέχει όλα. Και την καφετέρια με τα λαϊκά, και το underground μαγαζί, και το κουλτουριάρικο μπαράκι, και το παλιό κουτούκι, και τα σουβλάκια...

Σου αρέσει η δυνατή μουσική; Όλη η οχλοβοή που φτάνει μέχρι το σπίτι σου; Όχι, δε μου αρέσει πολύ, αλλά, επειδή έμενα πολλά χρόνια σε μια ήσυχη γειτονιά στο Χαλάνδρι, τώρα το απολαμβάνω το κέντρο. Με κουράζει κάποιες φορές, αλλά μου αρέσει που με παίρνουν οι φίλοι μου και μπορώ να πεταχτώ για ένα σφηνάκι και να φύγω αμέσως.

Έχεις κρατήσει δυνατές φιλίες; Έχω λίγους φίλους, που τους έχω κρατήσει για πολλά χρόνια. Μπορεί να χάνομαι λόγω δουλειάς, αλλά ξέρω ότι είναι πάντα εκεί για μένα όποτε τους χρειαστώ, κι εγώ γι' αυτούς. Είναι φίλοι που δε χρειάστηκε να κάνω υποχωρήσεις για να τους κρατήσω και χαίρομαι πολύ γι' αυτό.

Μεγάλωσες στην Καλαμάτα, από όσο ξέρω. Σου λείπει η θάλασσα; Πάρα πολύ! Αν με ρωτούσες τι μου λείπει πιο πολύ, θα έλεγα ότι η θάλασσα είναι το νούμερο 1. Το σπίτι μου στην Καλαμάτα είναι πολύ κοντά στη θάλασσα.

Ήρθες στην Αθήνα να σπουδάσεις ναυπηγική. Πώς μεταπήδησες στο θέατρο; Μου άρεσε πολύ η ναυπηγική, ενδιαφέρουσα και ωραία σχολή, αλλά κατά βάθος πάντα με ενδιέφερε το θέατρο. Όταν ήμουν Γ' Λυκείου, είχα δει τον «Γυάλινο κόσμο» στο Εμπρός σε σκηνοθεσία του Μαυρίκιου και με μάγεψε. Αποφάσισα ότι, όταν συμβαίνει αυτό το μαγικό πράγμα, θέλω να είμαι μέρος του.

Φαντάζομαι ότι, όταν μπαίνεις στο επάγγελμα, δεν είναι πάντα όλα μαγικά... Στα δεκαοχτώ σου αυτό δεν το σκέφτεσαι. Και καλά κάνεις. Βουτάς και δεν κοιτάς πόσο ψηλά είναι κι αν έχει βράχους από κάτω. Δε σε νοιάζει, απλώς βουτάς, γιατί θέλεις να κολυμπήσεις.

«Δε νιώθω ότι έχω ταμπέλα, και δεν είναι και το ζητούμενο αυτή τη στιγμή. Δε νιώθω ότι είμαι μια εμπορική ηθοποιός, παρόλο που έχω κάνει πολύ τηλεόραση, κι έχω παίξει και σε ένα εμπορικό θέατροι»

Ακόμα και τα παραδείγματά σου με θάλασσα έχουν να κάνουν. Πώς ξέφυγες από τη ναυπηγική, λοιπόν; Στην αρχή είπα ότι θα κάνω και τα δύο παράλληλα, αλλά, όπως λένε, δύο έρωτες συγχρόνως δε γίνεται. Κι έτσι, μαζί με τη σχολή μου άρχισα να παρακολουθώ τη δραματική σχολή του Ωδείου Αθηνών. Εκεί είχα δάσκαλο τον Κώστα Κουτσομύτη, ο οποίος, όταν ήμουν στο τρίτο έτος, έκανε «Τα παιδιά της Νιόβης», το μυθιστόρημα του Τάσου Αθανασιάδη, και με πήρε αμέσως.

Μεγάλη τύχη! Αλλά κάτι θα ήξερε και ο κύριος Κουτσομύτης... Υπήρξα πολύ τυχερή, που βρέθηκε αυτός ο άνθρωπος στον δρόμο μου, αλλά κι εγώ προσπάθησα να είμαι συνεπής, να δουλεύω συνεχώς, δεν αφέθηκα. Την επόμενη χρονιά κάναμε και τον δεύτερο και τον τρίτο τόμο. Μετά ακολούθησαν «Οι μάγισσες της Σμύρνης». Μετά η Μιρέλλα Παπαοικονόμου με την «Ιωάννα της καρδιάς», τα «Μαύρα μεσάνυχτα» και φέτος «Το νησί»...

Και τι απέγινε η μεγάλη σου αγάπη, το θέατρο; Έκανα μια χοροθεατρική δουλειά, το «Fragment», αλλά ο πρώτος μου ουσιαστικά θεατρικός ρόλος ήταν στο Αμφιθέατρο του Σπύρου Ευαγγελάτου με το «Ξενοδοχείο των δύο κόσμων» του Σμιτ. Την επόμενη χρονιά κάναμε τον «Βυσσινόκηπο».

Θα ήταν σπουδαία εμπειρία να έχεις έναν σκηνοθέτη σαν τον Ευαγγελάτο, αλλά δε θα το έλεγες κάπως «γερασμένο» θέατρο; Δε νομίζω ότι ήταν γερασμένο. Ήταν πολύ στα πάνω του τότε, με την Κατερίνα Ευαγγελάτου να κάνει όλες εκείνες τις πολύ επιτυχημένες παραστάσεις, όπως την «Ερωτευμένη νεκρή».

Δεν είναι παράξενο ότι το σύγχρονο θεατρικό τοπίο της Αθήνας έχει διαμορφωθεί με διάφορες «φυλές» ηθοποιών και σκηνοθετών, που άλλοι διεκδικούν μια ποιότητα, άλλοι μια εμπορικότητα, αλλά όλοι κατά βάθος θέλουν να έχουν και τα δύο; Πού νιώθεις ότι ανήκεις; Δε νιώθω ότι έχω ταμπέλα, και δεν είναι και το ζητούμενο αυτή τη στιγμή. Δε νιώθω ότι είμαι μια εμπορική ηθοποιός, παρόλο που έχω κάνει πολύ τηλεόραση, κι έχω παίξει και σε ένα εμπορικό θέατρο. Το ζητούμενο, για μένα, είναι η αποδοχή των συναδέλφων μου κι ό,τι αυτό συνεπάγεται. Είμαι νέα στη δουλειά, κι αυτό που έχει σημασία είναι να ρουφήξω πράγματα, να συνεργαστώ με ανθρώπους που έχουν να πουν, να πάρω ό,τι μπορώ και να διαμορφώσω τη δική μου προσωπικότητα. Μετά τα «θέλω» μου να είναι εκείνα που θα με χαρακτηρίζουν. Τώρα βρίσκομαι στο πρώτο στάδιο. Πρέπει να διαβάσω, να μάθω και να φτιάξω την ταυτότητά μου. Είμαι προς κατασκευή αυτής της ταυτότητας από ερεθίσματα και ανθρώπους που έχω γύρω μου, που ευτυχώς έχουν να μου δώσουν. Ακόμα και τα στραβά τους είναι αρκετά σημαντικά.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν «συμμαχίες» και στιλ. Επιλέγεις πού ανήκεις ή σε οδηγεί το ένστικτό σου. Ας πούμε ότι υπάρχουν δύο γενικές κατηγορίες. Η μια παραπέμπει στον χώρο που ευνοούν πιο πολύ τα ΜΜΕ και απασχολεί τον Κίτρινο Τύπο, και η άλλη στον χώρο που λειτουργεί διαφορετικά και δεν είναι στόχος τα εξώφυλλα και ο γρήγορος πλουτισμός. Αν με ρωτάς σε ποιον χώρο θέλω να ανήκω, φυσικά θα έλεγα τον δεύτερο.

Χρωστάς πάντως κάτι στη δημοσιότητα της τηλεόρασης. Πράγμα όχι απαραίτητα κατακριτέο. Είπα κι εγώ τα «όχι» μου, έκανα τις επιλογές μου, και νιώθω ότι οι δουλειές μου έχουν γίνει με όρους κινηματογραφικούς. Προτιμώ μια καλή δουλειά στην τηλεόραση παρά να κάνω μια κακή στο θέατρο. Δεν είναι το θέατρο πάνω από όλα, κι ας είναι ό,τι να 'ναι. Επειδή έχω μπλέξει σε κακή δουλειά στο θέατρο, προτιμώ μια καλή δουλειά στην τηλεόραση. Γιατί το ζητούμενο είναι και αυτό, να επικοινωνεί η δουλειά με τον κόσμο. Να συμμετέχεις σε κάτι για να το δουν δέκα άνθρωποι, επειδή είναι ποιοτικό; Από την άλλη, να κάνεις ό,τι να 'ναι για να το δει όλος ο κόσμος, πάλι δεν έχει νόημα. Και η τηλεόραση είναι επικίνδυνη. Αν κάνεις μια κακή παράσταση, πόσοι θα τη δουν; Αλλά μια κακή τηλεοπτική σειρά θα τη δουν και θα σε κατακρίνουν.

Έχεις ζηλέψει ποτέ μια δουλειά; Όχι με αρνητική έννοια. Είδα πριν λίγο καιρό τη «Μητέρα του σκύλου» και είπα «αχ, τι ωραία θα ήταν να ήμουν κι εγώ σε αυτό».

Κυριάκος Γιαλένιος

Η νόσος των εραστών

Το πρώτο του βιβλίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μελάνι. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, κατά καιρούς αρθρογραφούσε στο περιοδικό που διαβάζετε, ενώ τα τελευταία επτά χρόνια εργάζεται στον Ιανό. Ποια καλύτερη αφορμή να τον διαβάσεις και να τον γνωρίσεις; Κείμενο, Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Εύη Βουλγαρίδου**

Υπάρχει η πόλη, όπου εξελίσσονται πολλά μέρη της δράσης αυτού του μυθιστορήματος. Είναι η Θεσσαλονίκη, δε χωρά αμφιβολία, άσχετα αν ο συγγραφέας δεν το πολυφωνάζει. Υπάρχει και η θάλασσα, οι επαρχιακοί δρόμοι της Χαλκιδικής, και πάλι όμως ο Κυριάκος Γιαλένιος φροντίζει να το κρύβει επιμελώς. Ο καθένας από σας που θα διαβάσει το βιβλίο του μπορεί να σκέφτεται και τα δικά του. Άνω Πόλη, Σάρτη, Εγνατία, Τσιμισκή, Καλλικράτεια, και πάει λέγοντας. Είναι νουάρ; Είναι ερωτικό; Τι είδους μυθιστόρημα είναι «Η νόσος των εραστών»; Πώς η γλυκιά παράλυση για τον άλλον, που χρησιμοποιεί το χέρι μας για προσκεφάλι και προξενεί μούδιασμα στο άκρο μας, από αγάπη μετατρέπεται σε πόνο και άρνηση; Τι δουλειά έχουν μαζί δυο καλόγεροι κι ένας τσιγγάνος, ο οποίος από κλεφτρόνι και φυλακόβιος γίνεται μέγας βιβλιοφάγος και απατεώνας ολκής, με τις λαμογιές του να ξεφεύγουν από το μικροέγκλημα και να προσεγγίζουν το στιλ του «Ριφιφί»; Και γιατί οι γυναίκες, όσο κι αν τις λατρεύουμε, είναι σίγουρο πως θα μας εγκαταλείψουν; Μπορεί μια αγάπη να κρατήσει για πάντα; Τι σημαίνει «κυλιέμαι στα πατώματα»; Παραβατικότητα, κρυμμένα τραύματα, συνεχείς αναφορές στη μεγάλη λογοτεχνία και το μεγάλο σινεμά, ένα βιβλίο δύσκολο, όχι γιατί είναι δυσνόητο, αλλά γιατί ο συγγραφέας του επιδιώκει να μας υπενθυμίσει τη σημασία του γιατί διαβάζουμε. Ίσως γιατί το πεδίο της λογοτεχνίας σε έναν κόσμο που εθίστηκε στην ευκολία πρέπει να απαιτεί εγρήγορση όλων των αισθήσεων θέτοντας βαθμούς δυσκολίας.

Φωτογραφία εξωφύλλου, ένα στιγμιότυπο από την παράσταση «Komm tanz mit mir» της Pina Bausch. Τι θέλεις να πεις από το εξώφυλλο κιόλας; Η αισθητική του εξωφύλλου αντικατοπτρίζει πετυχημένα και το περιεχόμενο. Άντρας - γυναίκα: είναι εραστές, πρώην εραστές; Την τραβάει κοντά του ή μήπως εκείνη απομακρύνεται; Χορεύουν ή κατεβαίνουν τα σκαλιά μιας εκκλησίας; Όλα διφορούμενα και όλα πιθανά, όπως οι σχέσεις των δύο φύλων μέσα στο βιβλίο μου.

Λόγω της επαγγελματικής σου σχέσης με τον Ιανό, γνωρίζεις τις φυλές των αναγνωστών αλλά και τα γούστα των πολλών. Πόσο τα είχες στο μυαλό σου όλα αυτά καθώς έγραφες τη «Νόσο των εραστών»; Στο μυαλό μου είχα μόνο τις δικές μου λογοτεχνικές εμμονές, τα προσωπικά μου «ιερά δισκοπότηρα», που πάνω τους έστησα δομή, ατμόσφαιρα και χαρακτήρες. Προσπάθησα να δημιουργήσω ένα χωνευτήρι αγαπημένων αναφορών. Τίποτα περισσότερο. Όσοι πιστοί προσέλθετε...

Στο βιβλίο σου η μνήμη του αίματος, των παλιών σπιτιών, των συγγενών των πρώων και των επιλογών τους διαμορφώνουν τη μοίρα των πρωταγωνιστών. Είμαστε οι ιστορίες των ανθρώπων που μας γέννησαν και η ιστορία της πόλης που μας φιλοξενεί; Όνομα, τόπος γέννησης, θρησκεία, περιβάλλον ανατροφής, οικογένεια, όλα καθορίζονται ερήμην μας. Και αναπόφευκτα μας καθορίζουν και μας διαμορφώνουν. Οι άνθρωποι που μας γέννησαν από τα σπλάχνα τους και η πόλη που μας φιλοξενεί στα δικά της ορίζουν ένα παρελθόν δεμένο στον όρκο του αίματος. Ένα παρελθόν που προεκτείνεται στο μέλλον, αιώνιο και αέναο.

Παπάδες, τσιγγάνοι, αστοί, μελαγχολικά κορίτσια, σοφές γιαγιάδες. Πόσα πρόσωπα είναι υπαρκτά και πόσα επινόησες; Κάποτε, πριν πολλά χρόνια, σε ένα μέρος που πήγαινα διακοπές με τη σοφή γιαγιά μου, συναναστρεφόμουν έναν δεκαοχτάχρονο καλόγερο, ο οποίος μία φορά την εβδομάδα με έπαιρνε από το χέρι και με πήγαινε στο υπαίθριο τσίρκο που στήνανε οι τσιγγάνοι στην άκρη του χωριού. Τα πρόσωπα όλων των μυθιστορημάτων του κόσμου είναι υπαρκτά, αρκεί να έχεις μνήμη και φαντασία.

Σε πόσο καιρό γράφτηκε «Η νόσος των εραστών», αλλά και πόσο καιρό σε τυράννησε ως ιδέα; Σε δύο χρόνια, με μεγάλες διακοπές, πολλά μπρος-πίσω, σε τρία σπίτια στο κέντρο της πόλης -ποιας άλλης; της Θεσσαλονίκης-, κρυφακούγοντας κορίτσια στα λεωφορεία, «κλέβοντας» διαλόγους από τους μετανάστες των δρόμων και διυλίζοντας κάθε -φαινομενικά- ασύνδετο εξωτερικό ερέθισμα. Όσο για την ιδέα, μια ιδέα, μια ζωή.

Έρχεται καλοκαίρι και κάποιοι το έχουν χούι να διαβάζουν στην παραλία. Ως άνθρωπος του βιβλίου, πρότεινέ μου τρεις τίτλους για να ξαποστάσω. «Νέμεσις», Jo Nesbo, εκδ. Μεταίχμιο. Θέλεις αστυνομικό, με αρχετυπικό ντετέκτιβ, τη μουντάδα του Όσλο και αιχμηρό σαν ατσάλινο νήμα; Εδώ είσαι! «Ανεμώλια», Ισίδωρος Ζουργός, εκδ. Πατάκης. Τέσσερις φίλοι και οι ιστορίες τους. Δεσμοί αίματος, η άτεγκτη μοίρα, μνήμες της νιότης τους και πάνω από όλα η Θεσσαλονίκη. Από τη μεταπολίτευση ώς σήμερα, αγέρωχη και μελαγχολική. «Omega Minor», P. Verachen, εκδ. Πόλις. Εδώ τα λόγια περιττεύουν. Βιβλίο-κάθαρση και κατάρα μαζί που, αν το τολμήσεις, τουλάχιστον μην το πάρεις μαζί σου στην ξαπλώστρα. Αντί για τη χαλαρωτική πλιοθεραπεία, θα σε καταπιεί ο μαύρος ήλιος της ιστορίας του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα.

Καθηγήτρια οπτικής επικοινωνίας στο Instituto Europeo di Design της Μαδρίτης, resident dj στο «Cabaret Berlin» της Βαρκελώνης, σύντροφος της Kim από τους Hercules & Love Affair, εικονογράφος στα «The Face» και «Dazed & Confused» και εμμονοληπτικά κολλημένη ως καλλιτέχνις με το ασπρόμαυρο σχέδιο. Μπορείς να πεις κακή κουβέντα για τη Silvia Prada; Συνέντευξη **Γιάννης Παναγόπουλος**

Silvia Prada

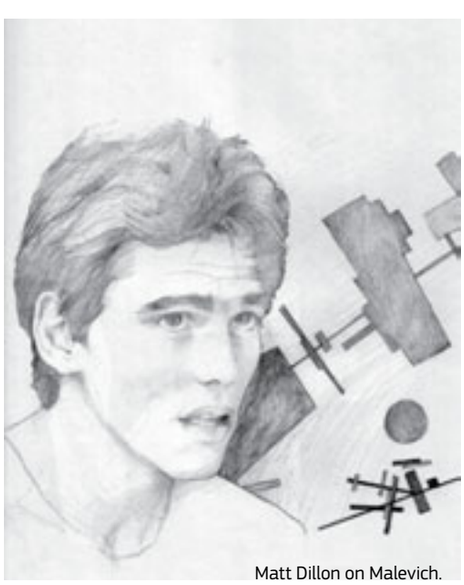

Vuitton-Richardson by Prada.

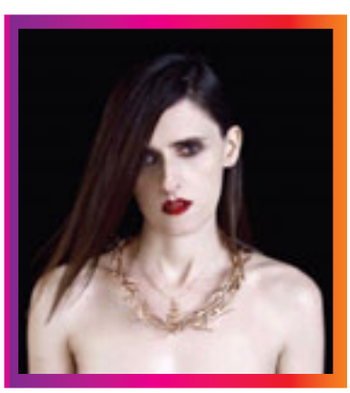

Boy George by Prada.

Ο έρωτάς της για την Kim Ann Foxman, τραγουδίστρια στους Hercules & Love Affair, είναι ο λόγος που πλέον η Silvia Prada δε ζει «εδώ», αλλά στη Νέα Υόρκη. Επιστρέφει στη Βαρκελώνη όποτε είναι απαραίτητο. Και αυτό είναι κάτι που συμβαίνει συχνά στη διάρκεια ενός μήνα. Η Silvia είναι resident dj των πάρτι Who's the Boss στο «Cabaret Berlin». Εκεί απολαμβάνει ατόφιο respect. Είναι η ντίβα των χιλιάδων που περιμένουν την άφιξή της στην Καταλονία για να χορέψουν με την ξερή πλαστική ντίσκο που φουρνίζει στα cd του κλαμπ. Η Silvia είναι elegant-arrogant. Δεν είναι μόνο dj. Λατρεύει το άσπρο - μαύρο. Της αρέσει να εικονογραφεί λευκό χαρτί με μολύβι. Δουλειά της έχει φιλοξενηθεί στα «Dazed & Confused» και «The Face». Για ένα φεγγάρι σχεδίαζε για τη Nike. Μέχρι πρότινος δίδασκε στο IED (Instituto Europeo di Design) Μαδρίτης και Βαρκελώνης μαθήματα οπτικής επικοινωνίας.

Matt Dillon on Malevich.

Φωτογραφία: Daniel Riera

Ψάχνοντας για σένα στο YouTube, βρήκα ένα βίντεο όπου τέσσερις τύπισσες πόζαραν σε μια λεωφόρο την ίδια στιγμή που ως background ακούγεται το θέμα του «Ζορμπά» του Μίκη Θεοδωράκη... Αυτό ήταν μια πλάκα που έκαναν πρώην μαθήτριές μου στο IED και την ανέβασαν στο ίντερνετ. Δεν έχω ιδέα γιατί διάλεξαν το συγκεκριμένο τραγούδι. Λατρεύω την Ελλάδα. Δεν την έχω ακόμα επισκεφθεί, όμως νομίζω πως θα μου αρέσει πολύ.

Τώρα ζεις στη Νέα Υόρκη. Αν ήμασταν φίλοι και ερχόμουν για πρώτη φορά στην πόλη, πού θα με πήγαινες; Θα ξυπνούσαμε αργά. Και όταν θα ανοίγαμε τα μάτια, θα σε πήγαινα για πρωινό στο «Marlow & Sons» (81 Broadway Williamsburg) στο Μπρούκλιν. Θα τρώγαμε τόσο, που δε θα χρειαζόσουν μεσημεριανό. Το βράδυ θα πηγαίναμε στο «Julius Bar» (159 West 10th Street). Είναι το παλιότερο γκέι μπαρ της Νέας Υόρκης. Μου αρέσουν πολύ οι τύποι που συναντώ εκεί. Όταν νύχτωνε, θα διαλέγαμε ένα πάρτι. Εννοείται, θα ψάχναμε εκείνο που συχνάζουν γκέι γυναίκες.

Άλλη επιλογή για το βράδυ δε θα είχαμε; Εγώ όχι. Εσύ ίσως.

Θέλεις να θυμηθείς ένα πάρτι που δε θα ξεχάσεις ποτέ; Περασμένες απόκριες στο πάρτι του περιοδικού «Butt» στη Νέα Υόρκη. Ήμασταν όλοι τρελαμένοι. Μου φάνηκε πολύ περίεργο που κάποια στιγμή άνδρες, ταγμένοι γκέι, αποφάσισαν να την πέσουν σε γυναίκες για σεξ. Είναι στιγμές που, όταν ζεις μια διονυσιακού τύπου φάση, δεν μπορείς να αντισταθείς στο αλλόκοτο.

Γιατί μετακόμισες από τη Βαρκελώνη στη Νέα Υόρκη; Εκεί ζει η σύντροφός μου. Όταν αποφασίσαμε να συζήσουμε, ήμουν εγώ που πήρα την απόφαση να εγκαταλείψω την πόλη. Επιστρέφω για τα πάρτι που κάνω με τίτλο Who's the Boss στο «Cabaret Berlin». Η μουσική που παίζω εκεί είναι η ίδια που παίζω και στη Νέα Υόρκη. Δεν έχει διαφορά. Μου φαίνεται σαν αστείο πως ο κόσμος αντιδρά το ίδιο όταν ακούει ένα καλό ντίσκο κομμάτι, ανεξάρτητα αν παίζεται σε ένα πάρτι στη Νέα Υόρκη ή στη Βαρκελώνη, όσο κι αν υπάρχουν χιλιάδες χιλιόμετρα που τα χωρίζουν.

Πώς διαλέγεις μια γυναίκα που θα κοιμηθείς μαζί της; Δε μου αρέσουν οι τύπισσες που θυμίζουν λεσβίες με την πρώτη ματιά. Η ερωμένη μου πρέπει να είναι φευγάτη, λαμπερή και σικάτη όπως εγώ.

Δεν είσαι μόνο dj. Είσαι και εικονογράφος. Σχεδιάζεις αποκλειστικά με μολύβι. Γιατί αυτό; Εκτιμώ πως το ασπρόμαυρο παντρεύει το κλασικό με το καινούργιο. Μου αρέσουν οι ξεκάθαρες γραμμές. Αυτό είναι κάτι που καταφέρνει μόνο το μαύρο όταν χαράζει το λευκό. Την απόφαση γύρω από τα χρώματα που προτιμώ την πήρα στις αρχές του 2000, όταν άρχισα να συνεργάζομαι με περιοδικά όπως το «The Face». Είχαν δει δουλειά μου. Είχαν εκτιμήσει την άποψή μου. Και μου άρεσε αληθινά που ένα περιοδικό γεμάτο χρώμα είχε αποφασίσει να δουλέψει με μια τύπισσα που το αποφεύγει. Η δουλειά που έκανα για το «The Face» ήταν αρκετά σημαντική, για να αποφασίσω πως το χρώμα στην τέχνη μου δεν είχε θέση.

Τι είναι τέχνη; Το αντίθετο της επιστήμης.

Τι θα έκανες αν έπρεπε να εικονογραφήσεις τον Θεό; Μμμ!!! Θα ζωγράφιζα κάτι ανάμεσα στη Μαντόνα και τον Μάικλ Τζάκσον. Ίσως υπήρχαν υποψίες ολίγου Τομ Κρουζ με Όπρα Γουίνφρεϊ.

Πώς διαλέγεις τα μοντέλα που εικονογραφείς; Απαραιτήτως πρέπει να είναι νέα, όμορφα και να καταλαβαίνω πως υπάρχει κάτι κοινό ανάμεσά μας. Θεωρώ πως τη σημασία της λέξης «έμπνευση» μπορεί να τη δώσει μια άλλη. Η λέξη «εμπειρία». Μου αρέσει να σχεδιάζω ανθρώπους που έχουμε κοινές εμπειρίες.

Ποιο κομμάτι σου αρέσει περισσότερο από τα άλλα αυτό το διάστημα; Το «What you need» της Kim Ann Foxman στο ρεμίξ του James Curd.

«Δώσε» μας πέντε κομμάτια που ακούγονται καλύτερα τη νύχτα. «What You Need», Kim Ann Foxman (James Curd remix), «My House», Hercules & Love Affair, «I Want Your Love», Todd Terje, «Break For Life», Soul Clap, «Pennies From Heaven», Inner City.

Yorgo Manis

Apologies from Art Power

Εικαστικά, μουσική, γραφιστική, φωτογραφία. Τέχνες (συν)«εργάζονται», ομάδα που αποφάσισε να παράξει δράση κάνοντας τις ιδέες της πράξη. Ο εικαστικός και art director, ψυχή της κολεκτίβας, Yorgo Manis, καταθέτει το μανιφέστο τους.

Γυρίζοντας από το Λονδίνο στα τέλη του 2009, ένιωσα την ανάγκη να ενωθώ καλλιτεχνικά με άλλους δημιουργικούς ανθρώπους για να επικοινωνήσω μαζί τους, αρχικά, και στη συνέχεια για την επίτευξη κοινών πρότζεκτ. Από ό,τι φάνηκε, η ίδια ανάγκη υπήρχε και σε άλλα άτομα. Γνωρίζοντας εκ των προτέρων τις πρακτικές δυσκολίες του να φτιάξεις μια ομάδα που να λειτουργεί αρμονικά, προσπαθήσαμε όλοι μαζί να δημιουργήσουμε αυτόν τον οργανικό και ελεύθερο τρόπο επικοινωνίας που προανέφερα. Δεν υπάρχει κάτι ανάλογο που πάμε να αντιγράψουμε, αν και γνωρίζουμε καλά πως παρθενογένεση δεν υπάρχει. Είμαστε σαν τον φανταστικό άνθρωπο που ξυπνάει από ένα τρελό όνειρο μέσα στη νύχτα και ψηλαφίζει μέσα στο σκοτάδι όλα τα έπιπλα του δωματίου του, μέχρι να φτάσει στο σημείο να κινείται άνετα μέσα σε αυτό χωρίς φως. Κάτι παραπλήσιο θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το εργαστήρι The Factory του Andy Warhol, που ήταν μια οργανική μηχανή παραγωγής τέχνης. Μόνο που στην περίπτωσή μας ο κοινός τόπος του εργαστηρίου δεν είναι το The Factory, αλλά το ίντερνετ.

Την καλλιτεχνική ομάδα Apologies from Art Power συχνά την αντιλαμβάνομαι ως μια καλλιτεχνική «αδελφότητα». Τα μέλη αυτής μοιράζονται μια κοινή ιδεολογία στον τρόπο επικοινωνίας με το κοινό, όμως ταυτόχρονα διατηρούν ακέραια τα στοιχεία της ατομικότητάς τους.

Είναι αδύνατο να κάνουμε διακρίσεις για το ποιος θεωρείται βασικός συντελεστής και ποιος όχι. Ο καθένας μπορεί ανά πάσα στιγμή να αναλάβει τα ηνία για κάποιο πρότζεκτ που επιθυμεί να φέρει εις πέρας, σε συνεργασία με τους υπόλοιπους. Προσωπικά, ο ρόλος μου στην ομάδα είναι σκηνοθετικός. Βασίζεται κυρίως στη σύλληψη ενός κόνσεπτ και πώς αυτό θα μπορούσε να υλοποιηθεί με τον πιο ενδιαφέροντα αλλά παράλληλα αποτελεσματικό τρόπο. Προσπαθώ να παρακολουθώ λεπτομερώς τις εκάστοτε ανάγκες του και να συνεργάζομαι με τα πλέον αρμόδια άτομα στους επιμέρους τομείς του. Ενώ είμαι μέσα στο πυρήνα της δημιουργίας, παράλληλα προσπαθώ να αποστασιοποιούμαι και να το βλέπω σφαιρικά σαν το «τρίτο μάτι» προσπαθώντας να μαντέψω τι είναι πιο ενδιαφέρον για εμάς και το κοινό.

Η τέχνη, μαζί με την ψυχαγωγία και τις συγκινήσεις, μπορεί να μεταφέρει και κάποιο μήνυμα. Είναι αυτό που καμιά φορά χαριτολογώντας κοροϊδεύουμε όταν λέμε «τι θέλει να πει ο ποιητής;». Σίγουρα όμως δεν κρατάει διδακτικό χαρακτήρα. Περισσότερο στρέφει το φως σε προβληματισμούς και θέτει αυτόματα ερωτήσεις προς κάθε κατεύθυνση. Αναιρεί κοινωνικά στερεότυπα και θίγει θέματα ταμπού.

Apologies accepted

Γιατί, άραγε, η «Δύναμη της Τέχνης» να πρέπει να απολογηθεί; Όσο εύπλαστη και οργανική είναι η φύση του όλου εγχειρήματος, έτσι, πιστεύω, και ο τίτλος της επιδέχεται πολλαπλές αναγνώσεις από τον θεατή. Του αφήνει το περιθώριο να κάνει τους δικούς του συνειρμούς, και ποιος ξέρει; Μπορεί αυτοί να τον οδηγήσουν σε μία δημιουργική ιδέα. Πάντως, η πράξη του να απολογηθείς για κάτι χρειάζεται τεράστια ψυχική δύναμη, πόσο μάλλον αν αυτός που απολογείται είναι η «Δύναμη της Τέχνης».

Οι στόχοι της ομάδας με 3 λέξεις: επικοινωνία, δημιουργικότητα, αλληλοσεβασμός. Και μεταξύ των μελών της ομάδας, αλλά και μεταξύ εμάς και του κοινού.

Ο κόσμος στη Θεσσαλονίκη αυτές τις δύσκολες στιγμές χρειάζεται ανανέωση και πραγματικά πρωτότυπες και ποιοτικές ιδέες. Όχι αναμασημένες προτάσεις του «βολεμένου» παρελθόντος. Μακάρι με τις ενέργειές μας να εμπνεύσουμε έστω και λίγο το κοινό της πόλης.

Killing Routine

Σκοτώνοντας τη ρουτίνα! Ένα πρότζεκτ των Apologies from Art Power, μια παγκόσμια ιστορία, ένα μυθικό καρτούν και μια αναγωγή στην ελληνική πραγματικότητα.

Κείμενο, Art director Yorgo Manis **Stylist** Yiorgos Doumanidis
Make up artist Μαρία Τσαλακανίδου **Hairstylist** Μιχάλης Τσανίδης
Model Ευγενία Σαμαρά

Η ιστορία

Το 1927 το μικρό στούντιο του Walt Disney γνωρίζει τεράστια επιτυχία με τον χαρακτήρα «Oswald ο τυχερός λαγός». Έτσι το 1928 αποφασίζει ο ίδιος να πάει στη Νέα Υόρκη και να επαναδιαπραγματευτεί τις παραγωγές του, ώστε να πετύχει μια καλύτερη συμφωνία από τον διανομέα του, Charles Mintz. Όχι μόνο δε θα πετύχει τον στόχο του αλλά ο Mintz θα τον σοκάρει, αντιπροτείνοντας στον Disney να μειώσει το κόστος των παραγωγών υποχρεωτικά και πως, σε περίπτωση που δε δεχθεί, όλοι οι animator του Disney θα πάνε στο καινούργιο στούντιο που πρόκειται να ανοίξει, μιας και όλοι έχουν συμβόλαιο που τους δεσμεύει μαζί του. Ο Disney αρνείται την προσφορά και μαζί χάνει τα δικαιώματα του ήρωά του Oswald, όπως και όλο σχεδόν το προσωπικό του.

Πλέον αισθάνεται την ανάγκη να δημιουργήσει έναν άλλο ήρωα-αντικαταστάτη. Βασίζεται έτσι σε ένα ποντικάκι που είχε σαν κατοικίδιο. Το ποντίκι αρχικά ονομάζεται «Mortimer», αλλά αργότερα αναβαπτίζεται ως «Mickey Mouse». Ο Μίκυ ξεκινά την ανοδική του πορεία για το πιο διάσημο καρτούν κοντράροντας τον αντίπαλό του, «Φέλιξ η γάτα». Μέχρι το 1930 ο Φέλιξ θα αρχίσει να σβήνει από τις οθόνες, ενώ η δημοτικότητα του Μίκυ εκτοξεύεται, οδηγώντας αργότερα και την Disneyland στην παγκόσμια καταξίωση.

Η δύναμη

Η άρνηση του Disney να προδώσει τον ήρωά του (όχι τον Oswald, αλλά αυτόν που έκρυβε μέσα του), το πείσμα του και η πίστη σε κάτι τόσο μικρό και ανυποψίαστο, όπως το κατοικίδιό του, είχαν σαν αποτέλεσμα το σχεδόν μυθικό οικοδόμημα της εταιρίας Walt Disney. Το φυσικό μέγεθος τελικά δεν πιάνει τίποτα μπροστά στο μέγεθος μιας ιδέας. Ένα ποντίκι που έγινε ένας ολόκληρος κόσμος. Μια ιδέα που έγινε μια καινούργια γλώσσα επικοινωνίας. Είναι αυτή η μαγική στιγμή που μετουσιώνεται σε επανάσταση και δημιουργεί ρήγμα σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως πραγματικότητα. Εξαπλώνεται σαν ωφέλιμος ιός στη συνείδηση των ανθρώπων και τους κάνει να αλλάξουν τον τρόπο που ώς εκείνη τη στιγμή έβλεπαν τα πράγματα «σκοτώνοντας» την προσωπική τους ρουτίνα.

Η ιδέα

Μέσα σε μια καθημερινότητα που, αν μη τι άλλο, έχει αρχίσει να γίνεται ενδιαφέρουσα, η Ευγενία Σαμαρά ενσαρκώνει, έστω και μεταφορικά, το ποντικάκι της σύγχρονης Ελλάδας. Αυτό που σπάει τη ρουτίνα του παρελθόντος κι έρχεται ατίθασο, χαοτικό, μα επιτέλους γεμάτο πάθος και χωρίς φόβο, να διεκδικήσει μία θέση ανάμεσα στα ερείπια των σημερινών ονείρων. Αυτό που, γιατί όχι, θα αναγεννήσει το πνεύμα της Ελλάδας και θα δημιουργήσει έναν ολόκληρο καινούργιο κόσμο, κοιτώντας ψηλά... από τα χαμηλά.

Athens past forward

Τα lounγάδικα πέθαναν, τα trendy μας άφησαν χρόνους, τα hipsterικά απολωλάθηκαν. Τέσσερα αθηναϊκά μπαρ που μοιάζει να δραπέτευσαν από τη σειρά «Boardwalk Empire» του Μάρτιν Σκοτσέζε ξαναμοστράρουν στην Αθήνα την ιδέα της παραδοσιακής, καλής κοκτελερίας μετά λόγου και ουσίας.

Κείμενο Θεοδόσης Μίχος Φωτογραφία Θοδωρής Βρανάς

The Gin Joint

Πλατεία Καρύτση

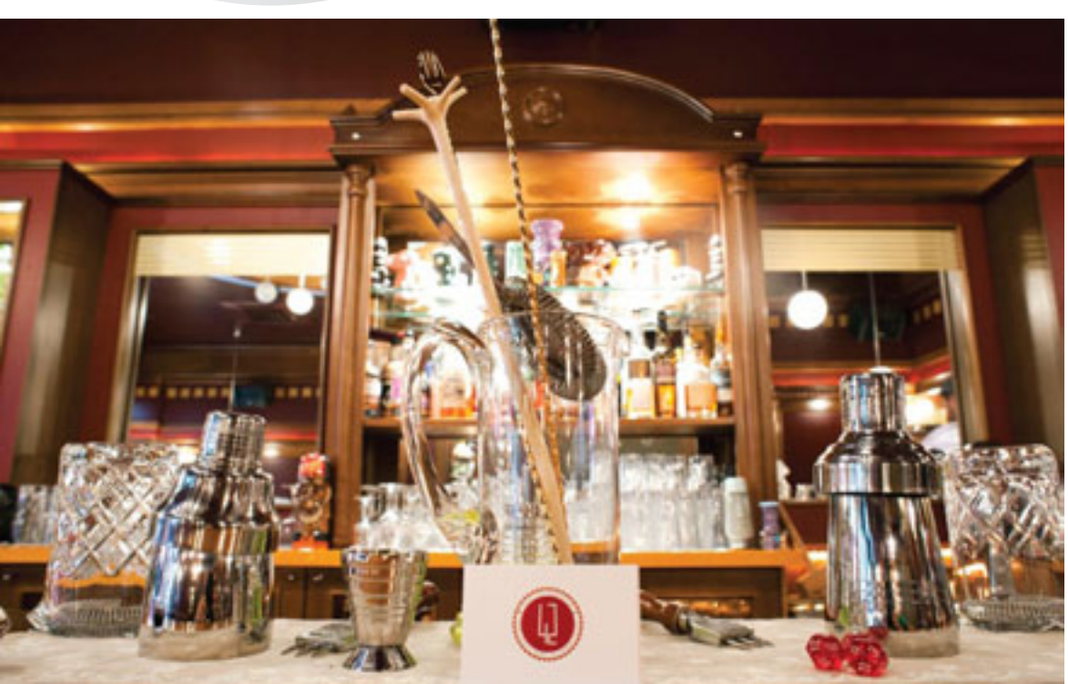
Εκεί που κάποτε χτυπούσε η βαριά δημοσιογραφική καρδιά του ΔΟΛ. Εκεί που τα τελευταία χρόνια χτυπάει η καρδιά όσων κυρίως τα καλοκαίρια προσπαθούν να πείσουν τους εαυτούς τους ότι δεν είναι στο κέντρο της Αθήνας, αλλά στο Born της Βαρκελώνης. Εκεί, στην πλατεία Καρύτση, που κανονικά θα έπρεπε να λέγεται πλατεία Καρύκη, αφού από την εκκλησία του Άι-Γιώργη του Καρύκη πήρε το όνομά της, σε ένα μπαρ που θα συναντούσες κάπου ανάμεσα στην 5η και 6η Λεωφόρο (στο ύψος του Greenwich), θα χτυπάει τα βράδια από δω κι εμπρός η καρδιά κυρίως όσων πίνουν gin ή μάλλον όσων θέλουν να μάθουν πόσα κοκτέιλ με βάση 50 και βάλε διαφορετικές ετικέτες gin μπορεί να φτιάξει ένας mixologist.

Ο Δημήτρης Κιάκος και η Χριστίνα Μοάτσου δίνουν το εμπεριστατωμένο id του «The Gin Joint»: «Αντλήσαμε έμπνευση από την εποχή του Μεσοπολέμου και ακόμη πιο πίσω. Μια εποχή γνωστή σε όλους για το πολύ ιδιαίτερο στιλ της στη μουσική, τη μόδα και γενικότερα το lifestyle. Μια εποχή που στην Αμερική ίσχυε μεν η Ποτοαπαγόρευση, αλλά η φιλοσοφία των κοκτέιλ άνθισε περισσότερο από ποτέ σε παράνομα μπαρ, για να εξαπλωθεί γρήγορα σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο. Η μαγική συνταγή της επιτυχίας είναι κάτι ανύπαρκτο. Η ποιότητα του αλκοόλ είναι σαφώς για εμάς αυτονόητη, για αυτό και μεγάλο μέρος των αποσταγμάτων μας είναι δικής μας εισαγωγής από επιλεγμένες κάβες του εξωτερικού. Η μουσική πάλι είναι ένα θέμα υποκειμενικό. Το μόνο σίγουρο είναι ότι στήσαμε το "Gin Joint" για να προσφέρουμε στον κόσμο τα τρία πράγματα που, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να προσφέρει κάθε σωστό μπαρ: διασκέδαση, κοινωνικοποίηση και απόλαυση του αλκοόλ. Τα κοκτέιλ είναι πράγματι μια τάση που αναβιώνει τα τελευταία χρόνια. Και τα προτιμούν ολοένα και περισσότερο ακόμη και όσοι μέχρι πρότινος έπιναν μπίρα ή απλό ποτό, αλλά πλέον έχουν τη διάθεση να δοκιμάσουν κάτι διαφορετικό, αρκεί να μη χρειάζεται να τους κοστίσει μια περιουσία».

42
Κολοκοτρώνη

Ίσως να είναι και το μόνο μπαρ στο κέντρο μιας πόλης που -και καλά- δεν κοιμάται ποτέ, που κοιτάζει στα μάτια την oldschool αυθεντικότητα του «Galaxy», γιατί τα ιθύνοντα μυαλά του δεν άλλαξαν το παραμικρό στο ντεκόρ του «Cotton Club», του bar-restaurant που ήταν ανοιχτό εκεί από τα μέσα των 90s αλλά, αν δεν ήξερες αυτή την πληροφορία, θα έπαιρνες όρκο ότι στη μεγάλη ξύλινη μπάρα του έχουν πιει «ουίσκια» όλες οι γενιές των Αθηναίων πότηδων από το '30 και μετά. Έχεις την ούγια του κλασικού. Έχεις άριστα κοκτέιλ. Έχεις και τον Μάιλς να παίζει στο background. Δε χρειάζεσαι τέταρτο άσο για να κερδίσεις την παρτίδα.

Παρ' όλα αυτά, ο Χρήστος Χουσέας ανοίγει όλη την τράπουλα: «Η βασική ιδέα πίσω από το "42" είναι ενός cocktail bar με εποχιακά εναλλασσόμενες προτάσεις που σκοπό έχουν τόσο να αναδείξουν υλικά της εκάστοτε εποχής όσο και να προσφέρουν ποικιλία που, όπως έχει πει και ο άγγλος ποιητής και υμνωδός William Cowper, "είναι το αλάτι της ζωής, αυτό που της δίνει όλη της τη νοστιμιά". Η ποιότητα είναι πολύ πιο σημαντική από το οποιοδήποτε hype, όχι με την ψωνίστικη έννοια του υπεράνω, όσο με το ότι μπορεί να εκτιμηθεί ανεξαρτήτως οποιασδήποτε κουλτούρας ή και ταμπέλας. Ένα μπαρ είναι πόλος κοινωνικοποίησης, ένα μέρος που πας για να μιλήσεις με την παρέα σου, για να "αποσυμπιεστείς" από τη δουλειά, για να φλερτάρεις και πάει λέγοντας. Με αυτή την έννοια απευθύνεται σε όλους. Θεωρώ -αλλά μπορεί να κάνω και λάθος- ότι η υψηλή ποιότητα υπηρεσιών, ακόμα κι αν θεωρείται "παλαιάς κοπής", είναι ευπρόσδεκτη από όλους. Τα καθαρά ποτά θα ήθελα να πιστεύω ότι δεν είναι πλέον κάτι διαπραγματεύσιμο, αλλά αυτονόητο. Είμαι τυχερός, γιατί συνεργάζομαι με τρεις κυρίους πίσω από την μπάρα που, πέραν του ότι είναι τρελά δημιουργικοί και αγαπάνε αυτό που κάνουν, χαίρεσαι να πας να σου φτιάξουν ένα ποτό, να τους μιλήσεις, να σε εξυπηρετήσουν. Μαζί λοιπόν με τον κύριο Γιάννη Σαμαρά, τον κύριο Γιάννη Αλεξόπουλο και τον κύριο Σπύρο Αντωνόπουλο, προσπαθούμε να δημιουργούμε κοκτέιλ με υλικά εποχιακά, με υλικά που έχουν ενδιαφέρον, αλλά μέχρι στιγμής δεν χρησιμοποιούνται στα μπαρ (δενδρολίβανο, θυμάρι, κ.α.), με αποστάγματα που δεν τα ξέρει ο κόσμος, με γνώμονα τη δημιουργικότητά μας και στόχο την απόλυτη ικανοποίηση».

Baba Au Rum

Κλειτίου, Εμπορικό Τρίγωνο

Ήταν πριν από δυόμισι χρόνια, όταν το entourage του Yuri (του γνωστού σκύλου-μασκότ του Vinyl Microstore) και οι υπόλοιποι που κάθε Τρίτη έφταναν ο ένας μετά τον άλλο στον πεζόδρομο της Κλειτίου για να ακούσουν τον Δαυίδ να μιξάρει John Cale με Blonde Redhead, κατάλαβαν ότι υπάρχει ζωή και μετά το Zombie, το αλκοολούχο σήμα κατατεθέν του «Pop», και μάλιστα μόλις δυο βήματα μακριά. Μόνο που το (για τους φίλους σκέτο) «Baba» δεν ξεκίνησε για να γίνει «το επόμενο indie στέκι». Μπορεί να καυχιέται όμως ότι βοήθησε να ξεκινήσει μία ολόκληρη νέα κατάσταση πραγμάτων στις νύχτες όσων δεν παρεκκλίνουν και πολύ από τον άξονα της Κολοκοτρώνη.

Ο Θανάσης Προυναρούς, εν είδει «Baba Au Rum» spokesman, διακηρύττει: «Τα μπαρ πρέπει να προσφέρουν τρία βασικά πράγματα: διασκέδαση, κοινωνικοποίηση και υγρή γαστριμαργική απόλαυση, η οποία και ήταν σκανδαλωδώς υποβαθμισμένη τα τελευταία χρόνια. Την ανάδειξή της θέλαμε να πετύχουμε. Έχουν περάσει πάνω από δύο χρόνια από τον Μάρτιο του 2009 και αυτή τη στιγμή το "Baba Au Rum" θεωρείται ένα από τα σημαντικότερα rum bars της Ευρώπης, με περίπου 200 ετικέτες ρούμι στην κάβα του! Το ιστορικό κέντρο δεν ήταν και τόσο πλημμυρισμένο από hipsters πριν από δύο χρόνια. Αντιθέτως, ένας από τους λόγους που θεωρούσαμε ότι η περιοχή ήταν ιδανική, καθώς ο κόσμος έπρεπε να ψάξει για να βρει αυτό το cocktail bar. Μέχρι και σήμερα πάντως, ακόμη δεν έχουμε αναρτήσει ταμπέλα έξω από το μαγαζί. Κάθε βράδυ σερβίρουμε κατά 80% κοκτέιλ που εμείς προτείνουμε στον κόσμο. Σε αυτό το ποσοστό, φυσικά, δε συμπεριλαμβάνονται mojitos-caipirihnas. Ιδανικός πελάτης είναι ο ευγενικός πελάτης. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο».

Αλεξανδρινό

Εμμανουήλ Μπενάκη

Το νέο για ένα «καινούργιο μπαρ, ρε συ, που είναι κανονικό ποτάδικο, οι barmen φοράνε ποδιές, λες και είναι στην Αμερική, παίζει και τζαζ» εξαπλώθηκε πιο γρήγορα και από τα συνθήματα με σπρέι στους τοίχους της περιοχής και, το κυριότερο, έξω από αυτή. Η αλήθεια είναι ότι την περίπτωση του «Αλεξανδρινού» είναι σαν κανείς να μην την περίμενε, ίσως γιατί όλοι πίστευαν ότι το «νυχτερινό φολκλόρ» των Εξαρχείων παραείναι «συγκεκριμένο», αλλά τελικά όλοι να την ήθελαν. Πόσο πολύ θέλεις κι εσύ να βρεις ένα ελεύθερο τραπέζι απόψε, ε;

Ο λόγος στον Χάρη Σαλίπα: «Κάποτε στα Εξάρχεια υπήρχαν πολύ ωραίοι χώροι, ωραία, προσεγμένα μπαρ που τα προτιμούσαν όσοι αντιμετώπιζαν ως μια ιδιότυπη, μικρή ιεροτελεστία την έξοδο για ποτό. Αυτό μαθαίνω τουλάχιστον από τις ιστορίες παλιών κατοίκων της περιοχής. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, βέβαια, ο νυχτερινός χαρακτήρας της περιοχής ήταν διαφορετικός. Ζώντας εδώ πολλά χρόνια, δεν έβρισκα κάτι, ένα μπαρ που να με κρατάει σαν πελάτη. Και μαζί με τη Βιολέττα Μακρή αποφασίσαμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό... Ποτέ δε φοβήθηκα ότι δε θα βγει το όποιο ρίσκο πήραμε ανοίγοντας το "Αλεξανδρινό". Ήμουνα σίγουρος ότι αυτός ο χώρος που δημιουργήθηκε βάση των αναγκών και των απαιτήσεων που εμείς σαν πελάτες είχαμε, ακόμη και αν δεν πετύχαινε, δεν υπήρχε περίπτωση να αποτύχεις. Καταλαβαίνεις τη διαφορά; Δίνουμε βάση στην ποιότητα της δουλειάς μας, και για αυτό θέλουμε να μας κρίνουν. Όχι από το αν κερνάμε μεθυσμένοι σφηνάκια στις 5 το πρωί. Έχουμε κάνει μια απόλυτα συνειδητή επιλογή, που την τηρούμε χωρίς την παραμικρή εξαίρεση. Τις καθημερινές κλείνουμε στις 2 το βράδυ και τα Σάββατα στις 3. Αυτό μπορεί να φαίνεται περίεργο σε μερικούς. Εμείς όμως προτιμούμε να κλείνουμε πιο νωρίς από άλλους, αλλά κάθε λεπτό που είμαστε ανοιχτοί να προσέχουμε απόλυτα τους πελάτες μας».

Ab Ovo

Γλυκιά συμμορία

Επιθεώρηση post modern, λαϊκό θέατρο μετά εστέτ προεκτάσεων, μπουφονικοί αυτοσχεδιασμοί, κουλτούρα αφοσιωμένης ομάδας, δεινοί ανιχνευτές μιας άλλης Ελλάδας. Τη στιγμή που η ελληνική σόουμπιζ καταρρέει με ρυθμούς αντίστοιχους των οικονομικών δεικτών, αυτή η κολεκτίβα νέων ηθοποιών τώρα είναι που και το γλεντάει και δείχνει τα δόντια της.

Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Το πρώτο τους έργο, «Εκεί, εκεί στην Κόλαση», ανέβηκε τέλη του 2004 με την προοπτική 10 παραστάσεων. Δυόμισι χρόνια μετά, τερμάτισε έχοντας ολοκληρώσει 220. Έκτοτε, δεν έχουν πάψει να παίζουν δικά τους έργα που προκύπτουν από αυτοσχεδιασμό, έχουν κερδίσει ένα πρώτο βραβείο στο Φεστιβάλ Θεάτρου του Μπέρμιγχαμ, έγιναν οι ίδιοι παραγωγοί με το Bob Festival, όπου παρουσιάζουν στο θέατρο Χώρα κάθε Μάιο νέες ομάδες. Η τελευταία τους παράσταση, «Το Ίδρυμα», είναι ένας καταπέλτης εναντίον όλων εκείνων των συμπεριφορών που έχουν κακοφορμίσει στη σύγχρονη Ελλάδα. Ένας μεγεθυντικός -ή παραμορφωτικός;- καθρέπτης απέναντι στο κοινό που παρακολουθεί και που αποδεικνύει ότι ίσως τελικά οι Έλληνες κατά βάθος να έχουμε χιούμορ. Αλλιώς δεν εξηγείται πώς οι Ab Ovo με όλα αυτά, που με ταλέντο και ανελέητη σάτιρα μας σούρνουν, γεμίζουν ασφυκτικά τις αίθουσες. Λίγο πριν φύγουν για το ACT Festival του Μπιλμπάο για να παρουσιάσουν το βραβευμένο τους έργο «Πλανήτης», τρία από τα επτά μέλη τους μας μίλησαν.

Δεν είναι λίγες οι ομάδες και οι φιλίες που κάποια στιγμή διαλύονται, είτε γιατί ένας ξεχωρίζει είτε γιατί αυτός ο ένας αποφασίζει ότι είναι η ίδια η ομάδα. **Μαρία Μπαλούτσου:** Εμείς ξέρεις τι κάναμε; Βάλαμε κάποιον να ξεχωρίζει από την αρχή! (γέλια)

Προφανώς εννοείς τον Γιάννη. Είναι αρκετά «δημοκρατικός» απέναντί σας; **Μ. Μ.:** Αν δεν είναι, την πάτησε, γιατί θα αρχίσει να φεύγει ο «λαός» σιγά σιγά.

Γιάννης Σαρακατσάνης

Βάσω Καβαλιεράτου

Μαρία Μπαλούτσου

Γιώργος Αγγελόπουλος

Γιάννη, πώς θα χαρακτήριζες το είδος του θεάτρου που κάνετε; **Γιάννης Σαρακατσάνης:** Όσον αφορά το τεχνικό κομμάτι, είναι devised theater, όπως τουλάχιστον το διδαχτήκαμε εμείς, αλλά, από την άλλη, εμείς επενδύουμε πιο πολύ στους χαρακτήρες. Αντί να βγούμε οι ίδιοι να πούμε τις ιστορίες μας, τις λένε οι χαρακτήρες που φτιάχνουμε, κι εμείς μέσα από αυτούς. Μπορούμε να το πούμε πολιτική κωμωδία, ένα είδος μετ-επιθεώρησης, δηλαδή, λίγο πιο αφαιρετική από την επιθεώρηση έτσι όπως την ξέρουμε. Δεν ονοματίζουμε πρόσωπα και πράγματα. Η βασική μας διαφορά είναι ότι θεωρούμε πως, αν τα πράγματα είναι χάλια, ευθύνονται όλοι. Και επειδή τους πολιτικούς τους έχουν αναλάβει άλλοι, εμείς στεκόμαστε στον Έλληνα...

Και τον λιανίζετε... Με μια οξύτητα που δε θυμάμαι να έχω ξαναδεί! **Γ. Σ.:** Θεωρούμε ότι, αν ο Έλληνας αναλάβει τις ευθύνες του, έχει τη δύναμη να αλλάξει τα πράγματα.
Βάσω Καβαλιεράτου: Ξέρουμε ότι είναι πάρα πολύ ακραίο και υπερβολικό μερικές φορές αυτό που κάνουμε, αλλά νομίζω ότι για να βγεις από τον λαϊκισμό κάποιων πρέπει να είσαι ιδιαίτερα αιχμηρός. Θέλουμε αυτοί που έρχονται να δουν την παράσταση να μη μείνουν μόνο στο γέλιο, αλλά και να ταρακουνηθούν. Οι προηγούμενές μας παραστάσεις ήταν σαν παραμύθια. Στο «Μαμά Ελλάδα 2» είχαμε το ακραίο σενάριο ότι η κυβέρνηση πουλάει την Ακρόπολη στους παπάδες για να φτιάξουν καζίνο. Στο «Ίδρυμα» βγαίνουμε και λέμε τον Έλληνα «γελοίο», «τεμπέλη».
Μ. Μ.: Έχει να κάνει και με το θέμα. Στις προηγούμενές μας δουλειές δεν ενοχλούσε τόσο, γιατί δεν είχε να κάνει με την ελληνική πραγματικότητα όπως τη βιώνουμε στην καθημερινότητά μας.

Είχατε αντιδράσεις; Ενοχλεί «Το Ίδρυμα»; **Β. Κ.:** Το πιο κλασικό είναι ότι κάποιοι άνθρωποι δε χειροκροτούν στο τέλος, γιατί έχουν θυμώσει, ή, όταν ο Γιάννης βγαίνει και σκοτώνει τον Γιώργο Αγγελόπουλο μετά τον μονόλογο που τα χώνει άγρια στους Έλληνες, κάποιοι φωνάζουν «επιτέλους», «μπράβο».

Εδώ που τα λέμε το να αποκαλείς όλους τους Έλληνες «νάρκισσους, αμόρφωτους, τεμπέληδες» είναι ιδιαίτερα απαξιωτικό. Σαρκάζετε τον «πολιτισμό» του Euro και της Eurovision, που είναι απλώς δείγματα λαϊκής μαζικής κουλτούρας, που είναι επίσης άδικο... **Γ. Σ.:** Εγώ χάρηκα για το Euro, αλλά ας το τοποθετούμε εκεί που του αξίζει. Να μη συγχέουμε τέτοιες επιτυχίες και μας παρασύρουν τοποθετώντας τη χώρα μας σε μια άλλη θέση, αν υπάρχει τέτοιου είδους κατάταξη, από αυτή που πραγματικά είναι. Γιατί, τι Το πρώτο τους έργο, «Εκεί, εκεί στην Κόλαση», ανέβηκε τέλη του 2004 με την προοπτική 10 παραστάσεων. Δυόμισι χρόνια μετά, τερμάτισε έχοντας ολοκληρώσει 220. Έκτοτε, δεν έχουν πάψει να παίζουν δικά τους έργα που προκύπτουν από αυτοσχεδιασμό, έχουν κερδίσει ένα πρώτο βραβείο στο Φεστιβάλ Θεάτρου του Μπέρμιγχαμ, έγιναν οι ίδιοι παραγωγοί με το Bob Festival, όπου παρουσιάζουν στο θέατρο Χώρα κάθε Μάιο νέες ομάδες. Η τελευταία τους παράσταση, «Το Ίδρυμα», είναι ένας καταπέλτης εναντίον όλων εκείνων των συμπεριφορών που έχουν κακοφορμίσει στη σύγχρονη Ελλάδα. Ένας μεγεθυντικός -ή παραμορφωτικός;- καθρέπτης απέναντι στο κοινό που παρακολουθεί και που αποδεικνύει ότι ίσως τελικά οι Έλληνες κατά βάθος να έχουμε χιούμορ. Αλλιώς δεν εξηγείται πώς οι Ab Ovo με όλα αυτά που, με ταλέντο και ανελέητη σάτιρα μας σούρνουν, γεμίζουν ασφυκτικά τις αίθουσες. Λίγο πριν φύγουν για το ACT Festival του Μπιλμπάο για να παρουσιάσουν το βραβευμένο τους έργο «Πλανήτης», τρία από τα επτά μέλη τους μας μίλησαν.

Ο λαός είναι κυρίαρχα υπεύθυνος, αλλά στα μικρά και τα καθημερινά. **Γ. Σ.:** Εγώ όταν μπαίνω στο μετρό και βλέπω τον άλλον να κάθεται στα αριστερά, εκείνη τη στιγμή θέλω να βγάλω ένα ρόπαλο

Φάνης Παυλόπουλος

Λευτέρης Ελευθερίου

Σωσώ Χατζημανώλη

και να του σπάσω το κεφάλι! Πιστεύω ότι αντίστοιχο συναίσθημα έχουν νιώσει όλοι. Ή, όταν κάποιος έχει παρκάρει στη γωνία και δε βλέπεις τον δρόμο να βγεις. Τότε λες «φίλε, Έλληνα, παραδέξου ότι δεν είσαι καλός πολίτης, κι αν το παραδεχτείς αυτό, πάμε μετά να πούμε ποιοι τα πήραν...»

Του αφαιρείτε όμως, ακόμα και τον συναισθηματισμό. Δεν ανέχεστε ούτε καν τον ενθουσιασμό κάποιων απλών ανθρώπων, γίνεστε ανελέητοι...

Γ. Σ.: Δέχομαι την ένσταση, γιατί εμείς εκφράζουμε μια πολιτική θέση με έναν ακραίο τρόπο ακριβώς για να γίνει συζήτηση. Υπάρχει μια θέση την οποία δεν την υποστηρίζει κανείς κι εμείς πηγαίνουμε στο άλλο άκρο, φωνάζουμε για να βρούμε μια μέση οδό...

Μεταπολιτευτικά, οι ομάδες κριτίκαραν το οπισθοδρομικό κράτος και τα έριχναν όλα στη Δεξιά. Σήμερα όλοι τα ρίχνουν στην «ιδέα» του να είσαι Έλληνας...

Μ. Μ.: Δε νομίζω ότι σατιρίζουμε τον Έλληνα ως ιδέα, σατιρίζουμε τον Έλληνα που έχει ξεχάσει την ιδέα. Γιατί εμείς μιλάμε για συμπεριφορές που ο Έλληνας ως ιδέα δεν την έχει. Έχει άλλου είδους συμπεριφορά και ξαφνικά την έχει χάσει.

Β. Κ.: Νομίζω ότι αυτή η παράσταση είναι λίγο η αγανάκτηση που έχουμε σε προσωπικό επίπεδο ζώντας σε αυτήν τη χώρα. «Θάψαμε» τους πολιτικούς, είπαμε ότι φταίει ο ένας, φταίει ο άλλος... Ρε παιδιά, μήπως φταίμε κι εμείς; Είναι μια ανάγκη δική μας. Ως νέοι άνθρωποι προσπαθούμε να επιβιώσουμε σε αυτήν τη χώρα και δε βλέπουμε φως· μόνο σκοτάδι μπροστά μας.

Οφείλω να συμφωνήσω στο ότι πρέπει επιτέλους μια γενιά να κάνει αυτοκριτική.

Γ. Σ.: Ανεβάσαμε το «Μαμά Ελλάδα 1», που ήταν μια μέτρια παράσταση και δεν πήγαινε. Έπεσε και πάνω στα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, και θα μπορούσαμε μέσα από την τύφλα του καλλιτέχνη να αρχίσουμε να κατηγορούμε τους πάντες για την αποτυχία μας. Κάτσαμε, χωρίς να μας υποχρεώνει κανένας, και την ξαναδουλέψαμε. Κάναμε τέχνη αυτά που νιώθαμε για τον Δεκέμβρη, αυτά που νιώθαμε και τότε για τον Έλληνα, που πάντα νομίζει ότι φταίνε όλοι οι άλλοι. Εμάς αυτό μας έβγαλε από το λούκι και το «Μαμά Ελλάδα 2» πέτυχε.

Είναι όντως από τις μεγαλύτερές μας κατάρες να μην ομολογούμε την αποτυχία.

Γ. Σ.: Κόβουν τώρα τις επιχορηγήσεις και όλοι φωνάζουν. Αντί να κάτσουν να κάνουν παραστάσεις που να αφορούν τον κόσμο, ζητάνε λεφτά από το κράτος.

Πώς σας αντιμετωπίζουν άνθρωποι μεγαλύτερης ηλικίας;

Β. Κ.: Ο πατέρας μου, συνταξιοδοτημένος καθηγητής Πολυτεχνείου που φοβόμουν ότι θα είναι αρνητικός, μου είπε: «Τα λέτε με έναν τρόπο που εμείς δεν τολμήσαμε να τα πούμε τότε! Τα λέγαμε από τη ρομαντική πλευρά».

Η γενιά του, πάντως, είχε την ευκαιρία να «διορθώσει» τα πράγματα...

Μ. Μ.: Η γενιά των γονιών μας δεν ήρθε αντιμέτωπη, στην ηλικία που είμαστε εμείς τώρα, με μια μη αναστρέψιμη κατάσταση. Εμείς πρέπει να κάνουμε αυτοκριτική, να πούμε «πρέπει να δουλέψουμε για να βγούμε από αυτό το πράγμα, γιατί κανείς δε θα έρθει να μας σώσει».

Γ. Σ.: Πάντως, υπάρχει ένα δεδομένο της ομάδας μας κι όποιος μας έχει ξαναδεί το ξέρει. Έχουμε τον τρόπο να κατηγορούμε και να αγαπάμε συγχρόνως.

Οι Ab Ovo είναι οι: Γιώργος Αγγελόπουλος, Λευτέρης Ελευθερίου, Βάσω Καβαλιεράτου, Μαρία Μπαλούτσου, Φάνης Παυλόπουλος, Γιάννης Σαρακατσάνης, Σωσώ Χατζημανώλη

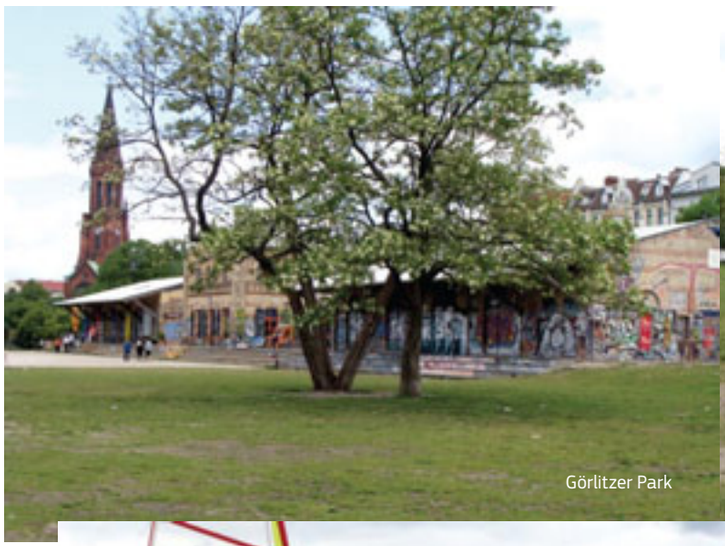

Treptower Park

Βερολίνο

Πράσινα λιβάδια

Ένας μίνι οδηγός για τη ζωή στο Βερολίνο πέρα από τα γυάλινα κτήρια της Potsdamer Platz ή το αμερικανοκρατούμενο Prenzlauer Berg. Με γρασίδι, χορτάρια, λίμνες, ποδήλατα και μπερεκέτι ζωή στα πάρκα. Κείμενο **Στέλιος Βακαλούδης** Φωτογραφία **Στέλιος Βακαλούδης, Θανάσης Λυκαρτζής**

Görlitzer Park

Admiralbrücke

Tempelhof

Mauerpark

Από τη στιγμή που σιγουρεύτηκα ότι δεν υπάρχει κανένα μπαρ που να παίζει καταθλιπτική μουσική, να έχει πάμφθηνα ποτά και να μη σε «υποχρεώνει» να μιλάς σε κανέναν, αν δεν το θες, ούτε στη Θεσσαλονίκη αλλά ούτε και στο Βερολίνο, έστρεψα την προσοχή μου στις γέφυρες και τα υπέροχα πάρκα της πόλης, που είναι πολλά και όλα έχουν τον δικό τους χαρακτήρα. Ο πρώτος προορισμός κάθε indie τουρίστα είναι η Admiralbrücke, στην καρδιά του Kreuzberg - ένας από τους λόγους που ερωτεύθηκα το Βερολίνο από την αρχή. Εκεί σε πάνε, δε βρίσκεις μόνος σου το σποτ. Ιδανικός προορισμός για να «ζεστάνεις το συκώτι σου» πριν ή μετά την κοινωνική σου έξοδο σε κάποιο από τα μπαρ του Kreuzberg, πιο πάνω. Προσπέρασε με προσοχή τους Ισπανούς, τις τζίβες και τις κιθάρες που θα συναντήσεις πάνω στη γέφυρα και κατευθύνσου στις όχθες του καναλιού Landwehr. Λιγότερες τζίβες και περισσότεροι κύκνοι για να συζητήσετε τα προβλήματά σας, να πιείτε τις μπίρες σας και να τους κεράσεις λίγο ψωμάκι.

Όλοι έχετε λίγο πολύ ακούσει για τις Κυριακές στο Mauerpark. Για την τεράστια λαϊκή του αγορά και για το φανταστικό φωτιστικό που πήρε ένας γνωστός σας από εκεί με 5 ευρώ. Έχει όντως τα πάντα, και είναι αμαρτία, όταν μετακομίζεις, να μην περάσεις μια βόλτα από εκεί για έναν καναπέ των 50 ευρώ. Τα πάμφθηνα κλεμμένα ποδήλατα είναι επίσης μια σταθερή αξία, καθώς και τα μικρά δωράκια τύπου κουτιά από φιλμ ταινιών ή άλλα παλιά άχρηστα μικροπράγματα. Το σίγουρο είναι πως ο έλληνας φίλος σου θα σε ευχαριστήσει που έψαξες τόσο πολύ για να του χαρίσεις αυτό το σπάνιο βάζο, και εσύ θα βγεις από την υποχρέωση με 3-5 ευρώ.

Ξαναγυρνάμε στην καρδιά της indie Ευρώπης, δηλαδή στο Kreuzberg, και πάμε λίγο πιο ανατολικά, στο Görlitzer Park. Εκτός από τη φήμη ότι κάπου εκεί ζει η πιο όμορφη Ελληνίδα που έχει γεννηθεί ποτέ, είναι γνωστό και ως ένα από τα πιο κοινωνικά αφόρητα πάρκα. Ένα τεράστιο βαθύ πράσινο πιάτο που γεμίζει με παρεούλες από καλοντυμένα αγοράκια και κοριτσάκια που ψευτοψήνουν λουκάνικα και ψευτομεθάνε με καμιά μπίρα. Ζαρτιέρες, σκισμένα καλσόν, ξανθά πανέμορφα αγγελούδια που ακούνε National και άλλα τέτοια δε θα σε αφήσουν να πρεμήσεις.

Αν όντως θέλεις να πρεμήσεις, χρειάζεσαι ένα ποδήλατο, μια τσάντα γεμάτη κρασί, ένα mp3 player και οδηγίες για τον βασιλιά των αντικοινωνικών πάρκων, το αγαπημένο μου Treptower Park. Κάνε γρήγορο πετάλι, όταν είσαι στη βόρεια πλευρά του, λίγο πριν μπεις στο δάσος, γιατί, αν οι τζίβες σκοτώσουν την αισθητική σου, τότε οι βλάχοι Γερμανοί θα την αποτελειώσουν με beatια Πέγκυς Ζήνα σε χιτλερική παραγωγή συν άχτεν βούχτεν φωνητικά. Μέσα στο δάσος οι ήχοι της πόλης χαμηλώνουν, συνεχίζεις να κάνεις ποδήλατο, και μετά από 3 λεπτά δεν ακούς τίποτα. Είσαι μέσα στην πόλη, αλλά κανείς δεν το ξέρει. Μπορείς να βρεις ένα πανέμορφο ήσυχο μέρος και να πρεμήσεις ή να κάνεις λίγο ακόμα ποδήλατο και να βρεθείς στις λίμνες με τις φαντασιώσεις σου, ότι -και καλά- έχεις το σκυλάκι σου μαζί, του πετάς παιχνίδια στη λίμνη και σου τα γυρνάει πίσω με τα πιο γλυκά ευχαριστημένα μάτια του κόσμου.

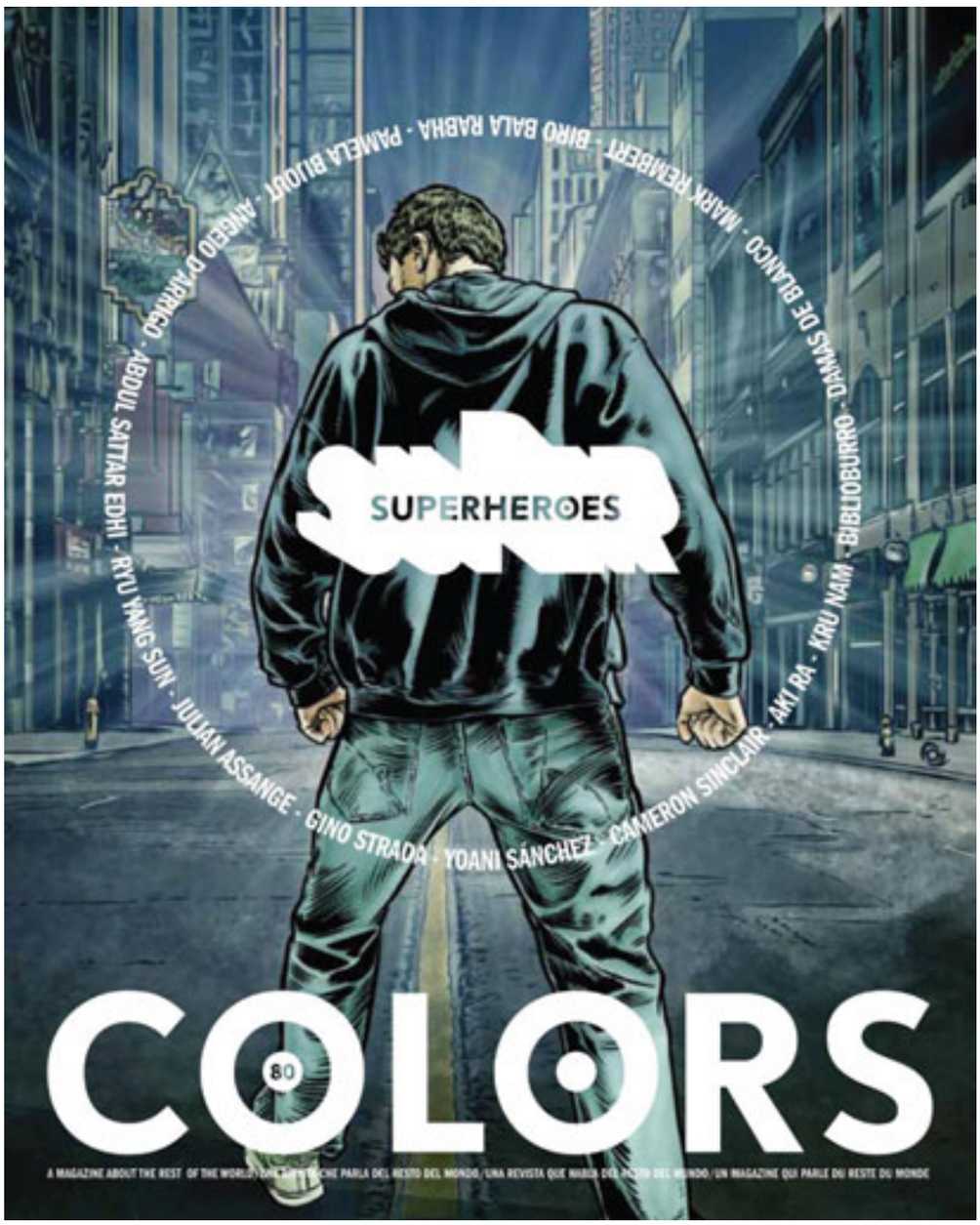
Πριν δύο χρόνια είχαμε μια ακόμη απόδειξη ότι οι άνθρωποι φτιάχνουν τις πόλεις και ότι η Θεσσαλονίκη ή η κάθε Θεσσαλονίκη δε θα γίνει η πόλη των ονείρων μας. Όχι γιατί δεν έχει όμορφες περιοχές, αλλά γιατί η πλειοψηφία των κατοίκων της κοιμούνται όρθιοι. Ο δήμαρχος Παπαγεωργόπουλας ξόδεψε εκατοντάδες δις για να βάλει δύο ρυάκια και λίγο πράσινο στην παραλία κάνοντας μια ωραιότατη τρύπα στο βρόμικο νερό, ενώ εδώ οι κάτοικοι με ένα απλό δημοψήφισμα αποφάσισαν ότι η τεράστια έκταση του παλιού αεροδρομίου στο Tempelhof δε θα γίνει V.I.P. αεροδρόμιο, που θα έφερνε απίστευτα φράγκα, αλλά πάρκο, με «κίνδυνο να γεμίζει ναρκομανείς», όπως θα έλεγαν στους παππούδες και τις γιαγιάδες κάποιοι δικοί μας πολιτικοί... Το Tempelhof προφανώς δε γεμίζει με ναρκομανείς, αλλά με οικογένειες που βγαίνουν σαν τα μυρμήγκια κάθε Κυριακή και στήνουν το δικό τους πασχαλινό γλέντι. Το προτιμούν Τούρκοι, Γάλλοι, Πορτογάλοι, σκυλιά, παιδιά, χαρταετοί, ανεμόπτερα, αερόστατα, τηλεκατευθυνόμενα, wind surfing με ρόδες. Ασφαλώς μπορείς να προσπεράσεις όλους αυτούς και να χαθείς κάπου στα 300 εκτάρια του αεροδρομίου, να ξαπλώσεις στο γρασίδι, να ακούσεις τα δεκάδες σπάνια πουλιά που φιλοξενούνται εκεί και με την παρέα τους να φανταστείς ότι όλα θα πάνε καλά στη ζωή σου, ότι η Ελλάδα θα γυρίσει στη δραχμή για να κάνεις τσάμπα διακοπές κάθε καλοκαίρι και ότι του χρόνου ο Κ. Τσιώλης θα χτίσει τον Άρη της καρδιάς σου, επιτέλους.

Eric Ravelo

Η ορχήστρα των χρωμάτων

Είκοσι χρόνια, ογδόντα τεύχη, αμέτρητες ιστορίες. Ο τριαντατριάχρονος διευθυντής του περιοδικού «Colors», Eric Ravelo, μας ξεδιπλώνει το μανιφέστο ενός μιντιακού κόσμου που έρχεται αλλά και τη φιλοσοφία ενός από τα πιο επιδραστικά περιοδικά του πλανήτη.
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Πορτρέτο **Piero Martinello**

Επικοινωνιακή ευφυΐα, εικαστική επάρκεια, ποιότητα ματιάς, θεματική ποικιλία, πεισματική αδιαφορία ως προς τους τρόπους λειτουργίας των συμβατικών περιοδικών, κείμενα, εικόνες, ιδέες, άνθρωποι, κοσμοπολιτισμός. Με το ογδοηκοστό τεύχος του «Colors» να σηματοδοτεί τα εικοστά γενέθλια της έκδοσης, θα μπορούσατε να πείτε ότι το περιοδικό ωριμάζει, χωρίς να παραχωρεί ούτε ρανίδα από τον εφηβικό ενθουσιασμό του;

Από τη γέννησή του, το 1991, το «Colors» αφοσιώθηκε σε ιστορίες που αποπνέουν παγκοσμιότητα και συγκεκριμένη δημοσιογραφική προσέγγιση. Συνεχίζοντας την εικοσαετή παράδοσή μας, το κάθε θεματικό τεύχος εξακολουθεί να ανιχνεύει τις κρυφές και παιγνιώδεις εκφάνσεις της ζωής από άκρη σε άκρη του πλανήτη.

Κοιτώντας πίσω σε όλα αυτά τα χρόνια, ποιος ήταν ο πρωταρχικός σκοπός σας, κυκλοφορώντας αυτό το περιοδικό; Η αποστολή του «Colors» ήταν και παραμένει το να είναι ένα περιοδικό «για τον υπόλοιπο κόσμο», και το να αφυπνίζει την προσοχή σε θέματα και περιοχές που άλλες εκδόσεις θα αγνοούσαν.

Η εναλλαγή ύλης και σχεδιασμού από τεύχος σε τεύχος πρέπει να ήταν ιδιαίτερα απαιτητική για τους ανταποκριτές και τους καλλιτέχνες της ομάδας σας. Θα χαρακτηρίζατε αυτή την ιδιαιτερότητα σαν τη μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίσατε; Η μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετώπισε το «Colors» ήταν να μην παύει να καταργεί τους κανόνες της εκδοτικής βιομηχανίας. Είμαστε το περιοδικό που επέτρεψε σε μια ολόκληρη γενιά να αντικρίσει τον κόσμο με άλλο μάτι. Σήμερα, το «Colors» παραμένει ένα λευκό φύλλο χαρτιού, μια πλατφόρμα μέσω της οποίας ένα διεθνές παλμαρέ νέων καλλιτεχνών, συντακτών και φωτογράφων μπορεί να εκφράσει ελεύθερα τη δημιουργικότητα και την περιέργειά του απέναντι στη ζωή.

Συνεργάζεστε σχεδόν αποκλειστικά με νέους. Έχετε κατά νου την προώθηση της μελλοντικής τους καριέρας; Το «Colors» αποτελεί μέρος της εκδοτικής δραστηριότητας της Fabrica. Επομένως, είναι άρρηκτα συνδεδεμένο μαζί της. Η Fabrica, το ερευνητικό κέντρο επικοινωνίας της Benetton, που συστάθηκε το 1994, δεν είναι σχολείο, διαφημιστικό πρακτορείο ή σχολή. Είναι ένα εργαστήριο εφαρμοσμένης δημιουργικότητας, στο οποίο καταφεύγουν νέοι, μοντέρνοι καλλιτέχνες από όλο τον κόσμο για να αναπτύξουν καινοτόμα πρότζεκτ και να εξερευνήσουν νέες κατευθύνσεις σε μυριάδες διακλαδώσεις της επικοινωνίας, από το ντιζάιν και τη μουσική ώς τη φωτογραφία, το φιλμ και το ίντερνετ. Από το 1994, εκατοντάδες καλλιτέχνες και ερευνητές κάθε εθνικότητας έχουν εκπονήσει ιδέες και συνέργειες, ενώ στην πλειοψηφία τους έφτιαξαν σπουδαίες καριέρες. Ανάμεσα στους ανθρώπους που εργάστηκαν για το «Colors», θα ήθελα να αναφέρω τους art directors Adam Broomberg, Oliver Chanarin και Guillermo Tragant, τους δημοσιογράφους Richard Mason και Rose George, τους φωτογράφους James Mollison και Pieter Hugo.

Το πιο πρόσφατο τεύχος σας, με τον τίτλο «Superheroes», εξερευνά τον κρυμμένο ηρωισμό των καθημερινών ανθρώπων. Γιατί αυτό το θέμα και γιατί αυτή τη στιγμή; Θελήσαμε να αναφερθούμε σε πραγματικούς ήρωες, στους ανθρώπους

«Aki Ra», εικονογράφηση Alberto Ponticelli, τεύχος «Superheroes».

«Mark Rembert», εικονογράφηση James Fosdike, τεύχος «Superheroes».

«Paul Verryn», εικονογράφηση Pat Masioni, τεύχος «Superheroes».

«Angelo D'Arrigo», εικονογράφηση Geremia Vinattieri, τεύχος «Superheroes».

με σάρκα και οστά, που αφιερώνουν την ύπαρξή τους σε έναν ανιδιοτελή σκοπό. Και ασφαλώς, ο πλέον ενδεδειγμένος τρόπος απεικόνισής τους ήταν η φόρμουλα του κόμικ. Καθώς αυτού του είδους η προσέγγιση είναι στοιχείο του DNA μας, προσπαθήσαμε να τους δώσουμε φωνή, υπογραμμίζοντας τις θετικές τους «υπερδυνάμεις», όπως την αποφασιστικότητα, τα κότσια και την ολοκληρωτική αφοσίωση βάσει της οποίας αυτοί οι ήρωες διεκπεραιώνουν την αποστολή τους καθημερινά.

Ποιο είναι το αγαπημένο σας θέμα στο συγκεκριμένο τεύχος; Και ποιο στάθηκε το δυσκολότερο να πραγματοποιηθεί; Η ιστορία «Damas de Blanco» είναι σημαντική, για μένα. Είμαι από την Κούβα, και πάντοτε με ευαισθητοποιούσε η δράση αυτής της ομάδας γενναίων γυναικών που παρελαύνουν κάθε Κυριακή στους δρόμους της Αβάνα, απαιτώντας ελευθερία για τους συζύγους, τους πατεράδες, τους γιους, τα αδέρφια και τους συγγενείς τους που φυλακίστηκαν λόγω της εκπεφρασμένης δυσαρέσκειάς τους για την κυβέρνηση. Επιπλέον, είχαμε την τιμή να συνεργαστούμε με τη Yoani Sanchez, μια ξακουστή μπλόγκερ-δημοσιογράφο, την οποία πάντοτε θαύμαζα. Το να είσαι μπλόγκερ σε μια χώρα δίχως πρόσβαση στο ίντερνετ αποτελεί από μόνο του θαρραλέα πράξη. Πιστεύω επιπροσθέτως πως το να περιγράφεις την καθημερινή ζωή στην Κούβα σαν χειρονομία επικοινωνίας με τον υπόλοιπο κόσμο αψηφά τα σύνορα και αγγίζει την τέχνη. Υπάρχουν αρκετά ενδιαφέροντα ανέκδοτα γύρω από τη δημιουργία αυτού του τεύχους, ιδιαίτερα σχετικά με την προσπάθεια να προσεγγίσουμε ορισμένους από τους ήρωές μας, που ζούσαν σε απομονωμένα χωριά στη μέση του πουθενά. Για παράδειγμα, η συνέντευξη του Humberto Soriano, αλλιώς Biblio Burro, πραγματοποιήθηκε ενώ εκείνος επέβαινε σε ένα λεωφορείο της γραμμής στην Κολομβία, κατάμεστο από ανθρώπους και κάθε λογής ζώα! Ενώ η συνομιλία με τον γιατρό Gino Strada ήταν εύλογα δύσκολη, με τον ίδιο να βρίσκεται στο εμπόλεμο Σουδάν προσπαθώντας να σώσει ζωές.

Τι σκέφτεστε για την κατάσταση των έντυπων μίντια; Οφείλουν τα περιοδικά να αναζητήσουν νέες μεθόδους προσέλκυσης αναγνωστών; Πλέον είναι σημαντικό να ενστερνιστούμε την ταχύτητα και τον δυναμισμό του ίντερνετ στον τρόπο λειτουργίας των περιοδικών. Ταυτόχρονα, πρέπει

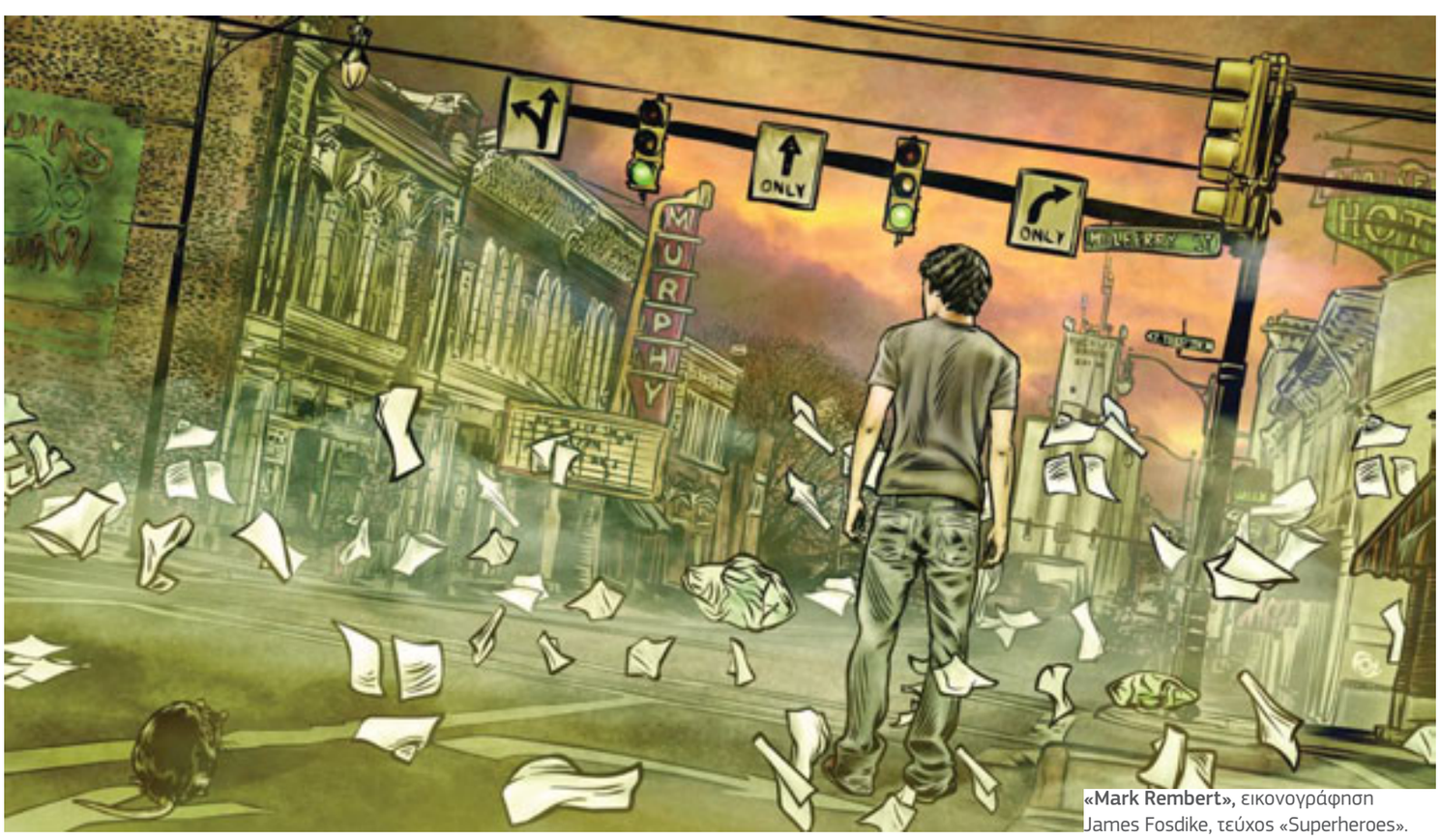
«Abdul Edhi», εικονογράφηση Gary Erskine, τεύχος «Superheroes».

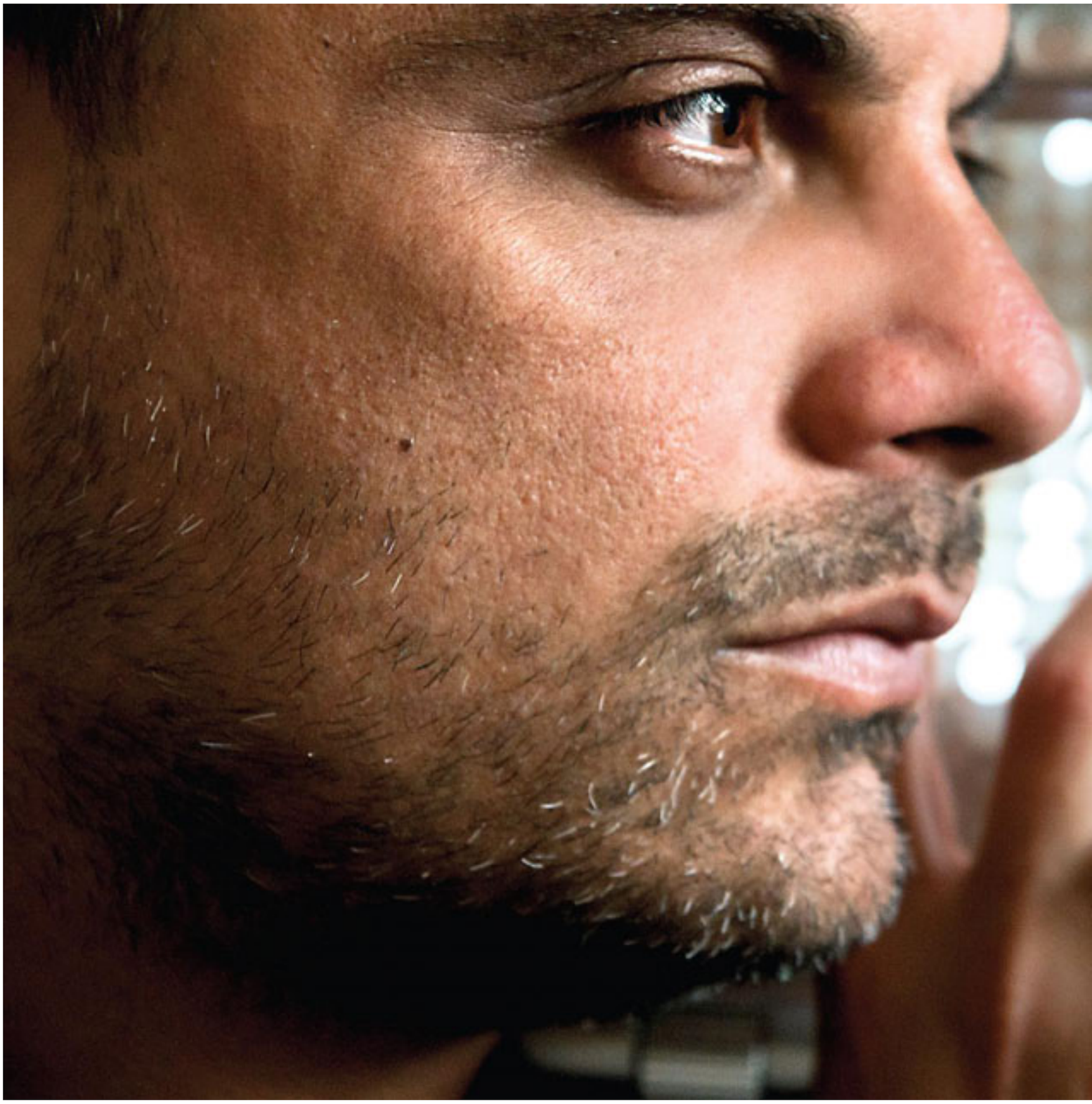
να προστατέψουμε τα περιοδικά, το κοινό πρέπει να εξακολουθεί να διαβάζει χωρίς τη μεσολάβηση του υπολογιστή. Ένα περιοδικό φτιαγμένο από χαρτί έχει διαχρονική αξία, είναι μάρτυρας μιας συγκεκριμένης εποχής. Ανατρέχοντας σε παλιότερα τεύχη του «Colors», μπορείς να διαπιστώσεις ποια ήταν τα μεγάλα ζητήματα των καιρών και πώς τα διαπραγματεύτηκε το περιοδικό. Είναι γεγονός όμως ότι πρέπει να βρούμε νέους τρόπους επικοινωνίας με τους αναγνώστες. Ένα τέτοιο εγχείρημα έγινε στο τεύχος «Teenagers» του Οκτωβρίου 2009, οπότε φτιάξαμε ένα ολόκληρο τεύχος μέσω της διαδικτυακής διαδραστικής πλατφόρμας colorsmagazine.com. Το «Colors» χαρακτηριζόταν πάντοτε από μια ιντερνετική προσέγγιση, ακόμα και πριν την εξάπλωση του web, οπότε επιχειρήσαμε να βρούμε έναν τρόπο να συνδέσουμε το περιοδικό με όλες τις εκπληκτικές ιστορίες που υπάρχουν εκεί έξω. Αποφασίσαμε να ανοίξουμε τις σελίδες του «Colors» σε δημιουργούς που μας έστελναν υλικό -φωτογραφίες, κείμενα, ιδέες- μέσω της ιστοσελίδας. Ανακαλύψαμε πως, παρόλο που ο οποιοσδήποτε μπορεί να αναρτήσει υλικό σε ένα μπλογκ, οι περισσότεροι έλκονται πολύ περισσότερο από μια έντυπη δημοσίευση σε ένα περιοδικό σαν το «Colors». Το μελάνι και το χαρτί έχουν ακόμη αξία. Θα τολμούσα να πω, μεγαλύτερη από ό,τι στο παρελθόν. Ήμασταν επίσης οι πρώτοι που εφαρμόσαμε τεχνολογίες που μας επέτρεψαν να συνδέσουμε το περιοδικό με το διαδίκτυο, προσθέτοντας βίντεο σε θέματα του περιοδικού, προσδίδοντας επομένως ένα επιπλέον επίστρωμα πληροφορίας. Δώσαμε τη δυνατότητα να ακουστεί η φωνή του προσώπου της φωτογραφίας. Να ειπωθούν οι ιστορίες από τους πρωταγωνιστές τους. Πάντοτε όμως οφείλει να ξεκινά κανείς με ένα καλό περιοδικό, γιατί απαιτείται ένας έντυπος κώδικας, προκειμένου να λειτουργήσουν σωστά τα υποστηρικτικά format. Οπότε μετακινούμαστε μεταξύ ίντερνετ και εντύπου και τούμπαλιν, ώστε να δώσουμε ζωή και αφηγηματικότητα στο «Colors», να δημιουργήσουμε αναφορές μεταξύ του χαρτιού και της οθόνης.

Ποια είναι η γνώμη σας για το iPad; Είναι μια καλή πλατφόρμα για να προωθηθούν τα περιοδικά; Μοιράστηκα την ίδια ερώτηση με τον Oriol Ferrer Mesià, επικεφαλής της Fabrica Interactive. Πιστεύουμε και οι δύο πως το λανσάρισμα των ταμπλετών στην αγορά έπαιξε μεγάλο ρόλο στην απόφαση του «Colors» να προσανατολιστεί στις ψηφιακές εκδόσεις. Από τη στιγμή που το «Colors» είναι το απόλυτο συλλεκτικό περιοδικό, πως η έντυπη έκδοση είναι η κορωνίδα της ύπαρξής μας, ο επόμενος στόχος είναι μια βερσιόν που θα συμπληρώνει και θα εμπλουτίζει την έντυπη. Ο κόσμος ποτέ δεν πετάει ένα τεύχος του «Colors». Φτιάχνουμε ένα συλλεκτικό προϊόν. Η ψηφιακή έκδοση που ετοιμάζουμε στη Fabrica θα λειτουργεί συνδυαστικά σε σχέση με την έντυπη, βασισμένη σε επιλεγμένα άρθρα που θα περιέχουν βίντεο, ήχο και άλλου είδους διαδραστικό περιεχόμενο. Πρόκειται για μια έκδοση που πιθανότατα θα διατίθεται δωρεάν, αρχικά στο ίντερνετ και το iPad και αργότερα σε συσκευές με λειτουργικό Android. Θέλουμε να τη δούμε να δρα καταλυτικά στην προσέλκυση νέων αναγνωστών, ενώ πιστεύουμε πως θα μας αποφέρει περισσότερους συνδρομητές στο έντυπο. Επιγραμματικά, η ιδέα έγκειται σε ένα «τρέιλερ» της έντυπης έκδοσης, ικανή να σε συνεπάρει και ταυτόχρονα να σε προδιαθέτει να αγοράσεις το περιοδικό.

Ποια τα μελλοντικά σας σχέδια; Το άνοιγμα ολόκληρου του περιεχομένου μας στο κοινό. Το «Colors» δεν είναι ένα απλό περιοδικό, είναι ένας τρόπος επικοινωνίας και αξιοποίησης ποικίλων δημοσιογραφικών διαλέκτων, προκειμένου να ερμηνευτεί ο κόσμος. Το υλικό που δημοσιεύσαμε στο πέρασμα του χρόνου είναι τόσο ενδιαφέρον, που απλώς και μόνο η ανάρτησή του στο web θα χαροποιήσει αμέτρητους ανθρώπους, θα τους κάνει να θέλουν να περνούν χρόνο στο σάιτ, να μοιράζονται υλικό και να αφήνουν σχόλια. Το επιπλέον περιεχόμενο θα κάνει την ιστοσελίδα μας πλουσιότερη, ενώ θα εμπλέξει περισσότερους ανθρώπους στη βασική φιλοσοφία μας, που συνίσταται στο εξής: η διαφορετικότητα είναι καλή.

«Mark Rembert», εικονογράφηση James Fosdike, τεύχος «Superheroes».

Serafim Tsotsonis

Together in electric dreams

Είναι το «Beautiful People» ο σημαντικότερος ελληνικός electronica δίσκος των τελευταίων χρόνων; Απαντώντας κατηγορηματικά ναι, ζητάμε από τον δημιουργό του να ξεκλειδώσει κάποια από τα μυστικά του.
Κείμενο, Συνέντευξη Στέφανος Τσιτσόπουλος
Φωτογραφία Γιώτα Σιαπέρα

Νωχελικές ατμόσφαιρες, άκρατος λυρισμός, πνευστά grooves, διακριτικές λούπες, αέρινα γυναικεία φωνητικά, ανδρικά ραγισμένα vocals, μετρονομημένα beats. Το τραγούδι «My Own Sea» ίσως είναι ένα κομμάτι από τον τεράστιο «ωκεανό του ήχου» του Ντέιβιντ Τουπ. Η νουάρ ψυχοσύνθεση του «So Good», η υγρασία στις σκεπές κάποιων σπιτιών της κεντρικής Ευρώπης, οι drum'n'bass αναπτύξεις με θραύσματα-απομεινάρια του παλιού καλού τέκνο κόσμου, η συνεχής αίσθηση πως προχωρώντας στην ακρόαση αυτού του δίσκου είναι σαν ο δημιουργός του να σου έχει παραχωρήσει γενναιόδωρα το δικαίωμα να χρησιμοποιήσεις τους ήχους του για να ντύσεις δικά σου όνειρα-ταινίες που παίζουν μόνο στο μυαλό σου και δε θα γυριστούν ποτέ. Η ξεκούρδιστη γλυκιά low emotion μελωδία του «Far Away», οι broken heart μελωδίες που μας υπενθυμίζουν πως τα μεγάλα πάρτι τελείωσαν, καιρός για πιο μικρού είδους κοινωνικότητες μόνο για μυημένους, το intelligence machinery πρότζεκτ του «Catch the Cloud», που, αν το δεις ψυχαναλυτικά, ίσως και να αποκαλύπτει το τι ακριβώς κυνηγάει ο καλλιτέχνης, οι μεσογειακού ταμπεραμέντου electro αλλά απίστευτα ελεγχόμενες εκρήξεις είναι μόνο μερικά από όλα αυτά που συνηγορούν πως το «Beautiful People» του Serafim Tsotsonis είναι ένας απίστευτος ήχος-δείγμα της αιώνιας λιακάδας ενός πεντακάθαρου μουσουργού. Τα σέβη μου, κύριε.

Τι ήθελες να πεις, να περιγράψεις και να κατα-θέσεις με το «Beautiful People»; Θεωρείς ότι τα κατάφερες; Ο δίσκος έχει να κάνει με όμορφους ανθρώπους, περιγράφει συναισθήματα και ντύνει τα όνειρα και τις επιθυμίες με μουσική. Πάντρεψα κάποια είδη και δημιούργησα 14 tracks που στον πυρήνα τους αφήνουν ένα αισιόδοξο μήνυμα. Δεν μπορώ να πω αν τα κατάφερα, αυτό που θα με γεμίσει είναι να αρέσει στο κοινό.

Τα σκασίματα των μπασογραμμών σου υπενθυμίζουν, άραγε, πως ως δημιουργός δε στοχεύεις στο να χτυπήσεις σπλάχνα των μεγάλων κλαμπ, αλλά τους νευρώνες και τα συναισθήματα μικρών δωματίων, όπου επιτέλους δεν κατοικούν party animals, αλλά άνθρωποι; Σίγουρα, ο στόχος του δίσκου είναι να αγγίξει τα συναισθήματα των ανθρώπων και να τους ταξιδέψει, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν υπάρχουν και στιγμές με ένταση και ύφος ανάλογο των μεγάλων κλαμπ. Έτσι κρατά μια ισορροπία.

Το «The Hunter» θα μπορούσε να δανείσει τον ήχο του σε μοναστηριακά θρίλερ, όπως στο «Όνομα του Ρόδου». Σκέφτηκες να γράψεις μουσική για σινεμά; Σου έγινε ποτέ κάποια πρόταση; Γιατί και το «Memorial» θα μπορούσε άνετα να ντύσει ένα κατασκοπευτικό θρίλερ. Η εικόνα πάντοτε με προκαλούσε να την ντύσω με μουσική. Θυμάμαι τον εαυτό μου χρόνια πριν να χαμηλώνω το volume της τηλεόρασης και να πειραματίζομαι με τις εικόνες. Έχω γράψει μουσική για μικρού μήκους films, θέατρο και ντοκιμαντέρ και σαφώς μια πρόταση για μουσική επένδυση μιας μεγάλου μήκους ταινίας θα ήταν πρόκληση.

Το «Sober» αδιόρατα και πολύ ευγενικά μου έφερε στο νου τον Ρουίτσι Σακαμότο. Θα μπορούσες να μου παραθέσεις μια λίστα δημιουργών που θα θεωρούσες τιμή σου αν το «Beautiful People» συγκατοικούσε στο ίδιο ράφι μιας δισκοθήκης με τα δικά τους; Ο Ρουίτσι Σακαμότο είναι από τους αγαπημένους μου, όπως επίσης ο Ντέιβιντ Μπόουι, ο Ντέιβιντ Σίλβιαν, ο Μπράιαν 'Ino, ο Φίλιπ Γκλας... Η λίστα θα ήταν πολύ μεγάλη, αν συνέχιζα και από διάφορα είδη μουσικής!

Πριν λίγες μέρες, για τις ανάγκες μια εκπομπής στην ΕΤ1, σε είδα στο στούντιό σου να παρουσιάζεις κάποια πολύ ιδιαίτερα όργανα-τρόπους αλίευσης και παραγωγής ήχου. Μπορείς να μου δώσεις τα ονόματα κάποιων αγαπημένων σου μηχανημάτων αλλά και μικρά μυστικά-πατέντες μέσω των οποίων καταφέρνεις το αποτέλεσμα; Αγαπημένα μου μηχανήματα είναι το tenorion, η πρώτη clavinova που αγόρασα όταν ήρθα στην Αθήνα, το MS 2000 B, το KAOSS PAD και τώρα τελευταία το SV1 της KORG. Τρόποι πειραματισμού είναι διάφοροι. Στο συγκεκριμένο project έδωσα βάρος στις συνδεσμολογίες πεταλιών και αναλογικών λαμπών, καθώς και εγγραφές από εξωτερικούς χώρους που στη συνέχεια χρησιμοποίησα ως ηχοτοπία σε κομμάτια.

Τολμώ να παρατηρήσω πως ορισμένα μέρη του «Beautiful People» συγγενεύουν με τον τελευταίο δίσκο «Barking» των Underworld. Κατά πόσο σε έχει επηρεάσει αυτό το σχήμα; Τους εκτιμώ πολύ, είναι εξαιρετική μπάντα. Προσωπικά, πιστεύω πως ολόκληρος ο δίσκος είναι ένα κράμα επιρροών, τιμή μου να συγγενεύουν μέρη του δίσκου μου με το «Barking» των Underworld.

Συμμετοχή στον αρχιτεκτονικό διαγωνισμό **«Πύργος Πειραιά 2010 - Αλλάζοντας την (πρόσ)ΟΨΗ»**,
πρόκριση στη 2η φάση © Antonas Office

RE-BUILD

Ο Αριστείδης Αντονάς, γιος του Δημήτρη και της Σουζάνας Αντωνακάκη, ακροβατεί μεταξύ αρχιτεκτονικής, φιλοσοφίας και λογοτεχνίας, επαναπροσδιορίζοντας δημιουργικά την πρωτοπορία. Συνέντευξη Τζίνα Σωτηροπούλου

Αριστείδης Αντονάς

Η αρχιτεκτονική του Αριστείδη Αντονά συντίθεται από τη σύζευξη ετερόκλητων γεγονότων τα οποία συνθέτουν ένα παράδοξο συμβάν, από collages και assemblages μιας παράλληλης πραγματικότητας, από τη συνεχή μετάλλαξη οικείων χώρων και τη δημιουργία αντισυμβατικών χωρο-δρώμενων. Είναι μια αρχιτεκτονική του γεγονότος που δημιουργεί ήρωες, παράγει χαρακτήρες και ασχολείται περισσότερο με τη δράση, διατηρώντας ωστόσο μια εντυπωσιακά δυναμική αισθητική αρτιότητα.

Τα σχέδιά σας μου θυμίζουν τις ταινίες του Νίκου Νικολαΐδη: μαυρόασπρα, σκοτεινά, υπόγεια και ατμοσφαιρικά, μιλούν για ένα ζοφερό μέλλον και ένα φουτουριστικό παρόν εμπλέκοντας περιθωριακές και ακραίες καταστάσεις μέσα από πολιτικές δηλώσεις. Πώς θα χαρακτηρίζατε την αρχιτεκτονική σας; Αν χαρακτήριζα τις κατασκευές μου, θα σχημάτιζα εκ των προτέρων κάποια προνομιακή ερμηνεία τους. Αλλά η τεχνική της παραγωγής τους επιδιώκει πάντα την αναβολή οποιουδήποτε χαρακτηρισμού. Καταλαβαίνω ότι το έργο προξενεί απορίες. Ίσως επειδή το ίδιο το ερώτημα του χαρακτηρισμού είναι στην αρχιτεκτονική μου ισχυρότερο από οποιαδήποτε απάντησή του. Αν χαρακτήριζα τη δουλειά όμως, δε θα με ενδιέφερε να κατασκευάζω πια.

Η πρότασή σας για τη νέα Σχολή Αρχιτεκτονικής στο Ντελφτ επανεξετάζει τον τρόπο λειτουργίας μιας αρχιτεκτονικής σχολής στην εποχή της διαδικτύωσης. Ανεξάρτητες γυάλινες μονάδες-studio εν είδει οθονών προβολής μπλέκονται με επιλογές τύπου sharing για την ανταλλαγή της γνώσης. Πόσο άλλαξε τη ζωή μας η κοινωνική δικτύωση; Δουλεύω πολύ για να καταλάβω τη συνθήκη της κοινωνικής δικτύωσης. Το κάνω για να περιγράψω τη δύναμη του γιγαντωμένου διαδικτύου στις κατασκευές. Με τα διαφανή κελιά του Ντελφτ, δοκίμασα να μετατρέψω το κέντρο της σχολής, που είναι το εργαστήριο, σε ένα διασπασμένο πεδίο. Εκεί η κοινότητα συλλαμβάνεται μεμιάς ως συσσώρευση ανθρώπων στην όψη του κτίσματος. Ένας πληθυσμός μονάδων εργασίας θα περιγράφει τότε το νέο Πανεπιστήμιο.

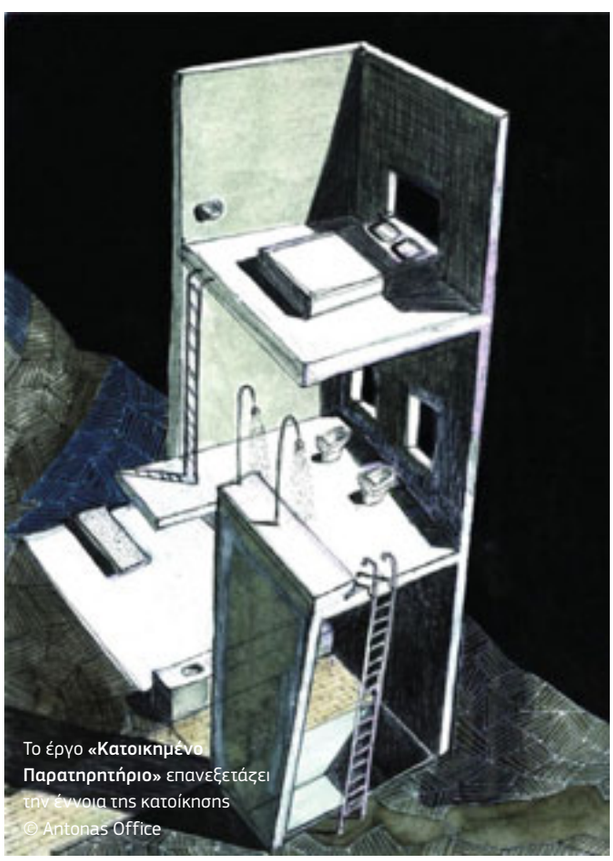

KEG Apartments: αρχιτεκτονική της επανάχρησης με τη μετατροπή βυτιοφόρων σε κινητά διαμερίσματα © Antonas Office

Με το έργο σας Urban Hall, μια πρόταση για την ανάπλαση της πλατείας Θεάτρου, επιχειρήσατε να δώσετε λύσεις σε μια περιοχή με έντονα κοινωνικά προβλήματα με τη δημιουργία -στην παρούσα φάση- ενός υπαίθριου νοσοκομείου κυρίως για τοξικοεξαρτημένους, θύματα κυκλωμάτων εμπορίας ανθρώπων και άστεγους. Μια κενή πλατφόρμα, έναν στεγασμένο χώρο με πολλαπλούς ανεμιστήρες, που θα αποκτά εναλλασσόμενες λειτουργίες αφουγκραζόμενος τις ανάγκες της ίδιας της πόλης, ένα πεδίο διαδραστικού ακτιβισμού, μια πολιτική πρόταση «αστικού curating» που θα θέσει τις βάσεις για την εμπλοκή καλλιτεχνών και πολιτών σε μια αληθινή οικειοποίηση του δημόσιου χώρου. Μπορεί η αρχιτεκτονική να δώσει λύσεις σε κοινωνικά προβλήματα των κεντρικών εγκαταλελειμμένων περιοχών της Αθήνας ή, όπως τελικά φαίνεται, επαναπαύεται σε εικονογραφικές προσεγγίσεις, όπως η πρόταση που τελικά θα υλοποιηθεί; Η αρχιτεκτονική μπορεί να μεταμορφώσει καταστάσεις. Μπορεί να αλλοιώσει τους όρους με τους οποίους τίθενται προβλήματα. Αλλά πρέπει να αλλάξουμε τον τρόπο που την εννοούμε. Εκείνη οργανώνει τότε το ίδιο το πνεύμα της αλλαγής. Αν εννοούμε ότι η αρχιτεκτονική απλώς κατασκευάζει περιτυλίγματα υφιστάμενων λειτουργιών, σίγουρα δεν μπορεί να τροποποιήσει τις συνθήκες της πόλης. Θα ήταν ενδιαφέρον να σκεπτόμασταν διαφορετικά.

Πήρατε πρόσφατα το βραβείο καλύτερης μη πραγματοποιημένης μελέτης 2008-2011 από το περιοδικό ΔΟΜΕΣ για το έργο Meteorite Unit στο Μεταξουργείο. Ένα κτήριο που φορά μεταλλικό καμβά από διάτρητες σχάρες που φιλτράρουν το φυσικό φως στην κεντρική όψη επί της οδού Λεωνίδου και αφήνει διάφανη την εσωτερική του όψη επιδιώκοντας ανοιχτή συνομιλία με το παρακείμενο νεοκλασικό διατηρητέο κτήριο παραχωρώντας τον ιδιωτικό ακάλυπτο χώρο του στην πόλη. Στο πλαίσιο της αναβάθμισης της περιοχής του Μεταξουργείου και με την ώθηση της ΚΜ Πρότυπης Γειτονιάς και της εταιρείας Oliaros, αναμένονται να γίνουν σημαντικά και αξιόλογα έργα. Δε φοβάστε μήπως οδηγηθούμε σε «εξευγένιση» της περιοχής και «εξωραϊσμό» του δημόσιου χώρου προς όφελος του real estate; Κάθε εργασία γίνεται στην ιδιαίτερη συνθήκη της. Το Meteorite Unit το παρήγγειλε η εταιρία Oliaros μαζί με κτήρια που υπέγραψαν αρχιτέκτονες όπως ο Bjarke Ingels, το Atelier Bow Wow, ο Ηλίας Ζέγγελης, ο Ανδρέας Αγγελιδάκης ή οι Deca. Δε φοβάμαι το real estate σαν απροσδιόριστο τέρας που καταστρέφει ό,τι αγγίζει. Ο πελάτης του αρχιτέκτονα είναι συχνά το real estate. Αυτό δεν είναι σκανδαλιστικό. Και στην Αθήνα που καταρρέει θα ζητούσαμε να ωθείται ο ιδιωτικός τομέας από τους αρχιτέκτονες σε στρατηγικές που ωφελούν την κοινότητα.

Από τον επανασχεδιασμό της οδού Κεραμεικού και την πρόταση για τον Πύργο στον Πειραιά μέχρι τις γέφυρες στο Λονδίνο και το Μάριμπορ, το αρχιτεκτονικό σας λεξιλόγιο περιλαμβάνει κατασκευαστικά μοτίβα που περικλείουν το τρίπτυχο οικονομία, επανάχρηση και ανακύκλωση. Πιστεύετε πως οι αρχιτέκτονες θα έπρεπε να επαναπροσδιορίσουν τον λειτουργικό τους ρόλο έχοντας μια πιο οικολογική συνείδηση; Το τρίπτυχο τελειοποιεί κάποια ρητορική της ενοχής. Η παρουσίαση της ενοχής για κάτι κακό που έκανε ο άνθρωπος στον πλανήτη είναι η σημαντικότερη κατασκευή πολλών από τα σχέδια της κατηγορίας. Ίσως μερικά από τα δικά μου μπορούν να διαβαστούν κι αυτά ως ενοχικά κτίσματα. Αλλά υπάρχει κάποια κρυμμένη αισιοδοξία της αποκατάστασης

Το έργο **«Κατοικημένο Παρατηρητήριο»** επανεξετάζει την έννοια της κατοίκησης © Antonas Office

Επανασχεδιασμός της Γέφυρας του Λονδίνου από ανακυκλωμένες σχάρες και διάτρητες λαμαρίνες © Antonas Office

Urban Hall: μια ανατρεπτική πολιτική πρόταση «αστικού curating» στον αρχιτεκτονικό διαγωνισμό που προκηρύχτηκε πρόσφατα για την ανάπλαση της πλατείας Θεάτρου © Antonas Office

σε αυτή την προοπτική που μου φαίνεται ανόητη. Το ενδιαφέρον στοιχείο εδώ είναι, νομίζω, η απελπισία από την υπεραφθονία υπολειμμάτων. Ο πλανήτης μοιάζει με κλειστό δωμάτιο γεμάτο σκουπίδια. Πρέπει να χτίσουμε με σκουπίδια, λοιπόν.

Το ξενοδοχείο-λεωφορείο, η αμφιθεατρική κατοικία στην Ύδρα, το βυτιοφόρο-διαμέρισμα, το κατοικημένο παρατηρητήριο είναι μόνο μερικές από τις προτάσεις που επανεξετάζουν την έννοια της κατοίκησης είτε βγαίνοντας από τον οριοθετημένο ρόλο τους, λειτουργώντας σε ένα διαφορετικό κέλυφος, είτε αποκτώντας νέο κτιριολογικό-σκηνικό στο οποίο ο εκάστοτε χρήστης καλείται να παίξει τον δικό του ρόλο. Έχει αλλάξει ο τρόπος που βιώνουμε την κατοικία σήμερα; Τείνουμε να ξεχνάμε τις αλλαγές στην κατοικία. Στις δικές μου, η εγκατάσταση κάποιας προβολής αποτελεί συχνά το καθοριστικό στοιχείο. Γύρω από αυτήν την προβολή συγκροτούνται τα υπόλοιπα. Η κουζίνα, το κρεβάτι μοιάζουν με τη χθεσινή τουαλέτα. Μοιάζουν δηλαδή με απορρίμματα του σημερινού πολιτισμού. Το σημερινό σπίτι αναζητά τις εστίες του εκτός κελύφους.

«Ο χειριστής», «Η τραγουδίστρια και η πολυθρόνα», οι «Αριθμοί» είναι κάποια από τα λογοτεχνικά κείμενά σας στα οποία και πάλι «διαβάζετε» τον χώρο αλληγορικά θέτοντας νέους αφηγηματικούς κανόνες. Ποια η σχέση της λογοτεχνίας με την αρχιτεκτονική σας; Η αρχιτεκτονική μου ξεκίνησε από τη λογοτεχνία. Αλλά δε θα άρχιζα να γράφω, αν δεν ήμουν αρχιτέκτονας. Η σκηνή και η δράση, το φόντο και η μορφή καθορίζουν κάποιον δικό μου θεατρικό χώρο. Το ερώτημα για την αρχιτεκτονική και για τη λογοτεχνία είναι: αν το σπίτι είναι θεατρικό έργο, πότε παίζεται; Άραγε κάθε μέρα είναι διαφορετικό; Πόσες αφηγήσεις μπορεί να προβλέψουμε για αυτό; Το άδειο τετράδιο είναι ένα φιλόδοξο έργο. Γεμίζει όμως με ιστορίες.

Συμμετέχετε ενεργά στα θερινά εργαστήρια του Κέντρου Αρχιτεκτονικής Μεσογείου (ΚΑΜ) στο Μεγάλο Αρσενάλι στα Χανιά, τα οποία κλείνουν φέτος 10 χρόνια λειτουργίας. Ποιες είναι οι εμπειρίες σας από αυτή την εξαιρετική πρωτοβουλία; Πληθυντικοί μηχανισμοί οργανώνουν ενιαίες φωνές. Η σύνδεση του αρχιτεκτονικού σχεδιασμού με διάφορες έννοιες του αρχείου και με επιμελητικές πρακτικές με ενδιαφέρει περισσότερο σε αυτές τις εργασίες. Σήμερα ο σχεδιασμός δεν μπορεί να τις παρακάμψει. Κάποιο ιδιότυπο curating θα έχει όλο και πιο ενεργό ρόλο στην αρχιτεκτονική πρακτική. Φέτος οργανώνουμε το εργαστήριο «the Value of Garbage» στο ΚΑΜ τον Αύγουστο, με τον Γιάννη Σταυρακάκη.

Υπάρχει κάποιος αρχιτέκτονας από το παρελθόν ή από το παρόν που εκτιμάτε ιδιαίτερα; Βρίσκεται κανείς μπροστά σε αρχιτεκτονικές αξίες επειδή κάποιος αρχιτέκτονας προέβλεψε τη συγκεκριμένη θέση του επισκέπτη μπρος σε ένα αρχιτεκτονικό επίτευγμα. Η αρχιτεκτονική για μένα συντάσσεται επίσης από ανυπόγραφα συμβάντα του χώρου. Αυτήν την αρχιτεκτονική θαυμάζω περισσότερο. Συνήθως περιμένει μόνον εμένα.

Τι μουσική ακούτε σχεδιάζοντας και τι βιβλία ξεφυλλίζετε; Συνήθως σχεδιάζω χωρίς μουσική. Ξεφυλλίζω όλο και περισσότερο φιλοσοφικά βιβλία και θεωρητικά κείμενα, αλλά τα διαβάζω συχνά ως λογοτεχνικό υλικό. Όχι ως επεξηγήσεις, αλλά ως κατασκευές. Σα να ήταν δηλαδή προβληματικοί τόποι διαμονής.

Hotel-Bus: μια ευφάνταστη ιδέα «ανακύκλωσης» με την αλλαγή χρήσης και τη μετατροπή υπάρχοντος διώροφου λεωφορείου σε μικρό ξενώνα © Antonas Office

Α' Βραβείο καλύτερης μη πραγματοποιημένης μελέτης 2008-2011 από το περιοδικό ΔΟΜΕΣ για το έργο **Meteorite Unit στο Μεταξουργείο** © Antonas Office

Χρυσό ελαστικό σορτς, **Remember.**
Τοπ **Harley Davidson, FF Group.** Καπέλο, **Katerina Karoussos.** Κολιέ, **Sotris.**
Ρολόι, **Swatch.** Βραχιόλια, **Folli Follie.**
Χρυσό μεταλλικό βραχιόλι, **Replica.**

Τοp φορεμένο σαν φόρεμα, **Nike.**
Μεταλλικό κολιέ, **Replica.** Κολιέ από χάντρες, **Dimitris Dassios.**

Strange tides

Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**
Παραγωγή και Επιμέλεια **Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη**
Μοντέλα **Nicole (ACE), Josh (ACE)**
Make up **Αχιλλέας Χαρίτος**
Hair Styling **Χρήστος Μιχαηλίδης (D-Tales)**
Βοηθός φωτογράφου **Κωνσταντίνος Γκίκας**

Τζιν βερμούδα **Lee, VF Hellas.** Φουλάρι **JOOP!, Mah Jong.** Ρολόι, **Swatch.** Βραχιόλι, **Sinu Artefactos.**

Κορσές με ζαρτιέρες, **Intimissimi.** Γιλέκο **MSGM** και κοκάλινα βραχιόλια, **Sotris.** Ζώνη πλεχτή **Volcom, Sublime.** Καπέλο, **Katerina Karoussos.** Κοκάλινο δαχτυλίδι και ξύλινα κολιέ, **Sinu Artefactos.**

Δερμάτινη φούστα, **Dsquared2.** Τοπ από μαγιό, **Calzedonia.** Καπέλο, **Katerina Karoussos.** Σκουλαρίκια, **Remember.** Μεταλλικά αξεσουάρ, **Replica.**

Μαγιό, **Remember.** Tank top **Lee, VF Hellas.** Δερμάτινο κολιέ, **Sotris.** Βραχιόλι και ξύλινη χειροποίητη μάσκα, **Sinu Artefactos.**

Τζιν βερμούδα **Gas, FF Group.** Φανελάκι **Stella McCartney for Adidas.** Κολιέ και κέρατα από ελεφαντόδοντο, **Sinu Artefactos.** Δερμάτινη ζώνη **Lee, VF Hellas.**

Φόρεμα, **attr@ttivo.** Σορτς **Rvca, Boardsports.** Κολιέ από χάντρες, **Dimitris Dassios.** Δερμάτινη ζώνη **JOOP!, Mah Jong.** Ξύλινο βραχιόλι με επίχρυση λιβελούλα, **Folli Follie.** Μεταλλικό περιβραχιόνιο, **Replica.**

Βερμούδα **Converse, FF Group.** Κολιέ, **Sinu Artefactos.** Ψάθινο καπέλο **Lacoste, Notos Com.** Ρολόι, **Swatch.**

Σορτς, **Nike.** Χειροποίητο vintage δικτυωτό μεταλλικό τοπ, **Remember.** Κολιέ μεταλλικό, **Alexi Andriotti.** Κολιέ, **Sinu Artefactos.** Σάλι πλεχτό στη μέση, **A.L.E.**

Soulpedia
Sea, Sun, Summer!

Της Λίνας Μανδράκου

Olmeca Fusión
Viva Mexico

Φέτος το καλοκαίρι η τεκίλα Olmeca φέρνει το Μεξικό στον ουρανίσκο σου! Κωδικός Fusión! Συνδυάζοντας τη γεύση της μπλε αγαύης με παραδοσιακά προϊόντα της μεξικάνικης γης, όπως ο Ιβίσκος, το Κακάο και το Lime, δημιουργεί τρεις νέες δροσερές, αναζωογονητικές και πρωτότυπες γεύσεις. Olmeca Fusión Hibiscus, Olmeca Fusión Dark Chocolate και Olmeca Fusión Margarita είναι οι νέες συναρπαστικές γεύσεις με χαμηλή περιεκτικότητα σε αλκοόλ (20% για τις Hibiscus και Dark Chocolate και 10% για τη Margarita), ιδανικές για απολαυστικά σφηνάκια ή κοκτέιλ! Viva!

T: 210 3252 103

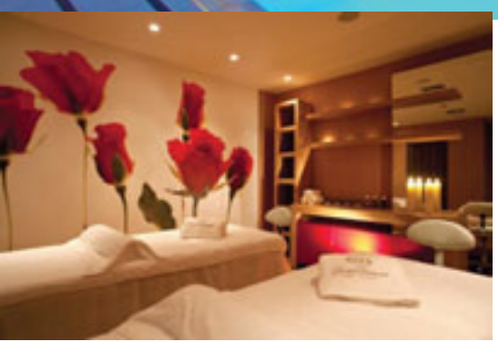
Kalos&Klio Με δύναμη από τη Θεσσαλονίκη

Συνεργάζονται και συνδημιουργούν από το 2004. Με όπλα τους τη φωτογραφική μηχανή, το Photoshop, το ανοικτό πνεύμα και την ιώβειο υπομονή, επινόησαν μια ολόδική τους εκφραστική γλώσσα, συνιστώντας ένα ιδιαίτερο για τα ελληνικά δεδομένα δημιουργικό δίδυμο. Αντλούν έμπνευση από ό,τι τους περιβάλλει. Ενδιαφέρονται για όλα, δεν προβληματίζονται από σχηματικά όρια τύπου «χαμηλή» ή «υψηλή» τέχνη. Ψάχνουν την πρώτη ύλη τους στα «κανονικά» αλλά και τα ψηφιακά παζάρια, αντιμετωπίζοντας το ίντερνετ ως δεξαμενή εικόνων και ερεθισμάτων. Δημιουργούν έργα άυλα-ψηφιακά, στοχεύοντας όμως συστηματικά στη «μετάβαση» του εικονικού στον υλικό κόσμο και την εφαρμογή του έργου τέχνης σε χρηστικά αντικείμενα (έπιπλα, ταπετσαρίες, υφάσματα, ενδύματα, πλακάκια). Το άλμπουμ «Kalos&Klio», που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Ιανός και υπογράφεται από τον Θανάση Μουτσόπουλο, αναπληρωτή καθηγητή της Ιστορίας της Τέχνης και της Θεωρίας του Πολιτισμού στο Πολυτεχνείο Κρήτης, αποτελεί ένα πανόραμα της τέχνης τους. Από τις σειρές «Ευδαιμονία» (2004), «Virtual Vanities» (2009) και «Penelope in Cyberland» (2011) έως το πρότζεκτ «Others in Wonderland » (2008), «Ευαγγέλιον», που εκτέθηκε στην τελευταία Art Athina, και «The Listening Wall», που κοσμεί το δημαρχείο της πόλης, οι Kalos&Klio αποδεικνύουν ότι είναι πολυγραφότατοι, πολυεκφραστικοί και ακάματοι. Ο Θανάσης Μουτσόπουλος αναλύει επισταμένα την περίπτωσή τους, ενώ ταυτόχρονα διαλέγεται με τους ίδιους τους καλλιτέχνες, επιτρέποντας στον αναγνώστη να ανακαλύψει τη φιλοσοφία, το σκεπτικό, τον τρόπο σκέψης και δράσης τους. Ο υπότιτλος της έκδοσης διατείνεται πως πρόκειται για «ένα εγχειρίδιο χρήσης του ψηφιακού κόσμου και των σκουπιδιών του πλανήτη», ωστόσο το αποτέλεσμα είναι κάτι περισσότερο, είναι ένας οδηγός -πραγματικό μάθημα ζωής- για όσους επιθυμούν να μπουν στην περιπέτεια που ονομάζεται καλλιτεχνική πράξη χωρίς μεγαλοστομίες, στεγανά και ενοχές.

www.ianos.gr

Sivota Diamond Spa Resort Diamond Life

Κείμενο **Έλενα Αγγελίδου**

Η γαλήνια χροιά της Sade Adu σιγοψιθύριζε «Diamond Life» κι εγώ ήμουν αποφασισμένη να χαρίσω στον εαυτό μου ένα αδαμάντινο καθ' όλα του διήμερο ξεκούρασης σε έναν παραθαλάσσιο παράδεισο, χτισμένο σε ένα μικρό, κλειστό κόλπο στο νότιο άκρο του Νομού Θεσπρωτίας. Το όνομα αυτού; «Sivota Diamond Spa Resort».

Μέσα σε μόλις τρεις ώρες, έφτασα από Θεσσαλονίκη στο σύγχρονο γραφικό παραθαλάσσιο χωριό των Συβότων, όπου το πράσινο τοπίο αγκαλιάζεται από το μοναδικό γαλάζιο χρώμα της θάλασσας δημιουργώντας ένα ειδυλλιακό σύνολο. Τα πρώτα λογοπαίγνια ήρθαν ως ωστικά κύματα: Sea-βοτα, θάλασσες που κάποιοι τις παρομοιάζουν με αυτές της Κούβας ή του Αγίου Δομίνικου, όμως εν τέλει η Ελλάδα κάλλιστα κρατά τα σκήπτρα των πιο όμορφων ακτών του κόσμου.

Διασχίζοντας το σύγχρονο γραφικό παραθαλάσσιο χωριό, ανηφόρησα προς τη φημισμένη Μπέλλα Βράκα, όπου δεσπόζει η πολυτέλεια από πέτρα και ξύλο ατενίζοντας το Ιόνιο Πέλαγος. Το πολυτελές ξενοδοχείο, χτισμένο με ιδιαίτερο μεράκι και γούστο, φάνταζε ιδανικό καταφύγιο στα μάτια μου, μακριά από το βαρετό τσιμέντο και το καυσαέριο της πόλης. Τσίμπησα την κάρτα-κλειδί της αποτοξίνωσής μου και πήγα να απολαύσω από το μπαλκόνι μου μία από τις πιο όμορφες και εντυπωσιακές παραλίες των Συβότων που ενώνει τα δύο πανέμορφα νησάκια, τον Άγιο Νικόλαο και το Μουρτέμενο. Γύρω μου τα bungalows, οι junior suites και οι villes, με ονομασίες όπως Διαμάντι, Σμαράγδι, Μαργαριτάρι, φαίνονταν σαν απλωμένοι πολύτιμοι λίθοι και πετράδια. Μπορούν να φιλοξενήσουν από παρέες πολλών ατόμων, οικογένειες, μοναχικούς ταξιδιώτες ή επαγγελματίες (άλλωστε, παρέχει 2 συνεδριακούς χώρους), όπως και νεόνυμφους που θέλουν την άψογη φιλοξενία σε συνδυασμό με την κορυφαία πολυτέλεια. Καθώς ο ήλιος χρωμάτιζε γλυκά τον καμβά του ουρανού με το φλογισμένο πορτοκαλί και μοβ, είχε έρθει η στιγμή να ζαλίσω τον ουρανίσκο με το υπέροχο ντόπιο κρασί του ξενοδοχείου μπροστά στην πισίνα, η οποία νόμιζες προς στιγμήν πως χυνόταν κατευθείαν μέσα στα νερά του Ιονίου. Ακολούθησαν κύματα γευστικής πανδαισίας στο κεντρικό εστιατόριο «Έφυρα» με ελληνικές πινελιές στο μενού, σβήνοντας γλυκά την ημέρα.

Με τις πρώτες ηλιαχτίδες να φωτίζουν το δωμάτιο, οραματίστηκα λουκούλλειο πρωινό και καφεδάκι ενώπιον του απέραντου γαλάζιου που με μαγνήτισε κυριολεκτικά. Η μέρα ηλιόλουστη, φάνταζε ιδανική για μια μίνι κρουαζιέρα στα γύρω νησάκια και έπειτα επιστροφή για spa, ξε-spa και χαλάρωση. Ορμητήριο το γραφικό λιμανάκι, όπου με ένα ξύλινο καραβάκι γεμάτο πολύχρωμες σημαίες, ωσάν μικρογραφία του «Black Pearl» του Jack Sparow, έκανα το σουλάτσο στα πετρόλ νερά αδημονώντας να δω την παραλία «Πισίνα», για την οποία κυριολεκτικά μου είχαν όλοι πάρει τα αφτιά. Το χρώμα πραγματικά σου κόβει την ανάσα και ο πλούσιος θαλάσσιος κόσμος με έβαλε σε λίγο πιο τροπικό mood. Καθημερινά, έχεις τη δυνατότητα να κάνεις μικρές ημερήσιες εκδρομές και να γνωρίσεις τις ομορφιές και την ιστορία της ενδοχώρας, όπως τη λίμνη με τα νούφαρα, το Νεκρομαντείο που στέκεται πλάι στις πηγές του Αχέροντα ποταμού, το κάστρο της Αγίας Ελέας και Αγίου Δονάρου, το Σούλι, την Πάργα, τα Ιωάννινα, όπως και να κάνεις γύρο των Παξών και να επισκεφθείς την Κέρκυρα.

Εγώ όμως είχα άλλα πλάνα: Το «Diamond Spa Center», πλήρως εξοπλισμένο με γυμναστήριο, χαμάμ, σάουνα, εσωτερική θερμαινόμενη πισίνα και μια φοβερή γκάμα επιλογών για περιποίηση και μασάζ, με καλούσε να αφεθώ στα έμπειρα χέρια των ανθρώπων που κυριολεκτικά ρουφούν την κακή ενέργεια από πάνω σου και σε αποφορτίζουν από το στρες όλης της εβδομάδος. Η βραδιά μου θα έκλεινε ιδανικά στο εστιατόριο «Η Θέα» με ατμοσφαιρικά ακούσματα, gourme γεύσεις, πάντα εμπνευσμένες από την ελληνική κουζίνα και τη μεσογειακή διατροφή. Μια αίσθηση πληρότητας με ώθησε να σιγοτραγουδήσω ρυθμικά «Diamond Life», διότι τα διαμάντια είναι παντοτινά, όπως και οι στιγμές που βίωσα στο «Sivota Diamond Spa Resort».

Μικρό weekend, μεγάλες Κυριακές

Με κόνσεπτ «Sundays Fundays», το «Μικρό» της Ικτίνου προσκαλεί τους απανταχού κοκτέιλ φίλους να προσέλθουν στην μπάρα και στα τραπεζάκια έξω κάθε Κυριακή, για να ακούσουν την αφρόκρεμα των ελλήνων djs να αραδιάζουν ήχους και ατμόσφαιρες. Ο Cayetano, η Ινώ Μέη, ο Serafim Tsotsonis με τις μουσικές παρέλασαν ήδη! Τα κοκτέιλ και οι ήχοι συνεχίζουν να παρελαύνουν. Το καλοκαίρι στο «Μικρό» τρέχει με χίλια.

T: 2310 283 181

Vestal Loves music

Φωτογραφία: Emery Photography

Vestal Village: ένας κρυφός παράδεισος μέσα στην αμερικάνικη έρημο, ένα κάμπινγκ με όλα τα κομφόρ. Στήθηκε για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά για να φιλοξενήσει τους φίλους της Vestal και του μεγαλύτερου μουσικού φεστιβάλ της Αμερικής, του Coachella Festival. Μέσα σε 72 ώρες, εκατοντάδες μουσικοί και μουσικόφιλοι διανυκτέρευσαν στο Vestal χωριό, δροσίστηκαν και ξεσάλωσαν στις πισίνες, απόλαυσαν ηλιοβασιλέματα και βαρκάδες στη λίμνη, χόρεψαν και ξεφάντωσαν στο dancefloor υπό τους ήχους περιώνυμων djs. Με έτος ίδρυσης το 1997, η Vestal διατρανώνει διαρκώς την τρέλα της για το στιλ αλλά και τη μουσική. Ντύνοντας με ρολόγια, γυαλιά και αξεσουάρ τους λαμπρότερους και ιδιαίτερους στιλιστικά εκπροσώπους του μουσικού στερεώματος, από την Peaches και τους Death From Above 1979 έως τους Black Lips, αποδεικνύει το γνήσιο και ψαγμένο music & style spirit της.

Boardsports ltd, T: 210 9859 685

www.mylens.gr Διάλεξε φακούς, διάλεξε καλοκαίρι

Ο πιο σύντομος τρόπος να προμηθευτείς τους φακούς επαφής σου και τα υγρά που απαιτούνται για τον καθαρισμό και τη συντήρησή τους. Ο ιστότοπος mylens.gr σου δίνει τη δυνατότητα να διαλέξεις ό,τι σου ταιριάζει από μια μεγάλη γκάμα επίσημων προϊόντων των μεγαλύτερων κατασκευαστών φακών επαφής, όπως οι Bausch & Lomb, Ciba Vision, Cooper Vision και Johnson & Johnson, με ένα μόνο κλικ. Συγγενικής φιλοσοφίας με τους φακούς επαφής, που σου δίνουν άνεση και ελευθερία κινήσεων στην καθημερινότητά σου, το mylens.gr προσφέρει ευκολία, ταχύτητα, οικονομία και μοναδικά προνόμια στον πελάτη. Το μόνο ηλεκτρονικό κατάστημα που δε χρεώνει μεταφορικά για αγορές μέσω πιστωτικής ή PayPal ανεξαρτήτως ποσού, που εφαρμόζει κλιμακούμενες χαμηλές τιμές και ανταλλαγή φακών ανάλογα με τον αριθμό των συσκευασιών που θα αγοράσεις, που σου επιτρέπει να δεις τον κόσμο των φακών επαφής και των ηλεκτρονικών αγορών με άλλο μάτι.

www.mylens.gr

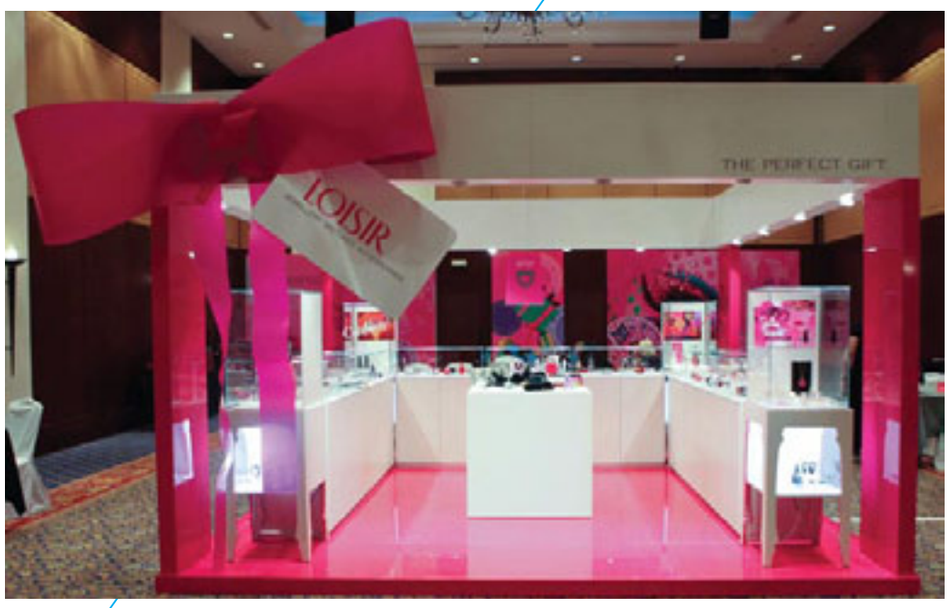
Frutomania
Milkyway

Μεβγαλία. Μια χώρα με καταπράσινα λιβάδια, λαχταριστά ποτάμια γάλακτος, καταρράκτες βανίλιας, μπανανιές, φραουλιές και δύο κατοίκους, τον Fruto και τη Mania, να χαίρονται τις ομορφιές της και να δίνουν λύση σε όλα τα προβλήματα. Ένα συναρπαστικό κόμικ δράσης κι ένας διαγωνισμός σηματοδοτούν το επαναλανσάρισμα των Frutomania, των παιδικών γιαουρτιών της ΜΕΒΓΑΛ. Νέοι ήρωες, νέα κύπελλα, νέες απίθανες γεύσεις και μια νέα τιμή γνωριμίας συνιστούν τη γαστριμαργική απόλαυση που ονομάζεται Frutomania. Η γεύση της παιδικής ηλικίας!

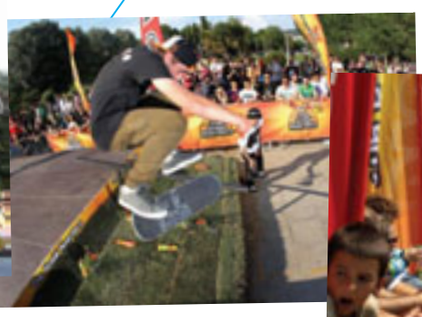
Mysterious Oxette
Nights & Dark Loisir
Romance

Μυστηριώδεις νύχτες, σκοτεινά ρομάντζα, φθινοπωρινά χρώματα, χειμωνιάτικες μυρωδιές. Εν μέσω άνοιξης στο Hyatt, Oxette και Loisir παρουσίασαν τις νέες συλλογές Φθινόπωρο - Χειμώνας 2011 - 2012. Κοσμήματα, ρολόγια και αξεσουάρ υψηλής ποιότητας, in fashion σχεδιαστικές προτάσεις, λάμψη και ατμοσφαιρικότητα χαρακτηρίζουν τις κολεξιόν Mysterious Nights της Oxette και Dark Romance της Loisir, αποδεικνύοντας πως η Perideo Group παρακολουθεί τις τάσεις αλλά και φτιάχνει τάση. Στην εκδήλωση παρουσιάστηκε και το Shop Concept της Loisir, που ήδη θριάμβευσε στην Αθήνα (Ερμού, River West) και αναμένεται σύντομα στη Θεσσαλονίκη και το εξωτερικό.

www.oxette.gr
www.loisir.gr

The Great Boarders
Skate Saluga on the go

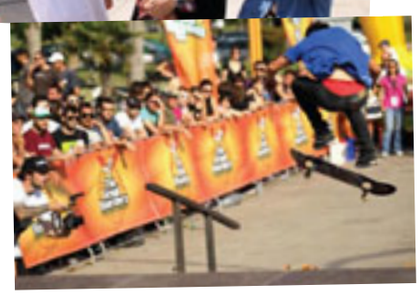
Κείμενο **Billy Γρυπάρης** Φωτογραφία **Ηλίας Μερτής**

Skateboard contest στη Θεσσαλονίκη. μεγάλα ονόματα της ελληνικής σκηνής (εξ ου και ο τίτλος Great Boarders), ολόφρεσκες κατασκευές, καυτός ήλιος στην παραλία της πόλης. Τρεις δοκιμασίες, ένα κατηφορικό hubba με 6 σκαλιά, ένα curb ευθύ μαζί με manual και ένα rail που βρισκόταν τοποθετημένο σε gap από γρασίδι περίμεναν τους διαγωνιζόμενους από όλη την Ελλάδα, που δήλωναν την επιθυμία τους να συμμετέχουν είτε και στις τρεις δοκιμασίες είτε σε κάποιες.

Η κριτική επιτροπή έλαβε θέσεις, οι παρουσιαστές άρπαξαν τα μικρόφωνα και όλα πήρανε μπρος. Αρκετά bs/fs tail slides, back smiths, hurricanes και blunts ήταν τα στιλάτα κόλπα που εντυπωσίαζαν το κοινό, ενώ οι πτώσεις προκαλούσαν κραυγές και μορφασμούς. Στο δεύτερο spot (curb ευθύ μαζί με manual) ο μικρός Αρθούρος Κιβιλιόφ μάγεψε τους πάντες με το απίστευτο big spin b/s tail του, ενώ ούτε το rail έμεινε παραπονεμένο, ειδικά από το 360 flip lip slide του Θάνο Πάνου και του Νότη.

Όταν έκλεισε το event, ο απολογισμός μετρούσε πολλά σπασμένα σανίδια, μαυρισμένες μπλούζες από τις πτώσεις, γδαρσίματα, μεγάλη γκάμα κόλπων. Νικητές αναδείχτηκαν οι Νίκος Μολοχτός (1ο spot, nollie flip nose slide), Αρθούρος Κιβιλιόφ (2ο spot, big spin back tail) και Θάνος Πάνου (3ο spot, 14 κόλπα rail/gap). Man of the day, ο skater που έδειξε επίπεδο σε όλα τα σημεία, Νότης Αγγελής. Χορηγοί του διαγωνισμού οι Frulite on the go, DVS shoes και Goodbie skateboards. Great!

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)

«Άρχισαν τα όργανα, σήκω απ' τη θέση σου, πήγαινε στο Σύνταγμα, λύγισε τη μέση σου, έτσι μου γουστάρεις, έτσι σ' αγαπώ, φώναξε συνθήματα, σήκωσε πανό». Ήρθε η στιγμή (έστω με κάποια χρόνια καθυστέρησης) να νιώσεις κι εσύ ένας μικρός Τσε Γκεβάρα ή έστω ένας Μίκης Θεοδωράκης και να κάνεις τη μίνι (όχι τη γυναίκα του Μίκυ) επανάστασή σου. Ήρθε η στιγμή να συνειδητοποιήσεις πως, όταν καίγεται ο κώλος των διπλανών, κάποια στιγμή η φωτιά θα φτάσει και σε σένα. Και όταν τσουρουφλιστεί το κωλαράκι, ε ρε επαναστικότητα, αγανάκτηση και ξεσπάθωμα ο Έλληνας... Δεν τον πιάνεις!

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
ΔΝΤ, Standard and Poor's, Moody's, spread, golden boys, cds, haircut, σορτάρισμα, ευρωομόλογα, δευτερογενής αγορά, Στρος-Καν, Ρουμπινί, Κρούγκμαν, Στίγκλιτς... Όχι άλλο κάρβουνο! Φρόντισε να κόψεις αυτό το άθλιο βίτσιο που συντηρείς τον τελευταίο καιρό να αναπαράγεις ό,τι οικονομικής φύσεως παπαριά σου πλασάρουν τα media ως «πρώτη είδηση» και κάνε ένα διάλειμμα από την επικαιρότητα. Η γνώση σου επί οικονομικών ζητημάτων εις βάθος είναι πιο άχρηστη και από το floppy disk drive στον υπολογιστή σου! Άσχετο: Η φράση «έκανα μια τρύπα στο νερό» και το φαινόμενο της Τρύπας του Όζοντος έχουν καμιά σχέση με το οζονοποιημένο νερό;

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Η παρουσία της Αφροδίτης στο ζώδιο του Ταύρου επιφυλάσσει μεγάλες αλλαγές στα επαγγελματικά σου. Εκείνη η αύξηση των 50 ευρώ που προσδοκούσες τόσο καιρό σαν μάννα εξ ουρανού επιτέλους θα φτάσει, με τη διαφορά ότι θα προηγηθεί μια μείωση 150 ευρώ, τουτέστιν μετράς ζημιά 100 ευρώ και το βουλώνεις! Είναι προφανές πως ο εργοδότης σου διαθέτει το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού, της επαγγελματικής έδρας, του καταθετικού λογαριασμού, το πάνω χέρι, το μεσαίο πόδι, το μαστίγιο, το μαχαίρι και το πεπόνι, αλλά και το ρίσκο να συφιλιαστείς μια ωραία πρωία και να του χώσεις μια δεσμίδα κατοστάευρα στον κώλο!

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Όλα έδειχναν πως ο καλός Θεούλης σε έστειλε στον παράδεισο της διαφθοράς και των πελατειακών σχέσεων, για να ζήσεις κι εσύ μια ζωή σαν παραμύθι (π.χ. προορίζεσαι για σκουπιδιάρης και καταλήγεις τηλεπαρουσιαστής της TV100). Δυστυχώς, τα πράγματα αλλάζουν! Ο κακός Θεούλης παίρνει ανάποδες και το greek dream, που ευχόσουν να βιώσεις ως ένα άλλο φτωχό, πλην τίμιο, κομματόσκυλο, μετατρέπεται σε greek nightmare! Δεν πειράζει! Μια καλή ευκαιρία να ενώσεις τη φωνή σου με τον λαό και να το παίξεις κι εσύ αγανακτισμένος πολίτης.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Αμέτρητοι οι καλοκαιρινοί πειρασμοί, και το μάτι σου τ' αλλήθωρο, που κατηφορίζει και ανηφορίζει σε μαυρισμένα κορμιά αγνώστων στοιχείων, θα σε βάλει σε ανυπόφορους μπελάδες. Το αδιάκοπο μπάνισμα στο οποίο επιδίδεσαι θα πέσει στην αντίληψη του/της συντρόφου σου και μια σειρά καυγάδων, απειλών, φαγωμάτων θα σου καταστρέψει το καλοκαίρι ολοσχερώς. Όντας μέλος του κινήματος ΔΕΝ ΠΛΗΓΩΝΩ, θα χρειαστεί να κάνεις πολλές υποχωρήσεις για να διασώσεις τη σχέση σου.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
Έπειτα από τη στρατηγικής σημασίας απόφαση της κυβέρνησης να αυξήσει κατακόρυφα τις τιμές σε αβγά και γιαούρτια, καθίσταται αναγκαία η εύρεση εναλλακτικών πολεμοφοδίων στον πόλεμο που έχεις ανοίξει με τους πολιτικούς. Ιδού μια καλή ευκαιρία να συμμαζέψεις τις ακατάστατες και τιγκαρισμένες ντουλάπες και αποθήκες του σπιτιού σου και να ξεδιαλέξεις τα αναγκαία από τα άχρηστα αντικείμενα: ρούχα, παπούτσια, κάλτσες, κασέτες, σουβενίρ, αναπτήρες, κινητά, περιοδικά. Αντικείμενα ικανά να πλήξουν έναν πολιτικό στόχο ή και πολλούς ταυτόχρονα.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Οι δύσκολες -οικονομικά- καταστάσεις που βίωσες τον τελευταίο καιρό κατάφεραν να σε μεταμορφώσουν σε ένα νευρικό, οργισμένο και μοχθηρό πλάσμα που δε σηκώνει αστεία και το παραμικρό πείραγμα αρκεί να τον ωθήσει σε βίαιες πράξεις (φτυσίματα, κλωτσιές, σφαλιάρες). Οι γιατροί το ονομάζουν «Σκλήρυνση κατά-της-πλάκας», ο Φίλιππος Κουτσαφτής «Αγέλαστο Πέτρα», ο Γιάννης Πουλόπουλος «Μην του μιλάτε του παιδιού», ο λαός «κλασικός μαλάκας». Εντάξει, δεν είπαμε να ξεκαρδιστείς και στα γέλια με τα ανέκδοτα για τη μικρή Ανούλα ή για τον Τσακ Νόρις, αλλά... Ωχ, Τσακ τι δουλειά έχεις εδώ; Μη! Δεν εννοούσα πως...*&%$#@%!

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Ένα ευρώ τα τρία αγγουράκια στη λαϊκή αγορά και e.coli άρχισαν να σφίγγουν επικίνδυνα με τη γαμ***μένη ακρίβεια! Καλό το καλοκαίρι και τα μπανάκια, όμως απαιτούν γεμάτες τσέπες, και το φθινόπωρο, που ξυρίζουν τον γαμπρό, δε θα υπάρχει σάλιο ούτε για ξυραφάκια. Ένας καλός προγραμματισμός, μια ελαφρά στέρηση «δραπετεύσεων» από την πόλη και λιγότερες μπίρες στα μπαράκια θα βοηθούσαν αρκετά να παρατείνεις την προσωπική σου πτώχευση μέχρι το 2012.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Λοιπόν, για τους εργένηδες του ζωδίου έχω πάρα πολύ ευχάριστα νέα για το καλοκαίρι! Ξεχάστε όλες τις ώρες μοναξιάς που περνούσατε κλεισμένοι στο δωμάτιο καταριώντας τη μοίρα σας. Ξεχάστε όλες εκείνες τις μελαγχολικές σαββατιάτικες βόλτες στην παραλία που πετούσατε πλακουτσωτές πέτρες στη θάλασσα κάνοντας «βατραχάκια». Η αμερικανική εταιρεία True Companion κατασκεύασε ένα ρομπότ που παίζει τον ρόλο του σέξι συντρόφου και μπορεί να μιλήσει με τον κάτοχό του, προσφέροντας μια ρεαλιστική ερωτική εμπειρία! Άντε και καλούς απογόνους! Μπακούρια! Χαχαχαχα!

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Έπειτα από τη φήμη πως τις συγκεντρώσεις των αγανακτισμένων πολιτών τις οργάνωσε υπό μυστικές συνθήκες η ΕΟΚ (Ελληνική Ομοσπονδία Καντινιέρηδων), τίποτα δε θα είναι όπως παλιά στη ζωή σου. Το μίσος σου για τους βουλευτές και το πολιτικό σύστημα θα στραφεί πλέον στην εργατική τάξη και ένας βίαιος κύκλος συγκρούσεων (με συχνές ανταλλαγές ύβρεων, χοτ ντογκ και παντσετών στα κάρβουνα) θα προκαλέσει μια ιδεολογική θολούρα στο επαναστατικό ρεύμα που πάει να ανατρέψει την εξουσία. Θεωρούσες την αλληλεγγύη ανάμεσα στα χαμηλά οικονομικά στρώματα δεδομένη. Καλά να πάθεις!

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Ζόρικα τα πράγματα για το μέλλον, και το κράτος σε χρειάζεται δίπλα του όσο ποτέ! Ήρθε η στιγμή να αποδείξεις πόσο χρήσιμος μπορείς να γίνεις και να παίξεις καταλυτικό ρόλο στην ανάπτυξη της οικονομίας, αγοράζοντας μόνο ελληνικά προϊόντα, ανεξαρτήτως κόστους και ποιότητας, στηρίζοντας το καλό λαϊκό τραγούδι και κόβοντας τα φθηνά ταξιδάκια της EasyDeath στο εξωτερικό. Μένουμε Ελλάδα! Πεινάμε Ελλάδα! Στηρίζουμε Ελλάδα! Φέτα, μουζάκα, ξινομυζήθρα, λαδοτύρι, Βασίλη Καρρά, Νατάσσα Θεοδωρίδου, Χαλκιδική, Ασπροβάλτα, ΚΤΕΛ, ΟΣΕ...

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Ο Ιούλιος δεν προσφέρεται για απαγορευμένα φλερτ και Βερν, προσφέρεται για ερωτικές περιπετειούλες που θα βάλουν σε κίνδυνο τη μακροχρόνια σχέση σου. Φρόντισε να καταπνίξεις τα σεξουαλικά σου ένστικτα, να αναχαιτίσεις τις εκρήξεις τεστοστερόνης (ή τοστεστερόνης; ή μήπως τετεστερόνης;) και να αρνηθείς προτάσεις που οδηγούν σε ξένα σεντόνια και κατ' επέκταση σε έναν πιθανό χωρισμό. Πρέπει να καταλάβεις πως το κέρατο δεν είναι το παν στη ζωή (ανεξαρτήτως εάν ο Παν είχε κέρατα) και πως οι βιολογικές σου ανάγκες μπορούν να εκτονωθούν και στον άνθρωπο που έχεις δίπλα σου (με μπόλικη φαντασία και άφθονα sex toys).

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ 2011 CAMPING ARMENISTIS

2-5 Ιουνίου
Swing 'n' Swim II
The International Dance Camp in Greece

11 Ιουνίου
Hugo Mendez (Dj set) sofrito.co.uk

12 Ιουνίου
Χειμερινοί Κολυμβητές (live)

18 Ιουνίου
Τα παιδιά της Βενιζέλου (live)

25 Ιουνίου
Natural Self (Dj set) tru thoughts

8-9-10 Ιουλίου
Workshop Thai Massage

15 Ιουλίου
Jimi Tenor & Kabu Kabu (live) ubiquity records

23 Ιουλίου
ΑΓΡΙΟ ΞΥΛΟ

29 Ιουλίου
Black Athena (Dj set)

3-4 Αυγούστου
Η Καλλιτεχνική – Ψυχαγωγική ομάδα Κλόουν Toutou lolo pata kiouta & lemon

4 Αυγούστου
Κακό Συναπάντημα (live)

14 Αυγούστου
Λαϊκό Πανυγήρι

17-18 Αυγούστου
Αστρονομία
Σύλλογος Φίλων Αστρονομίας Ανατολικής Μακεδονίας
Παρατήρηση του νυχτερινού ουρανού. Στροφή στη Σελήνη, τον Κρόνο, στα νεφελώματα και τους γαλαξίες.

18 Αυγούστου
Conciousness Federation (live)

9 Σεπτεμβρίου Bounce Festival
Loopa Scava (live) GR, Etage Noir Rec.
Two Hands Was Never Enough (turntables, Mc's) GR, TenToGo
Dj Dymond (Dj set) UK, Xpressiondb
Aphrodite (Dj set) UK, Urbantakeover

10 Σεπτεμβρίου Bounce Festival
Oldman Talkin (Dj Set) GR, TenToGo
Debruit (live) FR, Musique large
Lila lee (Dj set) GR, TenToGo
Dorian Concept (live) AT, Kindred Spirits
Cosmin TRG (live) ROM/DE, Rush Hour

11 Σεπτεμβρίου Bounce Festival
DimDj (Dj set) GR, Audio Atlas
Damcase (Dj set) GR, TenToGo

Camping Αρμενιστής Σάρτη-Χαλκιδική t: 23750 91487-91497 f: 23750 91487-91497 e: info@armenistis.com.gr www.armenistis.com.gr

ΟΤΕ 11.888

Αν είσαι 1 άντρας ή

1 γυναίκα

από 8 έως

88 ετών

ό,τι κι αν χρειαστείς, θα το βρεις στο 11888

Τυχαίο; Δε νομίζω!

Ονομαστικός κατάλογος σταθερών και κινητών τηλεφώνων Ταξιδιωτικά γραφεία, ξενοδοχεία, ενοικιαζόμενα δωμάτια, γραφεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων Εφημερεύοντα φαρμακεία (Αττικής, Θεσσαλονίκης, Πάτρας) και εφημερεύοντα νοσοκομεία (Αττικής, Θεσσαλονίκης) Εστιατόρια, νυχτερινή διασκέδαση Σινεμά, θέατρα, εκδηλώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα Διανυκτερεύοντα βενζινάδικα Αττικής Λαϊκές αγορές Αττικής Κίνηση στους δρόμους της Αττικής Όλα τα επαγγέλματα

Ο αριθμός πίσω από κάθε πληροφορία.

Πληροφορίες
Τηλεφωνικού Καταλόγου

ΟΤΕ
εκφράσου με κάθε τρόπο

Χρέωση από σταθερό 0,82€/1'(με ΦΠΑ). Χρέωση από κινητό: 1,38€/1' με χρέωση / δευτερόλεπτο μετά τα πρώτα 60''(με ΦΠΑ). Η υπηρεσία αφορά εγχώριους καταλόγους για σταθερά και κινητά. Τηλέφωνο παραπόνων 2108230099.